

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · segon període · sèrie P · número 37

Ple del Parlament

Sessió 20, segona reunió, dimecres 15 de desembre de 2021

Presidència de la M. H. Sra. Laura Borràs i Castanyer

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants	5
Pregunta al Govern sobre la llengua catalana a les escoles 310-00166/13	5
Pregunta al Govern sobre el rol de Catalunya en la lluita internacional per l'aprofundiment democràtic 310-00167/13	7
Pregunta al Govern sobre l'estat epidemiològic i de la vacunació 310-00168/13	8
Pregunta al Govern sobre els projectes i les mesures digitals per a promoure el futur de la llengua a internet 310-00169/13	10
Pregunta al Govern sobre la fabricació de vehicles elèctrics 310-00159/13	12
Pregunta al Govern sobre el comerç de proximitat en la campanya de Nadal 310-00160/13	13
Pregunta al Govern sobre l'estat dels treballs de la llei de les persones trans 310-00161/13	15
Pregunta al Govern sobre la competitivitat fiscal de Catalunya 310-00156/13	16
Pregunta al Govern sobre l'ús dels dispositius conductors d'energia pels Mossos d'Esquadra 310-00158/13	18
Pregunta al Govern sobre la protecció als infants als centres escolars 310-00157/13	20
Pregunta al Govern sobre l'assetjament escolar 310-00165/13	21
Pregunta al Govern sobre la situació dels centres penitenciaris 310-00162/13	22
Pregunta al Govern sobre la situació epidemiològica 310-00163/13	24

Pregunta al Govern sobre el finançament d'Aran	26
310-00164/13	
Pregunta al president de la Generalitat sobre la valoració que li mereix l'assetjament que pateix la família d'un nen d'una escola de Canet de Mar (Maresme) que demana el vint-i-cinc per cent de les classes en castellà	28
317-00091/13	
Pregunta al president de la Generalitat sobre la llibertat lingüística en la societat catalana	29
317-00089/13	
Pregunta al president de la Generalitat sobre la necessitat de convocar una reunió de tots els partits polítics per a assolir una posició unitària per a reforçar el sistema de finançament	31
317-00092/13	
Pregunta al president de la Generalitat sobre les esmenes presentades al Decret llei 24/2021, d'acceleració del desplegament de les energies renovables distribuïdes i participades, especialment sobre les que minven les competències de les administracions locals	33
317-00095/13	
Pregunta al president de la Generalitat sobre l'assenyalament de les famílies que discrepen del model lingüístic en el sistema educatiu	34
317-00090/13	
Pregunta al president de la Generalitat sobre les accions per a afrontar la situació del sector de l'automoció	36
317-00096/13	
Pregunta al president de la Generalitat sobre el garantiment del futur de la llengua catalana	38
317-00093/13	
Pregunta al president de la Generalitat sobre la necessitat que els partits polítics treballin coordinadament per a donar solucions al tancament de la planta de Nissan de la Zona Franca, a Barcelona	39
317-00094/13	
Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions	41
Interpel·lació al Govern sobre l'assetjament que pateixen els nens i les famílies que reclamen llur dret que s'imparteixi com a mínim el vint-i-cinc per cent d'hores lectives en castellà	41
300-00092/13	
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el compliment de la sentència del Tribunal Suprem en matèria de política lingüística als centres educatius	48
302-00067/13	
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el model escolar i la immersió lingüística	59
302-00070/13	
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'aplicació de la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya que estableix que almenys el vint-i-cinc per cent de les classes dels centres educatius s'han d'impartir en castellà	70
302-00072/13	
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'enfortiment i la transformació del sistema sanitari	82
302-00069/13	
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la preservació de drets en el marc de les institucions europees	93
302-00073/13	
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el compliment de la sentència del Tribunal Suprem en matèria de política lingüística als centres educatius (continuació)	104
302-00067/13	

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el model escolar i la immersió lingüística (continuació)	
302-00070/13	104
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'aplicació de la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya que estableix que almenys el vint-i-cinc per cent de les classes dels centres educatius s'han d'impartir en castellà (continuació)	
302-00072/13	104
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'enfortiment i la transformació del sistema sanitari (continuació)	
302-00069/13	105
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la preservació de drets en el marc de les institucions europees (continuació)	
302-00073/13	105
Interpellació al Govern sobre la situació de les persones sense llar	
300-00090/13	106
Interpellació al Govern sobre la situació de la joventut	
300-00091/13	113

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 20.2

La sessió s'obre a les nou del matí i dos minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de la vicepresidenta primera, la vicepresidenta segona, el secretari primer, la secretària segona i el secretari tercer. Assisteixen la Mesa la secretària general i la lletrada Clara Marsan Raventós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident i conseller de Polítiques Digitals i Territori, la consellera de la Presidència, el conseller d'Empresa i Treball, el conseller d'Economia i Hisenda, la consellera d'Igualtat i Feminismes, la consellera d'Acció Exterior i Govern Obert, el conseller d'Educació, la consellera de Recerca i Universitats, la consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, el conseller de Salut, el conseller d'Interior, la consellera de Drets Socials i la consellera de Justícia.

La presidenta

Bon dia. Si ocupen els seus escons, començaríem la sessió.

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants

D'acord amb el que estableix la Moció 111/XII, del Parlament de Catalunya, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants, els informo que, segons les dades oficials de l'Organització Internacional de les Migracions, des de l'inici de l'any 2021 hi ha un total de 1.655 víctimes mortes i desaparegudes a la Mediterrània.

Pregunta al Govern sobre la llengua catalana a les escoles

310-00166/13

Passem, doncs, ja al primer punt de l'ordre del dia, les preguntes amb resposta oral al Govern. Pregunta al Govern a respondre oralment en ple sobre la llengua catalana a les escoles. Formula la pregunta el diputat senyor Carles Riera, de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar.

Carles Riera Albert

Bon dia, conseller. La llengua catalana a les nostres escoles té avui tres problemes: el retrocés general en la presència i l'ús social del català, els atacs provinents de la dreta i de l'extrema dreta amb complicitat i suport de diverses instàncies de l'Estat, i les continuades mancances i negligències a l'hora d'aplicar la immersió per part dels successius governs de la Generalitat, tant de Convergència i Unió i de Junts pel Sí com d'Esquerra, que han acatat les successives sentències que han imposat quotes de castellà en diverses escoles.

Hem de constatar que la política del seu departament i del seu Govern és, en aquests moments, insuficient per tal de revertir aquesta situació i fer front als embats dels qui volen que el català retrocedeixi, encara més, com a llengua de l'ensenyament. L'autonomia de centres i la diversitat de projectes lingüístics està contribuint, també, al retrocés en l'ús social i escolar del català.

Conseller, què pensa fer el seu Govern per tal de garantir el dret de tot l'alumnat a ser escolaritzat en llengua catalana –sense exclusions–, l'ús del català com a llengua vehicular de l'ensenyament i la immersió lingüística?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Josep González-Cambray, conseller d'Educació.

El conseller d'Educació (Josep González-Cambray)

Gràcies, presidenta. Diputat Riera, des del Govern, des del Departament d'Educació, seguirem lluitant davant d'aquests atacs dels tribunals amb totes les eines, amb totes les eines de què disposem, amb la màxima fermesa i amb la màxima convicció. El que també ens hem de dir i també és cert és que aquest blindatge, aquesta protecció de la llengua catalana, la nostra cultura, no serà cent per cent efectiva fins que no tinguem un estat propi. I per això els que estem aquí..., molts dels que estem aquí desitgem avançar cap aquest estat propi i aquesta república catalana.

Vostè ho deia, és un tema de país. Nosaltres el que hem fet és reconèixer una situació que no ens agrada. Davant de la davallada de l'ús del català els darrers quinze anys, nosaltres el que hem fet és mirar-ho de cara; mirar-ho de cara i passar a l'acció. I per això desplegarem amb fermesa, convicció i realisme, amb una mirada llarga, amb una mirada de país per a aquesta generació d'infants i joves i per a les futures generacions..., i el que fem és desplegar un pla d'impuls de la llengua catalana als centres educatius amb el que tots els centres educatius del país rebran l'acompanyament i les eines, a través de grups impulsors; tots els professionals, els 120.000 professionals, rebran acompanyament i eines per tal de fer que els projectes lingüístics que tenen escrits els diferents centres educatius del país s'apliquin a totes les aules.

I, per tant, seguirem avançant, com no pot ser d'una altra manera, perquè el model d'escola catalana no es toqui.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Carles Riera.

Carles Riera Albert

Conseller, el Govern de la Generalitat té plenes competències per determinar el model educatiu i lingüístic de les escoles catalanes, i cal que les utilitzi per tal de garantir el dret de tot l'alumnat, sense exclusions, a ser escolaritzat en llengua catalana. Cal garantir la immersió en tots els centres educatius del país, inclosos els gairebé vuitanta que han rebut sentències judicials en contra d'aquest model, que compta amb una amplíssima majoria parlamentària i és objecte d'un gran consens social.

No podem admetre cap nova reculada en la nostra sobirania –la que ens varem comprometre, conseller, a defensar en l'acord d'investidura– davant dels atacs de drets fonamentals, i que compta amb grans majories socials. I el català a l'escola és, sens dubte, un d'aquests drets. No s'hi val a dir que no podem fer-hi res. Cal assumir lideratge i responsabilitat. No podem permetre que es vulnerin els drets de l'alumnat, les famílies i els docents que volen una escola en català, sense exclusions. Cal protegir les comunitats escolars –alumnes, famílies i docents– dels atacs de la dreta i l'extrema dreta i de la fractura que volen provocar.

Conseller, garantirà la immersió arreu, incloses les escoles que han estat objecte de sentències imposant quotes de castellà? Aportarà a les escoles els recursos necessaris, el suport institucional i les garanties jurídiques per aplicar-la amb èxit? Assumirà totes les responsabilitats que aquest Parlament li demani per tal de fer-ho possible? Si fa tot això, ens tindrà al seu costat, construint solucions per guanyar definitivament aquest repte de país.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller d'Educació.

El conseller d'Educació

Estem al costat de la comunitat educativa: al costat dels nostres mestres, al costat de les direccions, al costat de les famílies, al costat de l'alumnat i al costat dels ajuntaments. Tota la protecció, tot el suport als centres educatius. Confiam en els nostres mestres. Són els que millor saben què han de fer, què han de desplegar en cada pro-

jecte educatiu per tal de donar resposta a aquesta educació i perquè l'aprenentatge del català i el castellà sigui una realitat, que ho és, avui en dia. Per tant, màxima tranquil·litat; aïllem-los del soroll.

Lideratges del Departament d'Educació? I tant que sí. Estic convençut de que vostès estaran al nostre costat, i nosaltres estem al seu costat. Lideratge compartit. Demà dijous, cimera amb Som Escola, i dissabte, omplim els carrers. Ara i sempre, l'escola en català.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre el rol de Catalunya en la lluita internacional per l'aprofundiment democràtic.

Pregunta al Govern sobre el rol de Catalunya en la lluita internacional per l'aprofundiment democràtic

310-00167/13

Formula la pregunta el diputat senyor Josep Rius, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Josep Rius i Alcaraz

Moltes gràcies, presidenta. Consellera, recentment heu realitzat un viatge institucional als Estats Units i a Mèxic. I, entre altres activitats, hem vist com heu participat en diversos actes d'homenatge a Pau Casals en ambdós països en commemoració del cinquantè aniversari del famós «I'm a Catalan» de les Nacions Unides i dels seixanta anys del seu concert a la Casa Blanca, convidat pel president Kennedy.

Actes com aquests a què heu assistit recorden una constant en la història dels catalans: sempre ha existit un catalanisme cívic, adscrit als discursos de la pau, i també un catalanisme represaliat; però, per sobre de tot, ha destacat la persistència de la nostra reivindicació nacional.

De fet, quan Pau Casals va anar als Estats Units, ja hi havia –com ara– un catalanisme represaliat, dins i fora de Catalunya, i, enfront, un estat que basava la seva acció en la força i en l'abús del poder. Per això avui Pau Casals faria el mateix discurs, ho saben bé. Era un discurs d'un català universal, no d'un espanyol. Ho saben bé, també. Exercia de català amb la seva paraula, amb els seus actes i amb el seu violoncel.

L'esperit català rebrota sempre; no va amb el DNI, sinó amb la nostra voluntat de ser, la que se'ns pretén negar avui, una altra vegada, de manera reiterada. Estic convençut que aquesta voluntat de ser i de fer és la mateixa que exercim actualment els catalans quan viatgem pel món per estudiar, fer negocis, turisme, cooperació, o, com en el seu cas, per enfortir relacions i teixir aliances entre països d'arreu del món.

Em consta que als Estats Units i a Mèxic també ha tingut trobades amb *think tanks* americans de referència en matèria de govern obert i reunions també en matèria de cooperació amb empresaris catalans i locals, i també ha inaugurat la Delegació del Govern a Mèxic per enfortir els vincles d'aquest país, que, per cert, és també terra d'acollida de l'exili republicà català, d'aquells que van haver d'abandonar la nostra terra perquè les seves idees polítiques eren perseguides.

Per tot això, consellera, us voldríem demanar per la feina feta durant aquesta estada, així com pels resultats que eventualment hagueu obtingut en aquest periple, que entenem que ha continuat vinculant Catalunya en la lluita global per l'aprofundiment democràtic.

I precisament en el marc d'aquesta responsabilitat global que Catalunya assumeix, i trobant-nos com ens trobem en la recta final de negociació dels pressupostos, us voldríem demanar també si hi ha cap novetat amb relació al pressupost de coope-

ració al si del vostre departament, que gestiona l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Victòria Alsina, consellera d'Acció Exterior i Govern Obert.

La consellera d'Acció Exterior i Govern Obert (Victòria Alsina i Burgués)

Moltes gràcies, presidenta. Diputades, diputat... El viatge de treball que hem fet des del meu departament a Estats Units, primer a Washington i després a Nova York, acabant a Mèxic, tenia tres objectius fonamentals. Primerament, posar en valor i reafirmar el compromís d'aquest Govern i d'aquest departament amb la cooperació, perquè es vegi Catalunya com un actor que participa dels reptes globals. Aquí, per posar-n'hi dos exemples, hem fet una aportació significativa a Washington, a la Pan American Health Organization, o, en el cas de Nova York, a Nacions Unides, al Central Emergency Response Fund, on Catalunya a nivell global és un donant significatiu.

El compromís amb la cooperació es demostra amb fets. I és per això que avui els hi volia anunciar un increment de 2 milions addicionals, a través de la reassignació de recursos propis del propi departament, al pressupost de cooperació, de l'agència catalana, que quedaria en 36,89 milions. Això suposa un increment de pràcticament el trenta per cent respecte al que es preveu al pressupost que està tramitant aquesta cambra.

Segon objectiu del viatge: treballar en la qualitat democràtica. Si a tots vostès els hi dic què pensen quan pensen en Estònia, molts de vostès coincidiran que pensen en administració electrònica. Doncs bé, nosaltres volem que quan la gent, arreu del món, pensi en Catalunya, pensi en qualitat democràtica. I, en aquest sentit, els hi volia confirmar la participació de Catalunya, del Govern de Catalunya, en un acte que tindrà lloc en el marc del Summit for Democracy que l'Administració Biden està organitzant al voltant del món. Ho farem participant en un acte des de Barcelona, un acte oficial, que es constituirà com una cimera de reafirmació democràtica que evidenciï el rol clau que té Catalunya en aquest àmbit.

Tercer objectiu del viatge: el tercer objectiu del viatge és un objectiu que és transversal i permanent en tots els viatges que fem des del departament, que és defensar els interessos de Catalunya. I, en aquest sentit, tant a Mèxic com a Estats Units ens hem reunit amb persones de l'executiu i del legislatiu. I els hi volia destacar una reunió que vam tenir de presentació en el Comitè d'Exteriors del Congrés de Mèxic, en la qual els hi vam explicar quin era el pla d'aquest departament, i de Catalunya, en l'acció exterior i vam denunciar que el menyspreu d'alguns líders espanyols cap a Catalunya és similar al menyspreu d'alguns líders espanyols cap al poble mexicà, quan no volen denunciar l'explotació colonial que hi va haver en aquell país.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre l'estat epidemiològic i de la vacunació.

Pregunta al Govern sobre l'estat epidemiològic i de la vacunació

310-00168/13

Formula la pregunta el diputat senyor Jordi Fàbrega, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Jordi Fàbrega i Sabaté

Moltes gràcies, presidenta. Bon dia, conseller. Aquest diumenge, el doctor Antoni Trilla, en un article en premsa, escrivia: «La variant òmicron preocupa, però és

la variant delta, la que ens ocupa.» Tornem a estar en una situació epidemiològica preocupant; per sort, força mitigada quant a mortalitat i casos greus per l'elevat percentatge de vacunació a Catalunya, però amb una incidència molt elevada de contagis, sobretot en població infantil, que comporta de nou una elevadíssima pressió assistencial, especialment a l'atenció primària i als equips de salut pública. I amb unes xifres d'ingressats a hospitalització i a les UCIs que també augmenten de forma preocupant; de fet, dilluns mateix la secretària de Salut Pública, la doctora Cabezas, va anunciar que entràvem de nou en una fase de mitigació.

Justament les incidències més elevades les trobem en població infantil –per tant, població no vacunada– i en el grup d'edat amb menys percentatge de vacunació –entre trenta i quaranta-nou anys–, i els pacients que més ingressen són aquells entre seixanta i seixanta-nou anys que no tenen la tercera dosi de record o tots aquells que directament no estan vacunats.

La vacunació funciona. Sort en tenim, d'aquesta fita de la ciència, perquè hem aconseguit unes vacunes segures i efectives en un temps rècord. A Catalunya s'han posat més de 12 milions i mig de dosis de vacunes. De fet, 1 milió ja és aquesta tercera dosi o dosi de record. De fet, tenim el noranta-tres per cent de les persones a residències amb aquesta dosi de record, i el setanta-dos per cent de les persones de més de setanta anys amb la dosi de record. Però només tenim un vint-i-cinc per cent de persones entre seixanta i seixanta-nou anys amb aquesta dosi de record, i un vint-i-sis per cent, si no vaig errat, d'aquells que es van vacunar inicialment amb Janssen.

Avui mateix s'inicia la vacunació en infants, una mesura controvertida, però sí que sembla que els riscos potencials estan sobradament superats pels beneficis. La vacuna que s'emptra, aquesta dosi pediàtrica de Pfizer, validada per l'EMA i per l'FDA, s'ha demostrat molt segura en els països que ja fa temps que vacunen els infants.

I tot i que la covid amb infants és molt més lleu, aquesta no sempre és innòcua. Qualsevol nova variant, a més, pot ser molt més agressiva en nens, i, si els tenim vacunats, els tindrem parcialment protegits. I –tampoc és un tema menor– vacunar els infants minimitzarem els seus confinaments, que estan afectant la seva salut emocional. No obstant, entenem que la prioritat ha de ser administrar la dosi de record entre seixanta i seixanta-nou anys.

En tot aquest context, conseller, ens agradaria saber quina és la valoració que fan el Govern i el Departament de Salut de la situació epidemiològica actual amb les noves mesures adoptades en fase de mitigació i amb la variant òmicron a l'horitzó, i també quines mesures s'estan prenent per augmentar el ritme de vacunació respecte a dosis de record i a vacunació infantil.

Moltes gràcies per la seva feina, i a tot el personal sanitari durant tota la pandèmia.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller de Salut, el senyor Josep Maria Argimon... (*La presidentariu.*) Endavant.

El conseller de Salut (Josep Maria Argimon Pallàs)

Doncs tornarem a començar, presidenta. Gràcies. Bon dia, diputat, diputades, diputats. Vostè ho ha explicat, jo crec, bastant bé..., molt bé, més ben dit.

I, per tant, la situació, en aquests moments, com la tenim? Comencem, si vol vostè, per la vacunació. Ho ha dit molt clarament, la prioritat és seixanta o més anys. En aquests moments tenim un trenta-cinc per cent –no un vint-i-cinc, un trenta-cinc–, però és encara una xifra massa baixa, perquè aquesta és la xifra, diguéssim, amb més risc. Per tant, seixanta o més anys és la prioritat.

Comencem avui, aquesta tarda, amb la vacunació als infants, els nens i nenes de sis a onze anys, que en aquests moments tenim 62.000, diguéssim, cites que ja estan agafades. Però, ho repeteixo, hi insisteixo, la gran prioritat és seixanta o més anys.

Janssen..., també és aquesta prioritat, però també vam explicar que Janssen té una dificultat, que serà trobar moltes d'aquestes persones a qui se'ls hi va admi-

nistrar la vacuna, entre altres coses perquè són persones a qui hem de buscar molt proactivament. Algunes d'elles, bastantes, ja no estaran al nostre territori. I, des d'aquesta perspectiva, aquí segurament no arribarem mai a assolir aquest cent per cent de segona o dosi de reforç, en aquest cas, per Janssen.

Quines són les mesures que estem prenent des del punt de vista de reforçar la vacunació? Reforçar, primer, aquests punts de vacunació. En aquests moments passarem de Fira..., aquest final d'aquesta setmana passarem, farem el salt..., que és el lloc on podem, diguéssim, vacunar més; farem el salt de cinc mil dosis diàries a deu mil. Això ens permetrà passar d'unes 320.000 dosis setmanals a 350.000.

També lo que és la fase de mitigació en els propis centres d'atenció primària. Vol dir que ens centrarem i concentrarem més en lo que en aquests moments està arribant, que són aquelles persones que venen amb simptomatologia de covid. I, per tant, també, des d'aquest punt de vista, centrar-nos més en lo que farà referència a la vacunació.

Variant òmicron. Tres coses ràpides. Sí, és una variant més transmissible, ho és per si mateixa, ho és perquè escapa a les vacunes; però aquest escapament a les vacunes s'ha fet, sobretot, en el laboratori. Hem de veure després, en el món real, què és el que passa. I el tercer element, que és el que més preocupa tothom i sobre el que no hi ha resposta, és si és una variant més o menys agressiva. L'últim report d'ahir del CDC, que el treu diari –amb dades, per tant, del dia anterior–, indica que no, però són molt pocs casos. Ells mateixos ja diuen que són molt pocs casos.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre els projectes i les mesures digitals per promoure el futur de la llengua a internet.

Pregunta al Govern sobre els projectes i les mesures digitals per a promoure el futur de la llengua a internet

310-00169/13

Formula la pregunta la diputada senyora Elsa Artadi, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Elsa Artadi i Vila

Gràcies, presidenta, per tot. Bon dia, vicepresident. «Pretender enseñar física nuclear en catalán o en vasco es de idiotas»; Adolfo Suárez, 1976. Quaranta-cinc anys després, el ministre Manuel Castells es nega a respondre una entrevista en català al·legant que és «política de govern».

I, entremig, massa exemples d'atacs contra la nostra llengua: des d'uns jutges que pretenen imposar-se per sobre de consensos, de criteris pedagògics i de la voluntat del legislador i decidir quin ha de ser el model d'escola catalana, fins a l'Advocacia de l'Estat del Govern més progressista de la història, que ordena a la Generalitat Valenciana no comunicar-se en català amb la Generalitat de Catalunya o el Govern de les Illes Balears.

Limitacions, menysteniments, prohibicions..., amb un mateix objectiu: precaritzar la llengua pròpia de Catalunya per part d'un estat que no s'ha cregut mai plurinacional, que no ha vist mai la diversitat com una riquesa i que ara decidirà incomplir també la carta europea de les llengües minoritzades. Ens volen com una nació sense estat. Ens volen com un poble sense llengua, perquè a Espanya, governi qui governi, es legisla igual i s'imposa de la mateixa manera. Ho hem vist tristament amb la llei Celaá, que no blindarà el català. Ho veurem amb una llei de l'audiovisual que el marginarà.

Per tant, davant de l'emergència lingüística que vivim, davant dels atacs que patim contra la nostra llengua, no ho podem fiar tot al que passi des de Madrid. No servirà de res. Ens toca, sobretot, actuar, i, sobretot, ser molt exigents des de les nostres institucions, des d'aquí. Si realment volem que el català sigui una llengua de futur, a banda de seguir el camí cap a la independència hem de militar en la nostra llengua, hem de defensar el català arreu, des de l'escola fins al comerç, des dels mitjans de comunicació i la cultura fins a la justícia, en tots els àmbits de la vida quotidiana. També en la tecnologia, vicepresident.

És per això que avui li preguntem, des de Junts per Catalunya, quina serà la política que seguirà el Govern de la Generalitat per defensar la llengua pròpia de Catalunya i quins són els projectes i mesures que s'impulsaran des del seu departament.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Jordi Puigneró, vicepresident del Govern i conseller de Polítiques Digitals i Territori.

El vicepresident i conseller de Polítiques Digitals i Territori (Jordi Puigneró i Ferrer)

Gràcies, presidenta. Molt bon dia, diputada. Miri, mentre l'escoltava, m'ha vingut al cap aquella frase que va pronunciar l'any 2000, em sembla, el Borbó fugat, que «nunca el castellano fue lengua de imposición». Però bé, no cal anar tan enrere, eh? Recentment, fa uns dies, ens hem assabentat d'una notícia on Espanya renuncia a la patent unitària europea perquè no està en castellà. Com deurà comprendre, amb un estat així, si el català no el defensem nosaltres, no el defensarà ningú. *(Alguns aplaudiments.)*

I per això ens cal una resposta de país, una resposta unitària, una resposta sense pla B on el Govern liderarà, on no mirarem cap a un altre cantó. Però ho hem de fer tots conjuntament: amb la societat, amb aquest Parlament, però també amb el Congrés dels Diputats. Perquè, si no, si no hi ha unitat d'estratègia en matèria lingüística també al Congrés dels Diputats, ens trobarem que hi ha lleis com la llei Celaá, que no blinden el català. I, per tant, ens calen accions conjuntes en tots els àmbits per poder fer front a aquesta emergència lingüística que estem vivint.

I des del meu departament també contribuïrem en un àmbit molt important com és l'àmbit tecnològic. Properament..., ja portem un any treballant en un projecte per tal que les màquines també entenguin el català. És un àmbit de relació cada cop més important. Jo tinc col·laboradors que encara avui conduint m'envien missatges en castellà perquè l'interpretador de veu del cotxe no entén el català. I, per tant, tenim una capacitat i una voluntat que això no sigui així. I podem fer que això canviï, i aquest serà un dels projectes que presentarem properament, com vostès saben, el projecte Aina.

Però deixi'm acabar amb una apel·lació al Partit dels Socialistes, al PSC. Miri, jo sé que vostès no són com els d'allà darrere, la bancada del darrere. No són com VOX i Ciutadans, en matèria lingüística. No ho han estat. El que passa és que ara estaria bé que sabéssim on són, en aquests moments. Jo els hi demano que siguin valents i que, igual que han fet amb el poder judicial, amb els indults, ho facin també..., s'enfrontin al poder judicial en matèria lingüística.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la fabricació de vehicles elèctrics.

Pregunta al Govern sobre la fabricació de vehicles elèctrics

310-00159/13

Formula la pregunta el diputat senyor Jordi Albert, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Jordi Albert i Caballero

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, treballadors i treballadores del Parlament, conseller Torrent, bon dia. La comarca del Baix Llobregat és combativa, regada pel riu Llobregat, que connecta amb el mar Mediterrani, formant un delta que ens enorgulleix per la seva fauna, flora... El riu és vida; sí, també a la comarca del Baix Llobregat. Una comarca amb un parc agrari que és referent a nivell global i una autèntica joia agrícola al costat de la capital del nostre país i enmig de l'àrea metropolitana. Una comarca amb les muntanyes de l'Ordal o de Collserola i amb les costes que ens enllacen amb el Garraf.

El Baix Llobregat som una comarca molt diversa i atractiva, però de tot plegat sempre se'ns destaca per la nostra força i capacitat industrial, que ha permès escriure pàgines de lluita i conquesta de drets laborals i socials. I la SEAT forma part directa d'aquest imaginari col·lectiu, símbol també de la lluita obrera.

L'anunci del Grup Volkswagen de fabricar el model compacte de vehicles elèctrics a la planta de SEAT a Martorell és una decisió transcendental. La fabricació del vehicle elèctric té un efecte tractor, amb capacitat per generar una indústria al seu voltant que permetrà a Catalunya liderar la transició cap a la mobilitat sostenible. Cal recordar que vostè, conseller, en el seu primer acte públic en el càrrec va visitar SEAT i es va reunir amb el president de la companyia, amb Wayne Griffiths, i va qualificar SEAT com a soci estratègic per a aquest Govern.

Des del primer moment ha estat la prioritat del seu departament garantir que la planta de SEAT a Martorell es convertís en un dels referents que permetés a Catalunya liderar el procés de transformació en el sector de l'automoció i ha treballat a fons per aconseguir-ho. I ara cal que es tanqui la bona feina feta. Per això reclamem que el Govern espanyol acceleri la convocatòria del projecte estratègic per a la recuperació i transformació econòmica, el PERTE, que és un element imprescindible per garantir de forma definitiva aquesta inversió.

La previsió és que fins al 2025 SEAT inverteixi 5.000 milions d'euros per al llançament de nous vehicles elèctrics que seran concebuts i dissenyats a Catalunya. Aquest anunci és una excel·lent notícia. En una setmana complexa, reforça la nostra posició a nivell global, perquè serem un pol d'atracció per a l'automoció i tot el conjunt d'empreses que s'hi desenvolupen, a més de potenciar l'arrelament al territori, un dels grans objectius que també es plantegen en el marc del Pacte Nacional per a la Indústria.

Conseller, quina és la valoració que fa de l'anunci del Grup Volkswagen i com considera que aporta valor afegit al sector de l'automoció i a la indústria del Baix Llobregat i de Catalunya?

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Roger Torrent, conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Roger Torrent i Ramió)

Gràcies, presidenta. Gràcies, diputat. Efectivament, la setmana passada el Grup Volkswagen va anunciar que fabricaria el model compacte de cotxe elèctric a la planta de SEAT a Martorell. I, efectivament, com vostè ha dit, això és una excel·lent notícia. De fet, ha estat una prioritat des del minut u per al Govern i per a aquest departament; una prioritat, perquè consolidar aquesta inversió estem convençuts de que ens posiciona en una situació de lideratge pel que fa a la transició cap a la mobilitat sostenible.

Perquè, de fet, de tota la cadena de valor de producció del cotxe elèctric, la pròpia construcció del cotxe n'és l'element més important, n'és el factor clau. Primer, perquè, evidentment, és el que genera major inversió, és el nucli dur d'aquest procés de producció. En segon lloc, perquè ens permet garantir el present i el futur de la planta de SEAT a Martorell i els milers de llocs de treball que en depenen. I, en tercer lloc, perquè, com també ha dit vostè, és l'element més arrossegador, més tractor del conjunt de la indústria del sector. Per tot això, l'element més important és la construcció del cotxe elèctric, i per això ha estat una prioritat.

Ara el que cal, efectivament, és que el Govern espanyol es posi les piles, faci els deures i desencalli el PERTE de l'automoció. I nosaltres continuarem treballant en que la major part dels elements de la cadena de valor del cotxe elèctric..., que abans li comentava que el més important, la peça clau, és la fabricació del cotxe elèctric, però no és l'única: volem que el màxim de peces estiguin situades a Catalunya. I, en aquest sentit, hi continuarem treballant.

I per això és una molt bona notícia el fet que avui presentem, per exemple, que el centre de recerca i investigació al voltant de les bateries elèctriques per al cotxe se situï a Martorell, se situï a Catalunya. Un element també fonamental, una gran notícia també en aquesta línia.

Però volem més bones notícies, no només pel que fa a SEAT, no només pel que fa a la construcció del cotxe elèctric del Grup Volkswagen, sinó també a Nissan. Volem continuar treballant. Estem esperançats en que aconseguirem una bona solució, una bona resolució, malgrat totes les dificultats, que són moltes i que són molt evidents; una solució que permeti preservar el màxim de llocs de treball a les plantes de Nissan a Catalunya, a les tres plantes de Nissan a Catalunya, que, com saben, hi han diferents projectes que s'hi poden encabir que són interessants per al país i que estem convençuts de que acabaran bé.

Moltes gràcies, diputat.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre el comerç de proximitat en la campanya de Nadal.

Pregunta al Govern sobre el comerç de proximitat en la campanya de Nadal

310-00160/13

Formula la pregunta la diputada senyora Jordina Freixanet, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Jordina Freixanet i Pardo

Gràcies, presidenta. Bon dia, conseller Torrent. Bon dia, diputats, diputades. Com saben, som en temps de Nadal, i no hi ha cap mena de dubte que aquesta campanya, la campanya de Nadal, és una de les més importants per al sector comercial. És una oportunitat d'or per encarar la recuperació social i econòmica de les nostres ciutats.

El comerç ha estat un dels sectors que més ha patit en els últims mesos fent front a la pandèmia, però també lluitant contra les grans superfícies i plataformes electròniques que no deixen de guanyar terreny. Sabem l'esforç que va fer la conselleria en ple confinament, el més gran de tot l'Estat, però també sabem que l'única recuperació real és aconseguir la plena dinamització del sector comercial.

És per això que, des d'Esquerra Republicana, des d'arreu del territori creiem que és molt necessari l'impuls del comerç local no només per la importància de mantenir un teixit comercial, sinó perquè les botigues de barri, el comerç de proximitat,

esdevenen també petites comunitats de vida i de cura mútua, s'ocupen i es preocupen dels nostres veïns i veïnes, posen llum i vida a tots els carrers, s'impliquen amb les entitats i les associacions i donen vida a cada barri i a cada ciutat.

Dins d'aquest canvi de paradigma que estem vivint, el comerç hi ha de jugar un paper essencial, perquè el comerç és un pilar fonamental de l'activitat econòmica i social dels municipis. És el moment, doncs, d'apostar i incentivar un model comercial proper i sostenible, un model comercial que cobreixi les necessitats de les persones consumidores i que s'adapti als nous hàbits de consum a través de l'ús de les tecnologies de la informació i que garanteixi la pervivència d'una àmplia oferta del petit comerç independent i eficient de les nostres ciutats.

En aquests dies nadalencs hem encès llums, hem preparat les festes en cadascuna de les nostres ciutats i hem vist també com s'ha donat inici a la campanya «Vine al teu comerç, vine a comprar». També ens han permès passejar, aquests dies, i parlar amb diferents comerciants. Des dels barris –com el barri de Cappont de Lleida, des de la zona alta– ens diuen que esperen que aquesta sigui una de les millors campanyes comercials arreu del país, sens dubte la millor dels dos darrers anys.

Sembla que tot això que hem viscut també ens ha fet valorar a tots i a totes que ho tenim tot a tocar de casa nostra. Però cal anar un pas més enllà, conseller: cal apostar per la digitalització, per facilitar l'accés al comerç de proximitat, per garantir l'equilibri dels formats comercials i, sobretot, per fomentar empreses eficients i competitives per preservar el comerç urbà.

I, en aquest sentit, voldria preguntar-li, conseller, quines accions s'estan impulsant des de la seva conselleria per impulsar el comerç de proximitat i, al mateix temps, el sistema productiu del nostre país.

La presidenta

Se li ha acabat el temps, diputada. Per respondre, té la paraula (*alguns aplaudiments*) el senyor Roger Torrent, conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball

Gràcies, presidenta. Gràcies, diputada. Vostè deia: «Cal que impulsem el comerç de barri, el comerç de proximitat.» Efectivament, cal que preservem el model català de comerç, cal que preservem els milers de comerços que estan inserits en la trama urbana del nostre país, i que no només són importants perquè representen cent mil establiments, amb els conseqüents llocs de treball i vides d'autònoms que en depenen, sinó que fan comunitat. Són imprescindibles per cohesionar socialment els nostres barris, per vertebrar territorialment les nostres ciutats. Fan comunitat.

I això ho vam reaprendre amb el confinament. Quan els nostres carrers, forçosament, per fer front a la pandèmia, van haver de callar, es van haver de buidar, vam veure més que mai com de necessària és aquesta trama comercial per preservar la cohesió de les nostres ciutats i dels nostres pobles. Això ja ho sabíem, però ho vam reaprendre amb el confinament.

Per tant, això ho volem preservar. I, en aquest sentit, nosaltres hem impulsat les ajudes directes al sector per intentar que superessin el moment. Una ajuda conjuntural, palliativa –si m'ho permet–, però que era imprescindible per poder superar el moment més dur de la pandèmia.

En aquest sentit, el Govern de la Generalitat ha aportat 182 euros per persona en ajuts tant als sectors més afectats com a la ciutadania més perjudicada per la situació de pandèmia per superar aquesta situació. Però ara volem reactivar el consum, volem ajudar en la reactivació de la demanda, i hem impulsat aquesta campanya que vostè esmentava, «Vine al teu comerç, vine a comprar», precisament per impulsar la vida als centres de les nostres ciutats –a Lleida i a qualsevol altra ciutat del nostre país.

Però no n'hi ha prou, efectivament. «Hem d'anar més enllà», vostè deia. I, en aquest sentit, la voluntat del Govern de la Generalitat i del Departament d'Empresa i Treball és treballar amb un triple vector: la proximitat, que això vol dir valors, vol

dir confiança, vol dir també connexió emocional amb el comerç; la digitalització, imprescindible i que no és contradictòria amb l'anterior vector, i, finalment, la innovació.

En aquest triple sentit treballarem, des del Departament d'Empresa i Treball. Ho estem fent. I estem convençuts de que aquesta ha de ser la plataforma que permeti preservar el model català de comerç.

Gràcies, diputada.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en ple sobre l'estat dels treballs de la llei de les persones trans.

Pregunta al Govern sobre l'estat dels treballs de la llei de les persones trans

310-00161/13

Formula la pregunta la diputada senyora Jenn Díaz, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Jenn Díaz Ruiz

Gràcies, presidenta. Molt bon dia a tothom. Fa uns mesos vam començar aquesta legislatura autoexigint-nos que al final d'aquest any començaríem a caminar cap a aquesta llei trans. Una llei trans que, de fet, és un mandat democràtic de la llei per a la igualtat de tracte i la no-discriminació que la passada legislatura es va aprovar, i que també ens comprometíem que en el termini d'un any aprovaríem, començaríem a caminar cap a l'avantprojecte de la llei trans.

De fet, aquesta legislatura també va començar amb la creació d'aquesta conselleria d'Igualtat i Feminismes amb aquesta voluntat de convertir-nos en un espai de defensa i de garantiment de drets humans, de drets fonamentals. I, per tant, tant aquesta llei com aquesta conselleria i els treballs que ahir es van començar a fer amb l'aprovació de la memòria de la llei trans s'emmarquen en aquesta voluntat de garantir els drets humans de les persones trans.

Però, de fet, no és només un mandat democràtic, no és només que ho aprovéssim amb una llei, no és només que ho aprovéssim amb una moció al principi de la legislatura, sinó que és un deute històric que tenim amb el col·lectiu de persones trans, que, a més a més, els darrers anys han vist com l'assenyalament i la persecució política i social les han posat en el centre de molts debats.

I sobre debats volia parlar, perquè, de fet, aquesta llei, la llei per al garantiment dels drets humans de les persones trans, no ve a fer cap debat intel·lectual ni filosòfic sobre la vida de les persones trans, sinó que el que venim a fer és, com deia, acotar aquests drets humans de les persones trans, drets fonamentals: això vol dir habitatge, això vol dir salut, això vol dir educació i això vol dir una feina digna. No venim a debatre la necessitat de la llei, sabem que és necessària. Per això hem començat a caminar.

I, per tant, anunciar que, davant d'aquests debats polaritzats, davant d'aquestes dues maneres d'entomar la llei trans, nosaltres, fermes; nosaltres, per una llei sense tuteles, i nosaltres, convidant les entitats i el col·lectiu trans a treballar per la millor llei possible, una llei que treballi per la vida digna de les persones trans.

I, per tant, amb l'aprovació de la memòria de la llei ahir al Govern li voldríem demanar, consellera, quins són aquests primers passos, aquesta consulta pública, i anunciar que nosaltres treballarem per la millor llei trans sense tuteles.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Tània Verge, consellera d'Igualtat i Feminismes.

La consellera d'Igualtat i Feminismes (Tània Verge Mestre)

Gràcies, presidenta. Bon dia. El 2014 aquest Parlament aprovava una llei pionera de drets LGTBI per erradicar l'LGTBI-fòbia, que ha permès ja que Catalunya tingui un marc trans inclusiu, que tingui polítiques públiques trans inclusives. I vull emfatitzar que l'ampliació de drets a les persones trans no ha estat en detriment dels drets de cap altra persona ni grup d'aquest país; simplement l'ha fet més just.

Amb la tramitació d'aquest avantprojecte, de l'avantprojecte de llei integral de reconeixement del dret a la identitat i l'expressió de gènere, el que fem és anar un pas més enllà, un pas més enllà en diferents sentits. D'una banda, elevar a rang de llei totes aquelles instruccions, protocols, recomanacions que en els darrers set anys ja s'han posat en marxa en la interacció quotidiana amb les administracions, en el món educatiu, en el món dels esports, dels centres penitenciaris, i poder també consolidar el model de salut trans en el sistema públic de salut i la seva extensió gradual al territori. I vull aprofitar per fer un reconeixement a la Rosa Almirall Oliver, creadora i responsable del programa Trànsit i que ha estat recentment guardonada amb la medalla President Macià al mèrit laboral.

Què més vol fer, aquesta llei? Vol fer passes endavant també per garantir el dret al lliure desenvolupament dels infants i adolescents trans, d'acord amb la seva identitat i expressió de gènere; prohibir les teràpies d'aversió i de conversió; promoure la inserció laboral de les persones trans, com apuntava –hi hem començat a treballar ja amb aquest programa del SOC, que hi dedica 4 milions d'euros–, i definir –també molt important– mecanismes de reparació i de memòria històrica especialment envers les dones trans, que han estat les més perseguides, les més reprimides i les que pateixen major exclusió social.

Ara comencem la tramitació de l'avantprojecte amb la consulta pública i el procés participatiu, on les protagonistes clarament han de ser les persones trans i les entitats que defensen els seus drets. I, perquè estem parlant de drets humans, fem una crida al màxim consens polític en aquesta cambra, especialment a aquells grups que entenen que els drets humans no es qüestionen, sinó que es garanteixen.

I també, perquè cap retrocés en drets ens pot quedar mai lluny, tota la solidaritat i suport a la gent que avui es manifestarà a Madrid i a altres ciutats en defensa de la llei trans i LGTBI a la Comunitat de Madrid.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la competitivitat fiscal de Catalunya.

Pregunta al Govern sobre la competitivitat fiscal de Catalunya

310-00156/13

Formula la pregunta el diputat senyor Antonio Gallego, del Grup Parlamentari de VOX.

Antonio Gallego Burgos

Sí. Hola, bon dia. ¿Creen que Cataluña es una región fiscalmente competitiva? Gracias.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Jaume Giró, conseller d'Economia i Hisenda.

El conseller d'Economia i Hisenda (Jaume Giró i Ribas)

Hola? Sí. Gràcies, presidenta. Vostè em pregunta si Catalunya és un país fiscalment competitiu. La resposta és «sí».

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Antonio Gallego.

Antonio Gallego Burgos

Bueno, ha hecho usted claramente un acto de fe, señor *conseller*. A estas alturas del año ya podemos decir que seguiremos siendo la región de España con los impuestos más altos. Es un despropósito, que hayan decidido profundizar aún más en el infierno fiscal en el que han convertido Cataluña.

El señor Giró nos engañó cuando dijo que no iba a subir los impuestos este año. Los de sucesiones y transmisiones son los terceros más gravosos de España. También estamos en el pódium de la vergüenza en el impuesto de patrimonio, figura que también amenazan con subir para las empresas familiares, según vimos en sus propuestas enviadas a la comisión de expertos para la reforma fiscal.

También tenemos el vergonzoso honor de ser la región con más impuestos propios. Tras su lamentable acuerdo con los comunistas, pasaremos de quince a dieciocho, tendremos tres más: uno contra los barcos y cruceros, otro contra las industrias que generan emisiones y otro que se han inventado para los alimentos ultraprocesados –el conocido impuesto a los bollycaos.

Y, señor *conseller*, eso, además de ampliar los sujetos pasivos del impuesto a las viviendas vacías y de entrar en vigor el confiscatorio impuesto del CO2 a los vehículos. Pero lo más cutre de todo es que, para maquillar este descarado atraco, han vendido a bombo platillo una minirrebajita del IRPF con un ridículo impacto de 25 millones de euros, quince veces inferior a la aprobada en Madrid gracias al impulso parlamentario de VOX.

En cualquier caso, ni siquiera incluyendo esta microscópica y roñosa rebaja fiscal Cataluña seguirá siendo el lugar donde el IRPF sea más alto para las rentas más bajas. Y lo más patético de todo es que ustedes y sus nuevos socios de Podemos no paran de decir que son los grandes defensores de los pobres, cuando los están masacrando a impuestos, y seguimos siendo, como he dicho antes, la región con los impuestos más altos.

Señor Giró, lo suyo es puro cinismo. Esto no es competitividad fiscal. Dejen de esquilmar los bolsillos de los catalanes para financiar sus cientos de chiringuitos y su *republiqueta* imaginaria y hágannos caso: elimine todos los impuestos propios, como hemos venido reclamando des de VOX en Madrid, y reduzca de verdad –de verdad– el impuesto de la renta a los catalanes.

Muchas gracias.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller d'Economia i Hisenda.

El conseller d'Economia i Hisenda

Gràcies, presidenta. Miri, senyor Gallego, mai deixarà de sorprendre'm la capacitat per doblegar la veritat i per forçar les costures de la veritat a l'hora d'avaluar certes realitats de Catalunya. Cregui'm, no llegeixi certes informacions d'aquelles que estan disposades a que la realitat no els espatlli un bon titular. No és bo per a la salut.

La veritat –la veritat–, l'única veritat, la realitat és que amb els pressupostos del 2022 abaixarem els impostos a les rendes de 35.000 euros cap avall. És a dir, ho torno a dir, abaixarem els impostos al vuitanta per cent dels contribuents del país. Això és la realitat de les coses, que abaixarem els impostos. Ho farem, a més a més, sense retallar serveis, sense retallar prestacions.

I li dic una cosa: si el Tribunal Constitucional d'Espanya no ens fes perdre tant de temps, potser aniríem més ràpids a aconseguir un país més just, més solidari i més pròsper. (*Aplaudiments.*) I li diré una cosa: té raó que en l'àmbit fiscal tenim un dife-

rencial. Té raó. Tenim un diferencial amb el territori més afavorit i més privilegiat de l'Estat, i aquest diferencial el tenim amb les rendes de setze mil euros cap avall; encara hi tenim un diferencial de l'onze per cent. Per això hem revertit la sentència del Constitucional, perquè abans el diferencial era del 17,3 per cent i ara és de l'onze per cent.

I acabo. Miri, m'ha sorprès que vostè em parli de competitivitat fiscal. La competitivitat és un concepte que s'aplica a les empreses. Sap a qui li preocupa, la competitivitat fiscal? A països com Barbados, Bahames, les illes Caiman, Panamà i potser la Comunitat de Madrid. En els estats... (*Aplaudiments.*) En els estats del benestar occidentals i moderns no preocupa, la competitivitat; preocupa la progressivitat. La progressivitat, no la competitivitat, quan parlem de fiscalitat. Competitivitat no; progressivitat, justícia social i solidaritat. I aquest és el camí que està emprenent Catalunya.

Gràcies.

(*Aplaudiments forts i perllongats.*)

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre l'ús dels dispositius conductors d'energia pels Mossos d'Esquadra.

Pregunta al Govern sobre l'ús dels dispositius conductors d'energia pels Mossos d'Esquadra

310-00158/13

Formula la pregunta el diputat senyor Marc Parés, del Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

Marc Parés Franzi

Gràcies, presidenta. Bon dia. Fa pocs dies vam presenciar a Badalona la mort d'un ciutadà després d'una intervenció dels mossos d'esquadra amb un conductor d'energia, una pistola Taser.

Li formulem aquesta pregunta des de la màxima prudència i sense voler extreure conclusions avançades, però també des d'una gran preocupació, perquè no és el primer incident relacionat amb aquestes eines policials que vivim a Catalunya. De fet, fa tot just un any vam veure a Sabadell una intervenció en què es van aplicar sis descàrregues –sis– contra una persona amb problemes de salut mental. Una intervenció, aquella, que el Síndic de Greuges va qualificar de desproporcionada.

Conseller, què està fent el seu departament per evitar que es repeteixin situacions tràgiques com aquestes?

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Joan Ignasi Elena, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior (Joan Ignasi Elena i Garcia)

Presidenta, diputat; diputades, diputats... Bé, permeti'm, primer, començar donant suport i escalf a les persones, i a les seves famílies, que ahir van patir l'agressió armada per part d'una persona violenta, i, particularment, també a l'agent que va resultar ferit pel seu servei i per la seva valentia. I també felicitar-los i agrair-los la feina que van fer, el servei que van fer ahir, a tots els agents de la Regió Policial del Camp de Tarragona, i, particularment, també del Grup Especial d'Intervenció. Vaig tenir l'oportunitat de fer-ho ahir personalment, a través de..., telefònicament.

Diputat, el que s'està fent amb relació a l'ús de les Taser –que són conegudes amb aquest nom– és, en primer lloc, seguir les instruccions que hi han aprovades per aquest Parlament i pel Govern amb relació al seu ús, que és especialment garantista, i, en particular, també, incorporar al pla de salut mental el que s'anomenen els «equips guia», és a dir, intentar interactuar per millorar el seu ús en el cas de situacions de persones amb

malaltia mental tant en els protocols –i, per tant, millorar-los des d'aquesta perspectiva– com també acompanyar en alguns moments en les actuacions.

Val a dir, però, que sempre l'ús de les Taser té una finalitat, que no és la de contenir la persona en genèric, sinó que és la de contenir la persona quan hi ha risc per a la seva pròpia vida, per a la vida de tercers o per a la vida dels agents que intervenen. Per tant, aquest és el camí.

I, en tot cas, després seguim parlant-ne.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Marc Parés.

Marc Parés Franzi

Crec que compartim que un dels objectius de la nostra policia ha de ser que les seves actuacions no generin cap lesió greu i, molt menys, cap mort.

Per això nosaltres creiem que calen tres coses. La primera és dotar-se d'eines que no siguin altament lesives, i les Taser, potencialment, ho són. La segona és establir uns protocols orientats a evitar que es puguin produir aquests tipus de danys, unificar-los i fer-los públics, i el protocol que ha fet el Departament d'Interior per a les policies locals encara no és públic. I el tercer element és dotar-nos de mecanismes de traçabilitat, avaluació i control; en aquest darrer cas, és cert que la traçabilitat ha funcionat, i el que li demanem és avaluació i presa de decisions.

En aquest sentit, li demanem que reconsideri l'ús d'aquestes pistoles i que com a mínim en modifiqui amb urgència el protocol d'ús, el dels Mossos i el de les policies locals. Creiem que cal limitar a màxim dos el nombre de descàrregues, cal prohibir el seu ús contra menors i cal prohibir el seu ús en manifestacions.

El director general de la policia ens va dir que, en aquest cas, es va ajustar l'ús al protocol. I no ho dubtem, però és que els protocols no poden passar per davant dels drets de les persones, i el protocol actual permet l'ús de les Taser en tots aquests casos. Crec que és evident que cal modificar el protocol, com cal modificar la conducta dels agents davant de persones que són vulnerables. Sabem que les Taser poden ser letals en persones amb determinades patologies o en persones que estan prenent determinats medicaments o en persones que han consumit substàncies estupefaents.

Conseller, en un moment on estan creixent les problemàtiques i els casos de salut mental, creiem que és imprescindible que els cossos policials incorporin aquesta variable en les seves actuacions, i li demanem que així ho faci.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Presidenta, diputat... Només –perquè hi ha poc temps– em ratifico en el que va dir el director respecte d'aquest cas concret. Vull posar en valor que va ser a demanda de les persones que estaven patint un atemptat, en aquest cas, els pares de la persona, i que es va utilitzar per salvaguardar, justament, la vida dels agents i d'ells mateixos, que van ser qui ho van demanar.

Hi han uns protocols, es segueixen els protocols, i hi ha una avaluació de cada vegada que s'usa, ja sigui de les policies locals, que es fa i en moltes –en moltes–, i també del propi cos.

Naturalment, en el marc d'aquest Parlament, podem seguir treballant per millorar-les en el sentit dels temes que farien referència a salut mental.

La presidenta

Se li ha acabat el temps, conseller. Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

Pregunta al Govern sobre la protecció als infants als centres escolars
310-00157/13

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la protecció als infants en els centres escolars. Formula la pregunta la diputada senyora Lorena Roldán, del Grup Mixt.

Lorena Roldán Suárez

Sí; gracias, presidenta. Señor *conseller*, estos días hemos asistido a varios episodios deleznable de acoso e incitación a la violencia hacia un niño de tan solo cinco años. Un niño para el que se ha pedido hacer un *apartheid*, se ha instado a aislarlo en clase o incluso a apedrear su casa. Un niño de cinco años –repito, de cinco años– que se ha visto señalado por miembros del Govern de la Generalitat y por candidatos de Junts per Catalunya. Una familia que ha sido identificada en un medio de comunicación y a la que le han montado una manifestación en su propio pueblo y en contra de sus derechos al grito de «Terra Lliure».

Señor González, desde hace unos meses su departamento cuenta con una nueva herramienta dentro del plan contra la violencia. Se trata de la USAP, que es una unidad de apoyo al alumnado para evitar situaciones de maltrato a la infancia y a los adolescentes, violencia, abusos sexuales, acoso entre iguales, violencia machista, LGTBIfobia, ciberviolencia y conductas de odio y discriminación. Treinta y cuatro millones de euros que nos cuesta, este plan. Y yo me pregunto si funciona. ¿Lo ha puesto usted en marcha, señor González, después de esta campaña de acoso e intimidación?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Josep González-Cambray, conseller d'Educació.

El conseller d'Educació

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades... Diputada Roldán, el sistema educatiu català ha estat sempre un exemple de convivència, de cohesió i de consens. I sempre, perquè forma part de l'ADN del sistema educatiu català i forma part de l'ànima dels catalans, estarem al costat de la convivència. Sempre hi hem estat i sempre hi estarem.

Nosaltres som els de la cohesió. Vostès són els de la divisió i els de l'amenaça. Sempre condemnarem qualsevol assetjament, sempre condemnarem qualsevol discriminació i sempre condemnarem qualsevol violència. I, senyors i senyores del PP, no permetrem que divideixin per raó de llengua.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per preguntar, té la paraula la senyora Lorena Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Sí. Señor González, ¿va a poner el plan en marcha sí o no? Porque es que la pregunta era bastante clara. Yo no sé si es que pedir apedrear una casa a usted no le parece violencia, o pedir un *apartheid* para un pequeño, de cinco años, a usted no le parece odio.

El problema es que aquí hay un conflicto de intereses: ¿cómo va a parar ese acoso la persona que lo ha inducido? Usted, señor *conseller*, que ha hecho un llamamiento a la desobediencia; usted, señor González, que no ha condenado ni uno solo de esos tuits miserables; usted, señor González, que se ha ido allí, a Canet, a arropar a los acusadores y que pretende ahora enviar comisarios lingüísticos a los centros escolares... Que aquí hay mucho plan y mucho apoyo contra el odio, pero cuando ese odio viene de las filas del independentismo, entonces ustedes callan o, lo que es peor, ustedes lo justifican.

Y, miren, justificar la violencia no es de demócratas. Amparar a los violentos no es de demócratas. Incumplir con la ley no es de demócratas. Desobedecer las resoluciones judiciales no es de demócratas. Y, por supuesto, señalar a quien piensa diferente y pisotear sus derechos tampoco es de demócratas. Yo creo que queda muy claro que a ustedes la etiqueta de demócratas les va muy grande, señor Cambray.

Y le digo más: resulta que este niño de cinco años tiene más dignidad que todo su Gobierno junto.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller d'Educació.

El conseller d'Educació

Gràcies, presidenta. Vostès no paren, eh? Mentides, mentides i més mentides. L'hi repeteixo –l'hi repeteixo–, l'hi diré tantes vegades..., nosaltres mai justificarem i sempre estarem en contra de qualsevol tipus de discriminació, de qualsevol tipus de violència i de qualsevol tipus d'atac a la llibertat. Sempre, sempre, sempre. Són vostès, els que justifiquen la violència. Són vostès, els que justifiquen la violència pel fet de votar. Per tant, si us plau, zero lliçons de democràcia.

La vicesecretària general del seu partit, Ana Beltrán, va dir aquest cap de setmana que els infants a Catalunya els marcarien amb un braçalet com marcaven els nazis als jueus. Uf! Comparen el sistema educatiu català amb 6 milions d'assassinats pel nazisme? És que és molt bèstia... És que costa fins i tot de creure. En un país democràtic i amb cultura democràtica això no podria passar. A Espanya poden dir el que vulguin, tot s'hi val, però els asseguro que en aquesta cambra i en aquest Parlament no els hi permetrem. No tot s'hi val, per un grapat de vots. Decència. *(Alguns aplaudiments.)* Decència, senyors i senyores del PP, i prou cinisme.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre en el Ple sobre l'assetjament escolar.

Pregunta al Govern sobre l'assetjament escolar

310-00165/13

Formula la pregunta la diputada senyora Anna Grau, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Anna Grau Arias

Consejero González-Cambray, perdona si estoy un poco espesa esta mañana, pero aparte de ser *el de la cohesió* y no sé cuántas cosas más, ¿cuál es su política específica frente al acoso escolar?

Gracias.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Josep González-Cambray, conseller d'Educació.

El conseller d'Educació

No ho sé. Vostè deu saber si està espessa o no, diputada, però, en tot cas, des del Departament d'Educació, des del primer dia, des de fa anys, aquest Govern, zero tolerància a qualsevol tipus de discriminació i zero tolerància a qualsevol tipus d'assetjament.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Anna Grau.

Anna Grau Arias

Señor González-Cambray, no hace tanto le pregunté aquí sobre el caso de Kira López, la alumna del Pare Manyanet de Sant Andreu que se suicidó con solo quince años de edad. Sus padres están convencidos de que sufría acoso en el colegio. La primera vez que le pregunté aquí quise ser muy prudente: había una investigación de los Mossos en curso y su *conselleria* le había abierto un expediente al Pare Manyanet. Me limité a pedir entonces simplemente los acuerdos de este Parlamento para hacer frente al *bullying* sin anticipar conclusiones de ningún tipo sobre la muerte de Kira.

Ojalá hubiese hecho usted lo mismo. En lugar de eso, hemos visto cómo le daba carpetazo al tema, descartando acoso escolar a Kira López, cuando los Mossos siguen investigando y cuando resulta que el *síndic de greuges*, Rafael Ribó, ha emitido un informe demoledor que no le deja a usted en muy buen lugar, señor Cambray. Mire usted que el *síndic de greuges* que tenemos no es considerado precisamente un afecto del Gobierno –todo lo contrario.

Bueno, pues hasta este *síndic* tan comprensivo dice textualmente en su informe que tengo aquí que «hay que revisar toda la cronología de actuación en el caso de Kira López para valorar si la diligencia al colegio fue la adecuada tanto para atender a la niña cuando todavía estaba viva como para dar explicaciones y satisfacción a la familia cuando ya no se les podía dar nada más». El *síndic* pide tomarse muy en serio la posibilidad de adoptar medidas disciplinarias contra el Pare Manyanet.

El informe Ribó dice que se tiene que poner usted las pilas, *conseller*, que tiene que prevenir y detectar estos casos, que tiene que promover formación especializada y obligatoria para los profesores, que tiene que aumentar la prevención del suicidio en los centros educativos. ¿Por qué, mientras los Mossos investigan y el *síndic* dice todo esto, usted se cruza de brazos, señor González-Cambray?

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller d'Educació.

El conseller d'Educació

Diputada, vostès..., i, a més, no és la primera vegada que ho fan, eh?... Estem davant d'un cas tràgic. Estem davant d'un cas d'un suïcidi, que és un fracàs de tota la societat –és un fracàs de tota la societat. I aquí, evidentment..., al costat de la família.

I des del Departament d'Educació –l'hi vaig explicar la darrera vegada, però l'hi torno a explicar i l'hi explicaré tantes vegades com faci falta– el que hem fet és activar, a través del pla de les escoles lliures de violència, a través de la unitat de suport d'atenció a les violències, tots els procediments, totes les investigacions i tots els protocols. És una investigació que encara està en curs per part de la justícia i per part dels Mossos.

I, per tant, nosaltres acompanyarem, acompanyarem la família i acompanyarem, evidentment, la comunitat educativa per tal de donar resposta en situacions que, evidentment, com a societat, no podem acceptar que es produeixin.

Gràcies.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la situació dels centres penitenciaris.

Pregunta al Govern sobre la situació dels centres penitenciaris

310-00162/13

Formula la pregunta el diputat senyor Rubén Viñuales, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Rubén Viñuales Elías

Gràcies presidenta. Consellera, com valora l'actual situació del sistema penitenciari català?

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Lourdes Ciuró, consellera de Justícia.

La consellera de Justícia (Lourdes Ciuró i Buldó)

Gràcies, presidenta. Diputats... Amb relació a?

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Rubén Viñuales.

Rubén Viñuales Elías

La llàstima és que no sàpiga un tema tan important com són les agressions que patim als centres penitenciaris. Miri, és molt preocupant, la situació que estem patint a Catalunya. Dia sí dia també tenim notícies d'algun funcionari o funcionària de presons que ha patit una agressió: un augment del cinc-cents per cent en les agressions, consellera, a les nostres presons. Això és, clar i català, inassumible.

El seu Govern els ha de protegir. El seu Govern és el garant de les nostres funcionàries i funcionaris. El seu Govern, consellera, no pot dubtar ni romandre en la inactivitat. I li demanem que explícitament manifesti que no els abandonarà –com s'ha fet, per desgràcia, amb el Cos de Mossos d'Esquadra– i defensi sense matisos ni fissures la funció i el treball diari dels nostres funcionaris i funcionàries.

Miri, els motius per a aquest augment de les agressions són diversos: envelliment de la plantilla, amb una mitjana de cinquanta-cinc anys; abús de la interinitat; pèrdua de més de cinc-cents efectius en els últims anys; pèrdua del respecte a l'autoritat dels funcionaris per manca de conseqüències als interns en cas d'infraccions; punts foscos a les presons, sense càmeres de videovigilància; la inoperància de la Circular 2/2021, que ha generat confusió i inseguretat als nostres funcionaris i funcionàries...

Miri, des del Govern d'Espanya hem fet els deures en allò que ens toca. Per exemple, funcionaris de presons seran considerats autoritat pels efectes del Codi penal; aplicació del principi de veracitat; dret a no complir penes privatives amb la resta d'interns, etcètera.

Vostè va signar un acord de prejubilació amb els sindicats per després fer una esmena als pressupostos generals de l'Estat al Senat mitjançant el seu grup, Junts, demanant diners per fer-hi front. Sorpren –com a mínim, sorpren– veure que el seu partit, Junts, fa esmenes a uns pressupostos, que no vota a favor, però, no contents amb això, critica els que sí que ho fan. Els nostres funcionaris, consellera, estan farts de bones intencions i de paraules. Necessitem actes reals i responsables.

Miri, som conscients que vostè és hereva de l'abandó de funcions per part del Govern de la Generalitat durant aquests últims deu anys. Som conscients que només porta sis mesos al càrrec i que està fent el possible per millorar-ho, però li demanem dos coses: valentia i compromís. Si vostè és valenta i també té compromís per millorar això, ens tindrà al costat, com és habitual, al nostre grup, però, si no, ens tindrà enfront.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera de Justícia.

La consellera de Justícia

Gràcies, presidenta. Diputat Viñuales, des del departament tenim molt clar què passa a les presons i com ho volem abordar per solucionar-ho. Els principis rectors que regiran l'actuació d'aquest departament seran garantir la seguretat, garantir la convivència i garantir la integritat de tota la comunitat penitenciària a dins de les

presons en benefici de la reinserció –finalitat última–; això és, per nosaltres, garantir i apuntalar drets humans.

El tema d'agressions..., vostè ho ha esmentat, han augmentat; tolerància zero. Per això comencem a implementar un protocol a partir del mes de gener de l'any que ve per garantir la seguretat dels i les funcionàries que treballen a l'interior de les presons.

Revisarem la circular. Revisió continuada de totes les circulars i protocols que des del departament s'aniran implementant sigui a presons, sigui a l'àmbit d'atenció a la víctima, sigui en qualsevol dels àmbits, perquè l'avaluació continuada és garantia de millora i garantia de revisió d'allò que no funciona. I en sis mesos de la implementació d'una circular, que va ser contestada des del primer moment, ja hem pogut detectar que, per exemple, s'advoca per valorar unes celles encoixinades que no existeixen en el nostre sistema penitenciari. Per tant, no podem avaluar allò que no existeix.

Què vol dir, això? Que hem d'implementar, per tendir a la contenció zero, totes aquelles tècniques presents, futures..., millores, perquè aquesta és la finalitat, sense abandonar en cap moment la defensa de la garantia de totes les persones que hi treballen, com li he dit abans.

Estem ja vacunant tota la comunitat penitenciària, tota, perquè és una comunitat tancada. Agrair a Salut l'esforç, perquè vostès han de saber que estar en un mòdul confinat en una presó és molt difícil per als interns, molt complicat per a les persones que hi treballen, per als funcionaris, perquè augmenta moltíssim la complexitat de la gestió d'un servei com aquest. Per tant, es poden imaginar que la vacunació a les presons és una prioritat.

A més a més, hem d'abordar la situació laboral. Des del 2009, un conveni caducat. Volem funcionaris i comunitats del servei penitenciari amb formació continuada, amb un cos penitenciari que no estigui interinitzat; volem funcionaris, igual que ho són els mossos d'esquadra.

I volem també garantir la jubilació anticipada, per exemple, que és l'acord que vam signar amb aquests professionals. I això no depèn de nosaltres, i això no s'acaba amb diners; això s'acaba amb que s'acordi en el Congrés dels Diputats. Hi vam presentar una esmena, perquè és la primera forma de poder-ho aconseguir. Esperem que el seu grup hi doni suport.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en ple sobre la situació epidemiològica.

Pregunta al Govern sobre la situació epidemiològica

310-00163/13

Formula la pregunta la diputada senyora Assumpta Escarp, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Assumpta Escarp Gibert

Gràcies, presidenta. Bon dia, conseller. Ens preocupa, i molt, l'evolució d'aquesta sisena onada, avui amb la mirada posada no només en la vacunació, sinó en les xifres rècords que hem tingut en les últimes hores. Com els hi he dit els últims dies, no són les mesures –que sempre hi hem donat suport–, sinó la seva gestió: la responsabilitat de la seva conselleria, i d'altres, per fer efectives i accessibles les mesures a tota la ciutadania.

Tothom està cansat. Estem cansats els professionals, la ciutadania. En general hi ha un profund cansament. I, per tant, errades com les del passaport covid, com saber

si funciona o no el sistema de rastreig o viure de nou un 061 col·lapsat o una primària desbordada no ajuden.

Vostè, conseller, és un bon comunicador, i comunicar en aquests moments és difícil. Per això sorprèn i tampoc ajuda quan vostè deriva la responsabilitat a la ciutadania amb recomanacions poc clares llançades enmig d'una entrevista i sense cap concreció. No s'hi val a tenir molta transparència en les dades, si generem confusió amb el missatge.

Creu, conseller, que aquesta és una bona mesura de prevenció?

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Josep Maria Argimon, conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Diputada, sincerament ara no recordo a quin missatge vostè es refereix, de confusió. I si he fet un missatge de confusió, doncs, evidentment, no tenia cap intenció de fer-lo, perquè precisament una de les coses que no hem de fer és confondre la ciutadania.

Vostè ha comentat diverses coses. La primera, estem cansats. Tothom està cansat –tothom–, i els professionals també estan molt cansats, i la ciutadania ho està. I això també ho hem de tenir molt present a l'hora de prendre decisions. Una.

Dos. Suposo que vostè es refereix al fet de dir que també està a les nostres mans tot lo que fa referència a la gestió de la pandèmia, i això sí que ho hem de tindre molt present. Tots sabem..., portem gairebé dos anys en pandèmia, i tots sabem més o menys aquelles coses que hem de fer i no hem de fer. I lo que tampoc penso és, en aquest sentit, que totes les mesures que haguem de prendre hagin de ser mesures de molta restricció, sinó també mesures de, diguéssim, el que seria la prevenció individual que tots tenim presents.

No sé si es referia a això o no, i si vostè m'ho vol aclarir a la repregunta, doncs..., encantat.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Assumpta Escarp.

Assumpta Escarp Gibert

Gràcies, presidenta. Miri, durant les primeres onades de la pandèmia vam viure comunicació erràtica, a vegades fins i tot contradictòria, dins del si del Govern, perquè..., i això jo crec que acaba donant ales a qui confon responsabilitat, solidaritat i cohesió amb llibertat. I, per tant, anem «al tanto», també, amb aquests que després ho acaben negant tot.

L'altre dia vostè, conseller, en una entrevista a TV3..., no sé si a TV3 o al 3/24, va llançar una recomanació, així, en genèric, dient: «Evitem els sopars d'empresa.» No va recomanar en general reduir les interaccions socials ni va anunciar mesures restrictives sobre el nombre de persones. Va preferir fer, de l'exemple, el tot. I resulta que aquest exemple cau de ple sobre el sector de la restauració, que ara veu com els hi anul·len els sopars d'empresa, que ningú del seu departament els hi ha comunicat res –ni la més mínima explicació– i que tampoc hi ha cap tipus de compensació prevista, perquè no és una norma, sinó estrictament una recomanació, i, per tant, la ciutadania, la gent, la pot interpretar exactament com vulgui.

No em sembla el millor mecanisme de prevenció. I per això li deia..., missatges clars. I si en un moment donat s'han de reduir el nombre de persones a taula, conseller, sap que estarem al seu costat. I si en un moment s'han de fer restriccions, també. Però, a vegades, agafar un exemple per donar claredat, lo que fa és generar més confusió i malmetre un dels sectors que ja ha patit prou en aquesta pandèmia.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller de Salut.

El conseller de Salut

Tots sabem que si estem al voltant d'una taula –o no una taula– sense la mascareta, no?, i som no dos, ni quatre, ni sis, sinó quinze, vint, i l'hospital de Màlaga n'és un exemple... I sí que recordo prèviament haver dit que ni els equips d'atenció primària ni els serveis hospitalaris fessin lo clàssic, que és l'aperitiu, que tampoc ha de ser el dinar, és l'aperitiu, el que podem comprar tots plegats i fer-ho, doncs, a la feina... És el que no hem de fer, i això ho sabem tots.

I, des d'aquest punt de vista, no és un tema de si a la restauració o no; és si ho fem també a casa nostra, és si ho fem a fora. I, des d'aquest punt de vista, tots sabem avui que lo que és la prevenció és la ve de la ventilació, la ema de la mascareta i la ve de la vacuna.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en ple sobre el finançament d'Aran.

Pregunta al Govern sobre el finançament d'Aran

310-00164/13

Formula la pregunta el diputat senyor Jordi..., Òscar Ordeig –perdó–, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Òscar Ordeig i Molist

Jordi Ordeig és el meu germà. Gràcies. *(Rialles.)* Bon dia. En primer lloc, enviar una salutació a tots els aranesos i araneses, i el nostre reconeixement a les institucions i competències de l'Aran, com no pot ser d'una altra manera.

Consellera, amb tots els respectes, per què els hi costa tant complir amb l'Aran? Per què costa tant? Reconeixem una lleugera millora de les formes en aquesta nova etapa del Govern. Però, què passa? Que quan arriba el pressupost del 2022, quan arriba el moment de complir amb els acords que vostès mateixos van fer amb les institucions araneses, veiem com hi ha una retallada del vuitanta-quatre per cent de les inversions en deu anys acumulada, l'incompliment de la creació del fons de finançament addicional a que es van comprometre vostès, o tampoc es compleix amb el desplegament de la llei de l'Aran.

L'Aran és un territori que ha forjat la seva història, cultura, llengua, institucions al llarg dels segles, al llarg de moltes i moltes dificultats i adversitats, i precisament necessiten el seu desplegament competencial per poder-hi fer front.

Fa pocs dies, amb el president del nostre grup parlamentari, Salvador Illa, vàrem mantenir reunions de treball a l'Aran. I sap què és el que ens deien? Que tenien preocupació i neguit. Preocupació i neguit perquè el Govern no hi és, o no hi és prou; preocupació i neguit perquè no es compleixen els acords, perquè no poden desplegar el seu autogovern, com li estava dient; preocupació i neguit perquè ha desaparegut..., pràcticament ha desaparegut la inversió de la Generalitat.

Consellera, el Govern complirà d'una vegada amb els aranesos i les araneses amb la llei d'Aran i amb els acords que tenien de finançament?

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Laura Vilagrà, consellera de la Presidència.

La consellera de la Presidència (Laura Vilagrà Pons)

Gràcies, presidenta. Bé, jo li parlaré de fets, no de paraules. Tot el Govern, i especialment el Departament de la Presidència, i especialment la Secretaria de Governos Locals i de Relacions amb l'Aran, té un compromís cent per cent de desplegar la llei de règim especial de l'Aran.

De fet, en aquests set mesos que portem, de constitució del Govern, ja hem fet una comissió bilateral en la que hem acordat traspassos importants, com el de la gestió de grans carnívors –de fet, ho hem aprovat per Govern, també–; també temes vinculats a salut o finançament de la llengua aranesa, la qual cosa, doncs..., ens fa molt contents haver-ho tirat endavant. També hem constituït la ponència de traspassos, on definirem els futurs traspassos. I, per altra banda, la setmana vinent constituïm la comissió de seguiment de finançament del model d'emergències de l'Aran.

I, pel que fa a pressupost, notable augment: concretament, 3,5 milions d'euros. I l'hi concretaré: l'any 2020 n'hi vam destinar 25,1 i aquest 2022 n'hi destinem 28,6, a banda d'1,3 per a arranament de carreteres. I, amb relació a l'acord de finançament incondicional, hem ofert dues propostes al Conselh Generau d'Aran per complir aquest acord. I, en tot cas, esperem la seva resposta.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Òscar Ordeig.

Òscar Ordeig i Molist

Consellera, em parla de paraules. Jo també l'hi deia, li volia replicar amb paraules, però necessitem fets. «Paraules d'amor, senzilles i tendres», però, si no venen acompanyades de fets i de concreció, no serveixen per a res, com deia Joan Manuel Serrat.

Sap què passa, consellera? Que l'Aran els posa davant del mirall: tot el que reclamen a Madrid és el que no ofereixen a l'Aran. Reclamen lleialtat a Madrid i ofereixen subordinació a l'Aran; reclamen inversions a Madrid i ofereixen retallada del vuitanta-quatre per cent a l'Aran; reclamen respecte a l'autonomia a Madrid i oferim unes competències sense diners que fan impossible desplegar l'autogovern. Per tant, molta queixa allà, ens posem molt exquisits quan depèn dels altres, i xiulem quan depèn de nosaltres. En definitiva, vostès fan bona la màxima de *consejos vendo que para mí no tengo*.

Consellera, l'Aran està lluny, però el seu Govern en aquests moments, dit pels aranesos, encara el fa més lluny, i el seu Govern s'està allunyant cada vegada més. Si us plau, compleixin d'una vegada amb el Conselh Generau d'Aran, i prou de victimisme i excuses per complir allò acordat.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera de la Presidència.

La consellera de la Presidència

Sí, gràcies. Bé, o no m'ha escoltat o no m'he explicat bé –segurament no m'he explicat bé. En tot cas, la llei de l'Aran preveu, de fet, el dret a decidir de l'Aran en tots aquests aspectes que estem concretant. I, en tot cas, li explicaré al que el Govern català es va comprometre amb aquest fons de finançament incondicional prèvia dotació addicional de 578.000 euros durant quatre anys. Però, en tot cas, aquest fons tenia només una condició, que és que no estiguéssim amb pressupost prorrogat, que és el cas d'enguany.

I, en tot cas, hem fet un treball intens entre Economia i Presidència justament per donar dues opcions al Conselh Generau per complir; per complir i, a més, complir amb generositat. D'una banda, prorrogar-lo un any per darrere, diguem-ne, o bé assignar la meitat d'aquests diners d'enguany, dels que correspondrien a enguany,

a l'any 2022 i a l'any 2023. Ens sembla que és una manera correcta de complir amb l'acord que teníem, que tenim amb l'Aran.

I, en tot cas, també acabo amb dues o tres xifres de context. Com bé sap, l'Aran té uns deu mil habitants, i el Conselh Generau d'Aran és una entitat territorial singular a la que li respectem absolutament les competències. Però també cal dir i cal que sapiguem que l'Aran té 10 milions d'euros de romanent de tresoreria positiu que també pot utilitzar, evidentment, per a polítiques públiques per a les persones de l'Aran.

Per tant, estem compromesos completament amb la gestió d'aquests recursos per als aranesos i per al bé comú.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la valoració que li mereix l'assetjament que pateix la família d'un nen d'una escola de Canet de Mar (Maresme) que demana el vint-i-cinc per cent de les classes en castellà

317-00091/13

Formula la pregunta el diputat senyor Alejandro Fernández, del Grup Mixt.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidenta. ¿Cómo valora el acoso a la familia de Canet de Mar? Gracias.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Pere Aragonès i Garcia)

Gràcies, presidenta. Senyor diputat, el Govern de Catalunya es posiciona clarament en contra de qualsevol discriminació a dins i a fora de les escoles del país, i estarem sempre al costat de totes les persones que puguin patir algun tipus de discriminació.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Señor Aragonès, en el último Pleno, a pregunta del Grupo de VOX, planteó usted de manera solemne los riesgos de la democracia en Cataluña, que, a su juicio, deberían combatirse estableciendo un cordón sanitario. Pues bien, le daré yo mi visión sobre los verdaderos riesgos de la democracia en Cataluña, que, como puede imaginar, es bien distinta.

Mire, en este Pleno convivimos 135 diputados que pensamos muy distinto, pero los únicos que han posado sonriendo con un asesino condenado como Carles Sastre son ustedes, los separatistas. El asunto Carles Sastre siempre ha sido para mí especialmente significativo por el salvajismo del sujeto en cuestión: adosó una bomba en el pecho de Bultó, a quien abandonó para que, horas después, la bomba lo despedazara. Lo explico para que no me compare una barbaridad así con ninguna carga policial reciente.

Siempre me he preguntado qué mecanismo psicológico lleva a personas normales como ustedes a posar sonriendo con semejante criminal. He llegado a la conclusión de que se trata de un relativismo moral que les ha robado el alma. Un objetivo político superior –en su caso, la independencia de Cataluña– les lleva a justificar cualquier cosa. Pues bien, ese mismo relativismo moral, no tan salvaje, afortunadamente, ha salido a pasear estos días por Canet de Mar: en nombre de la sacrosanta inmersión lingüística todo vale. Estremecen la frialdad y la falta de humanidad con las que se refieren a un niño y su familia. Es a ellos, a los que aplican ustedes un cordón sanitario: señalar y estigmatizar.

Es ese relativismo moral, el verdadero riesgo para la democracia en Cataluña, señor Aragonès. Y yo me comprometo a combatirlo aquí y ahora. Jamás posaré con un asesino, piense como piense; jamás señalaré a un niño y a su familia, piensen lo que piensen. Ese es el único camino para la convivencia y la democracia, no hay otro. Y espero que lo recorran ustedes algún día.

Muchas gracias.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, deixin, si us plau, de fer mala política i la pitjor política amb l'escola catalana. Deixin en pau l'escola catalana, si us plau. Deixin en pau l'escola catalana. (*Alguns aplaudiments.*) Sap perfectament, i ho sap... Perquè sap vostè que està mentint, que la seva intervenció ha estat una llista continuada de mentides per justificar el seu posicionament polític, absolutament injustificable.

Vostè sap que aquest Govern, que tota l'Administració de la Generalitat i que tots els docents d'aquest país estem com una pinya en contra de qualsevol discriminació –en contra de qualsevol discriminació. Vostès estan utilitzant uns missatges absolutament rebutjables i repugnants a les xarxes per intentar bastir un discurs mediàtic que l'únic que vol és aconseguir quatre vots a la resta de l'Estat a costa de trencar la cohesió social d'aquest país, perquè saben que aquí ja no els vota ningú –ja no els vota ningú–, senyors del Partit Popular. (*Alguns aplaudiments.*)

Ja n'hi ha prou. Ja n'hi ha prou d'intentar aconseguir vots a Espanya trencant la cohesió a Catalunya. No ho aconseguiran, perquè som una pinya en defensa de la democràcia d'aquest país, en defensa de la cohesió social. I prou d'utilitzar la llengua catalana per intentar arregar quatre miserables vots. Ja n'hi ha prou.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la llibertat lingüística en la societat catalana

317-00089/13

Formula la pregunta el senyor Carlos Carrizosa, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carlos Carrizosa Torres

Señor Aragonès, ¿usted cree que el numerito este de indignación con el que nos ha obsequiado ahora les sirve para algo a los padres de la escuela de Canet que se ven acosados? ¿Y usted va a ir a manifestarse este sábado para poner otro clavo en el ataúd de la libertad lingüística de los catalanes? (*Remor de veus.*)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Vostès formen part també d'aquesta estratègia. De fet, vostès van néixer amb aquesta estratègia. Vostès van venir aquí al Parlament per trencar els consensos amplis d'aquesta societat –consensos socials, polítics, consensos pedagògics– sobre el model d'escola catalana. De fet, el model lingüístic a l'escola catalana és el que va provocar el naixement del seu partit. Per tant, no ens sorprèn gens.

Però vostè avui té l'oportunitat, aquí, de demanar disculpes. Demanar disculpes, per exemple, a tota la comunitat educativa de Sant Andreu de la Barca. (*Aplaudiments.*) Vostès es van dedicar a assenyalar docents. El líder del seu partit –ara no sé si ja està en el PP o no sé on està, perquè van tots cap allà–..., el líder del seu partit del moment va publicar fotos, noms, identificant les persones. Això sí que va ser un assetjament, amb molta més veu que no pas aquest parell de tuitaires, que, evidentment, ningú sap qui són.

Per tant, vostè avui té l'oportunitat de demanar disculpes, i que allò que ha reconegut el seu portaveu de Ciutadans a Sant Andreu de la Barca ho reconegui vostè aquí al Parlament, que ara es veu que aquell assetjament no era res, no estava basat en res, i que tot venia d'un malentès.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Se ha referido usted precisamente al primer episodio de acoso a niños, ideológico, que se dio en Cataluña y que se hizo público, que es cuando se señaló a los hijos de los guardias civiles y de los policías por parte de los profesores. (*Remor de veus.*) El mero hecho de preguntar quién era hijo de guardia civil es vomitivo (*aplaudiments*); el hecho de que no sea delito no quiere decir que no sea asqueroso. Y ustedes en la inspección no hicieron nada.

Y eso fue el primer episodio, porque ahora tenemos a un niño de cinco años acosado. Y ¿para qué? Para acallar a los catalanes. Eso es lo que ustedes quieren. Y nosotros, sí, nacimos para hablar, para evitar que ustedes hagan callar a los catalanes desde que tienen cinco años, para evitar que ustedes sigan haciendo callar a los jóvenes en las universidades, con los diputados de la CUP, los mismos que se manifiestan para hacer callar a los padres en los colegios. Y también intentan hacernos callar aquí, en los hemisiclos. Pues no lo conseguirán, señora presidenta. Tampoco lo van a conseguir.

Miren, mi desprecio absoluto a estas conductas liberticidas que llevan a cabo los mismos que promueven los ataques en las universidades. Irse a manifestar tres diputados de este hemisiclo para presionar a una familia al lado de su escuela, ¡qué asco! Ojalá el PSC asuma que estamos ante una oportunidad histórica de dar la vuelta a la batalla de la opinión pública. (*Remor de veus.*) Canet es una especie de Ermua, salvando las distancias: sirve para concienciar a los catalanes de lo que ustedes están haciendo con la sociedad catalana. (*Alguns aplaudiments.*)

Señor Aragonès, deje atrás el nacionalismo identitario y no le intente poner puertas al campo. La libertad, España, lo español, el castellano..., saldrán y brotarán por las rendijas de Cataluña, eludirán el control de sus espías en los colegios, de sus matones en las universidades, de los comisarios políticos que vigilan comercios, dispensarios o hemisiclos parlamentarios. Entiendan que Cataluña nunca será la de los mitos nacionalistas que ustedes quieren que sea. Entonces será posible recuperar la convivencia en Cataluña.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, comparar l'ofensiva mediàtica a que vostès han contribuït a Canet de Mar intentant utilitzar, doncs, el que és aquesta situació i intentant utilitzar també una família en aquest sentit..., però comparar això amb Ermua, un poble que va patir la violència, que va patir el terrorisme, crec que és una comparació que vostè no s'hauria d'atrevir a fer i que demostra que no tenen cap mena d'argument.

Amb una societat que ha patit la violència i el terrorisme, fer servir aquestes comparacions..., no haurien d'estar permeses de cap manera. És un insult a totes les víctimes. Crec que vostè avui s'ha equivocat. Senyor Carrizosa, s'ha equivocat. Jo a vostè el conec, i estic convençut que, quan hi pensi, després d'aquesta intervenció, es penedirà del que ha fet, de comparar el que s'està vivint aquests dies de debat al voltant de la llengua de les escoles amb el terrorisme, amb l'assassinat de Miguel Ángel Blanco. Crec que no hauria d'estar permès.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la necessitat de convocar una reunió de tots els partits polítics per a assolir una posició unitària per a reforçar el sistema de finançament

317-00092/13

Formula la pregunta la diputada senyora Jéssica Albiach, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

Jéssica Albiach Satorres

Bé; gràcies, presidenta. Bon dia a totes i a tots, per dir alguna cosa, perquè avui estem sentint autèntiques barbaritats. President, sap vostè que el Ministeri d'Hisenda ha iniciat el camí per reformar el sistema de finançament, que està caducat des del 2014 i que, a més, és profundament injust amb Catalunya. I també deu saber que hi ha diverses comunitats autònomes –Galícia, Castella i Lleó, Castella - la Manxa, Aragó, Extremadura, Astúries, la Rioja i Cantàbria– que s'han unit al voltant de la declaració de Santiago per negociar conjuntament la reforma del sistema de finançament i, a més, confrontant els seus interessos amb els nostres, amb territoris com Catalunya, de l'arc mediterrani.

I, davant d'això, president, nosaltres entenem que calen dues coses. La primera és una reunió urgent dels partits a Catalunya per construir una proposta conjunta, perquè això no va de partits, sinó que va de país. I la segona és construir una aliança mediterrània pel finançament amb el País Valencià, amb les Illes Balears, per tindre més força i acabar amb l'actual injustícia.

I per això, president, li preguntem si té vostè la intenció de convocar una reunió amb els partits a Catalunya per tindre una proposta unitària per reformar el sistema de finançament.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyora Albiach, nosaltres, com a govern, estarem sempre en tots els àmbits on s'hagin de defensar els interessos de la ciutadania de Catalunya, i també els interessos econòmics. Ara bé, crec que també hem de ser conscients de sobre quines bases

s'està fent aquest debat de l'àmbit del finançament. I vostè mateixa ho ha explicat, com aquest debat històricament s'ha produït a base d'una confrontació de fronts entre diferents territoris. Nosaltres no hi entrarem.

I nosaltres no hi entrarem perquè en aquests moments ni..., tampoc el Govern de l'Estat està posant més recursos sobre la taula en el sistema. De fet, la proposta de població ajustada que fa el Govern de l'Estat penalitza Catalunya, penalitza el País Valencià i penalitza altres territoris de l'àmbit mediterrani, consolida l'*statu quo*. I crec que, si el que volen és treballar conjuntament per millorar els recursos de la Generalitat, al que els convido és a fer pinya perquè l'any 2022 es pugui articular un fons covid que reforci el sistema sanitari, perquè no hi haurà un acord en aquesta legislatura en matèria de finançament autonòmic. Veuen com està el Partit Popular, veuen com estan els blocs situats i quina és la disposició de l'Estat a posar-hi més recursos.

Però sí que tenim l'experiència de fons extraordinaris a la sanitat, una sanitat que encara continua en pandèmia –la societat continua en pandèmia–, que hem de seguir reforçant. I, per tant, li agafo la paraula, però li agafo per poder fer un front comú perquè hi hagi un fons extraordinari de finançament de la sanitat com a continuació del fons covid, precisament perquè encara estem en pandèmia.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Jéssica Albiach.

Jéssica Albiach Satorres

President, ara mateix el que s'està negociant és el sistema de finançament, i vostè no pot abaixar els braços. Miri, jo crec que vostè, i de manera molt encertada, l'altre dia va dir que la qüestió de la llengua havia de quedar fora dels partidismes. I jo li done la raó. I, a més, sap vostè que ens tindrà al seu costat, que li donarem tot el suport a l'hora de tirar endavant mesures judicials, mesures polítiques per blindar el català.

I crec que aquesta mateixa unitat és la que necessitem per reformar temes com el sistema de finançament. Perquè, ho torne a dir, això no va de partits, això va de país. Jo l'hi dic, i més sincera no ho puc ser: a mi la proposta que fa el Ministeri d'Hisenda no m'agrada. És molt millorable. Pel nostre grup parlamentari aquesta no és una proposta bona, adient i necessària per a Catalunya. I també l'hi dic: sabem que ara, al desembre i al gener, és quan se fan les propostes de modificació d'aquesta reforma del sistema de finançament. Per això nosaltres li demanem aquesta reunió urgent dels partits a Catalunya.

I ja l'hi avance: quin ha de ser el model, per nosaltres? Doncs un nou model de finançament que està basat a partir d'una hisenda pròpia, òbviament, on hem de poder decidir plenament sobre els nostres tributs, solidària, però també, i, sobretot, ordinària.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

El model de finançament dels serveis públics del país, de Catalunya, del conjunt de serveis públics..., l'únic model de finançament que serà just és la independència. Perquè serà on podrem disposar dels recursos que generen els treballadors, les empreses, les famílies, com a consumidors en aquest país.

I la proposta del Ministeri d'Hisenda... És que no es tracta d'anar-nos a barallar amb percentatges de com es calcula la població ajustada, sinó que la qüestió és quins són els impostos que pugui recaptar la Generalitat de Catalunya, i aquí no hi ha cap proposta. Tradicionalment moltes d'aquestes reformes s'han fet amb una cessió

d'impostos. Aquí no s'està parlant de cessió d'impostos. O amb més recursos sobre la taula; per tant, també distribució vertical de recursos: l'Estat agafa recursos i els posa a les comunitats autònomes. Tampoc és així.

Per tant, amb aquestes bases, crec que és evident que aquest és un debat que no portarà a cap acord, però sí que podem fer-ho en l'àmbit del fons covid.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les esmenes presentades al Decret llei 24/2021, d'acceleració del desplegament de les energies renovables distribuïdes i participades, especialment sobre les que minven les competències de les administracions locals

317-00095/13

Formula la pregunta el diputat senyor Dani Cornellà, de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar.

Dani Cornellà Detrell

Bon dia, president. Vostè i la consellera Jordà van presentar el nou decret de renovables en un acte mediàtic on van convidar les entitats, partits i molts agents del territori en general. Ara que els partits del seu Govern han presentat esmenes al decret llei via llei d'acompanyament, també faran algun acte per explicar-se? Què en pensen, vostè i el Govern, d'aquestes esmenes? Les han fet amb la participació del territori, tal com van dir vostès a l'acte?

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Senyor diputat, com vostè sap, la transició energètica és un repte absolutament imprescindible per al nostre país. Tenim molt de camí per recórrer i marge de millora. Per això és imprescindible la nova regulació en l'àmbit de renovables, que, de fet, ja està en marxa i estem tirant endavant.

Evidentment, sempre pot ser susceptible d'algun tipus d'ajust, que és el que s'ha fet en aquestes esmenes, però els principis, evidentment, del decret llei d'aquest sistema de generació de renovables distribuït, participat, democratitzat, que es faci en consens amb el territori, amb participació de les administracions locals, no només es mantenen, sinó que estan absolutament reforçats.

És molt important que a partir d'ara, a partir d'establir el nou marc normatiu, accelerem els projectes. Accelerar els projectes, perquè hi hagin més operadors de generació d'energia renovable; perquè sigui més distribuïda, més participada; per donar espai, per exemple, a les cooperatives energètiques i al foment de l'autoconsum, i també per acostar la producció de l'energia en els àmbits de més consum energètic.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Dani Cornellà.

Dani Cornellà Detrell

President, em sembla un acte de cinisme que el mateix dia que el Ple discutia i aprovava el Decret 24/2021, de les renovables, els partits del Govern estaven registrant per la porta del darrere un conjunt d'esmenes al decret per igualar-lo encara més. Van fer un gran acte explicant les suposades bondats del decret, i després ama-

guen que hi presenten esmenes, un nou engany al territori. Curiosament, o no tant, el Grup Socialistes hi ha presentat les mateixes esmenes, calcades a les seves.

Per nosaltres la semàntica sí que importa. «Minimitzar» no és «evitar» l'afectació als connectors ecològics o sobre les espècies amenaçades, i reduir d'un quilòmetre a cinc-cents metres la distància entre els nuclis de població i els aerogeneradors..., d'això en diuen «millores»? Què en pensen, de l'esmena 36 a la llei d'acompanyament del Grup Socialistes? Una esmena que a nosaltres ens preocupa, i molt, que ataca clarament l'autonomia municipal, defensant que els ajuntaments no puguin exercir les seves competències en suspensió de llicències o modificacions del POUM referent a aquest tema. Esperem, doncs, que vostès no donin suport a aquesta proposta i que els respectin.

Nosaltres, d'això que proposen en diem «intervencionisme» per manllevar la poca autonomia que ja tenen els ajuntaments. Suposem que no hi donaran suport. Suposem que aquest Govern està per la defensa dels drets dels pobles i ciutats a decidir en les poques competències que tenen atribuïdes.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, presidenta. Senyor diputat, aquest decret llei ha estat treballat durant molts mesos. Vostès n'han tingut l'oportunitat, també, i hem tingut l'oportunitat de fer diverses reunions i treballar-ho. Finalment, legítimament van decidir votar-hi en contra, però jo crec que reflecteix bona part del que havíem estat treballant i del que havíem estat discutint, probablement no tant com vostès voldrien, però també crec que hem de fer viable l'aprovació d'aquest nou marc normatiu en aquest Parlament.

A partir d'aquí, seguirem treballant per enfortir el rol de les administracions locals. Les oficines comarcals de transició energètica han de ser el punt de suport que han de tenir molts ajuntaments que en aquests moments es troben mancats de recursos tècnics quan se'ls presenta un projecte que té un impacte paisatgístic o un impacte sobre sòls agraris o sobre espais protegits. I, per tant, seguirem estant al costat dels ajuntaments.

Però el procés d'implantació de renovables va molt més enllà d'aquest decret. I, per tant, cal dotar i dotarem el Departament d'Acció Climàtica amb més recursos per accelerar el que són tots els tràmits. I, sobretot, hem d'afrontar..., hi ha un compromís que necessita un equilibri, però o descarbonitzem la producció d'energia d'aquest país o, si esperem molts anys, aquí no hi haurà país per defensar.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre en ple sobre la situació política general.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'assenyalament de les famílies que discrepen del model lingüístic en el sistema educatiu

317-00090/13

Formula la pregunta al senyor Ignacio Garriga, en nom del Grup Parlamentari de VOX.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señor Aragonès, ¿hasta cuándo va a seguir señalando y acosando a las familias que disientan de su proyecto separatista?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, presidenta. Senyor Garriga, aquest Govern no assetja, no assenyala ningú. Vostès ahir van fer una manifestació aquí davant per intimidar-me –directament anava dirigida a la meva persona–, per intimidar-me i que retrocedís en la defensa del català. No ho aconseguiran. Facin-ho cada dia, perquè jo cada dia seguiré defensant la llengua catalana com a llengua de cohesió social d'aquest país.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Ignacio Garriga.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señor Aragonès, si tuviera un mínimo de decencia no estaría sentado en esa butaca. *(Remor de veus.)* Ni usted ni el resto de miembros de su Gobierno.

La semana pasada efectuaron uno de los actos más despreciables que unos dirigentes políticos hayan hecho nunca: el señalamiento y acoso de un niño de cinco años y su familia por defender sus derechos educativos y exigir que se cumpla la Constitución en Cataluña. Y la connivencia del señor Illa, del Partido Socialista y sus sindicatos con el fanatismo separatista es lamentable, y evidencia el abandono por parte de todos ustedes de la clase trabajadora.

Constituyen, todos ustedes, separatistas y socialistas, un peligro muy grande para Cataluña. Han convertido un asunto normal –estudiar en el colegio en la lengua propia de nuestra nación– en una anomalía que precisa de héroes anónimos, como esta familia de Canet y tantas otras que han levantado la voz para defender la legalidad.

Señor Aragonès, representan una amenaza para los más débiles y para los más inocentes, los niños. En el mes de noviembre todos ustedes ocultaron y callaron ante la salvaje violación grupal de una niña de dieciséis años en Igualada. Ahora persiguen a un niño de cinco años y mandan a sus violentos a acosar a la familia, y, además, movilizan a todas sus asociaciones separatistas para evitar que se cumpla la ley, siempre apuntando desde las instituciones, ¿verdad?, para que otros en las calles o en las puertas de los colegios ataquen a los más débiles. Son ustedes la peor condena para Cataluña.

Pero tengan muy claro –y recuérdelo siempre, señor Aragonès–..., abandonen toda esperanza, porque muy pronto miles y miles de familias catalanas, orgullosas de su tierra y de su patria, saldrán a las calles a reclamar sus derechos, a denunciar el abandono por parte de las instituciones, a reclamar la devolución de competencias para que saquen sus manos de la educación de nuestros hijos, y para que se suspenda la autonomía el tiempo que sea necesario para restablecer el orden constitucional, los derechos legítimos y las libertades de todos los catalanes. Porque ustedes, y usted personalmente, representan la mayor amenaza para la prosperidad y el bienestar de todos los catalanes.

Y estaremos tantas veces como haga falta en el Parlament de Catalunya, en todas las plazas de Cataluña, para decirles que son unos totalitarios y unos peligrosos para el futuro de nuestros hijos.

Muchas gracias.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

La banalització de les paraules és un dels mals més grans que es pot fer al debat democràtic. I al llarg del Ple d'avui –i només en portem, de fet, dues hores– hem sentit com han intentat que moltes paraules perdessin el seu sentit, utilitzant-les per a l'enfrontament, utilitzant-les amb moltes mentides que hem sentit aquí i utilitzant-les per intentar aconseguir allò contrari del que diuen: per trencar la convivència, per aprofundir en la tensió.

Hi ha qui vol fer de la tensió, de la crispació, del conflicte, el seu graner de vots. No ens hi trobaran, senyors de l'extrema dreta. Nosaltres estarem al costat de les solucions i dels consensos. A vostès no els hi agraden els consensos que hi ha en aquest país; els consensos socials, els consensos pedagògics, els consensos polítics, també. No els hi agraden els mestres, no els hi agraden els sindicats de mestres. No els hi agrada, en definitiva, l'escola catalana. No els hi agraden els moviments de renovació pedagògica, no els hi agrada la comunitat educativa.

Vostès el que intenten és canviar les majories d'aquest país com ho han fet sempre: mai ho han fet per la via dels vots, sempre ho han fet per la via de la força. Per tant, nosaltres defensarem sempre, sempre, sempre la via dels vots.

I si jo estic assegut en aquest escó és perquè m'ha votat el Parlament de Catalunya, que representa el poble de Catalunya. I la voluntat del poble de Catalunya no la representen, ni molt menys, uns tribunals que es dediquen a fer política i que vostès moltes vegades tenen com a aliats, intervenint ideològicament en decisions que tenien un ampli consens en la societat catalana.

Davant d'això, unitat entre totes les forces que defensem el model d'escola catalana, aposta per la cohesió social i per la convivència. I, sobretot, parlem de la millora de les competències lingüístiques de les escoles i de totes les competències, perquè el que divideix en aquest país no és la llengua, són les desigualtats que polítiques com les seves sempre intenten aprofundir.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les accions per a afrontar la situació del sector de l'automoció

317-00096/13

Formula la pregunta el diputat senyor Albert Batet, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Albert Batet i Canadell

Moltes gràcies, presidenta. President, membres del Govern, diputats i diputades... En primer lloc, volem expressar el suport des de Junts per Catalunya, tot el suport i tota la solidaritat, al secretari tercer de la Mesa, en Pau Juvillà, que ha vist una sentència totalment injusta per defensar la llibertat d'expressió. *(Alguns aplaudiments.)*

En segon lloc, president, una menció. Junts per Catalunya no contribuïrem a fer un ús partidista de la llengua, com hem vist durant aquesta sessió de control. Amb la llengua no s'hi fa politiqueria. Ja vam expressar fa quinze dies, en aquesta sessió de control, la nostra disposició i predisposició a fer front unitari davant l'atac a la llengua catalana. Tenim l'obligació de preservar la nostra llengua, però també tenim el deure de garantir al màxim els drets lingüístics dels catalanoparlants en tots els àmbits: a l'escola, al comerç, als mitjans de comunicació, al cinema..., en tots els àmbits.

És l'hora de l'acció. És l'hora de la responsabilitat, de la cultura d'unitat i d'un consens històric que va servir per impulsar la llengua després del franquisme. El que no va acabar el franquisme no ho acabaran ara quatre eixelebrats al nostre país.

President, aquesta setmana hem tingut males notícies pel que fa al sector de l'automoció a Catalunya. N'hem sentit una de molt greu, que és que Great Wall Motors ha fet públic que rebutja ubicar-se a la fàbrica Nissan, a la Zona Franca. A causa d'aquesta decisió, 1.400 treballadors de Nissan ja han començat a rebre les seves cartes d'acomiadament; 1.400 catalans i catalanes que perdran la feina abans de final d'any. La pèrdua de cada lloc de treball és una mala notícia per al país, i més quan afecta centenars i centenars de catalanes en bloc.

Som conscients que hi ha alternatives per a la Zona Franca, però volem exposar la necessitat de plantejar de forma serena i amb una mirada llarga el procés d'industrialització i el model productiu del país. El Pacte Nacional per a la Indústria és una oportunitat necessària, però no suficient. Calen, també, accions a curt termini. Nosaltres defensem la sostenibilitat, l'ocupació de qualitat i la digitalització, reptes claus per a la Catalunya del segle XXI.

I, en aquest sentit, president, voldríem saber les accions que el Govern ha previst fer per fer front a aquesta situació del sector de l'automoció.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, presidenta. Senyor diputat, en primer lloc, em sumo a les seves paraules de suport al diputat Pau Juvillà, membre de la Mesa. Tot el nostre suport, i endavant. Li agraeixo també les seves paraules –i les hi agraeixo de forma molt sincera– al voltant de la necessària unitat en defensa del model lingüístic de l'escola catalana i del conjunt d'accions en tots els àmbits en defensa de la nostra llengua. I, per tant, agraeixo el seu suport i estenc la mà per treballar conjuntament, a tot arreu, en aquest sentit.

A partir d'aquí, vostè m'ha fet unes preguntes concretes, centrades sobre el futur de la indústria, especialment en el sector de l'automoció. Hi han actuacions que estem fent, a curt termini. En el cas de Nissan, s'ha estat treballant en diferents alternatives. Per sort, doncs, la decisió –que lamentem– de l'empresa xinesa que permetria la continuïtat de fabricació d'automòbils a la Zona Franca..., aquesta decisió no ens agafa sense haver treballat alternatives. Hi han altres alternatives en l'àmbit de manufactura, en l'àmbit de logística, en l'àmbit de digitalització, que seguirem treballant.

I ho farem com hem anat fent, a la Taula per a la Reindustrialització de Nissan, de la mà dels sindicats, de la mà també, en aquest cas, doncs, d'altres administracions que tenen un paper clau en la captació d'inversions al costat de la Generalitat de Catalunya. Actuacions a curt termini que hem fet, també, per exemple, treballant per la reindustrialització d'altres plantes d'indústries de components de l'automoció que han hagut de tancar.

Però també és molt important el treball a mitjà i a llarg termini. El sector de l'automoció afronta, a nivell mundial i especialment a nivell europeu, uns canvis en tota la seva cadena de valor. La descarbonització de la mobilitat vol dir que s'abandonarà la fabricació de cotxes de motor de combustió i es passarà a la fabricació de cotxe elèctric. Catalunya està preparada per acollir tota la cadena de valor de producció de vehicle elèctric, i en alguns àmbits som especialment forts. Hem d'aprofitar el potencial de la fàbrica de Martorell. Que tenim una bona notícia, també: que el Grup Volkswagen signa la fabricació de cotxes elèctrics de petita plataforma a Martorell, i això és una molt bona notícia.

I, evidentment, estem preparats per a altres àmbits, com, per exemple, el centre de recerca en matèria de bateries. Però haurem de ser capaços, i mitjançant els fons

Next Generation, d'estendre la transformació a la resta de la indústria i dels components. El Pacte Nacional per a la Indústria, en aquest sentit, és una peça clau i tindrà el finançament adequat.

Gràcies, senyor diputat.
(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en ple sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el garantiment del futur de la llengua catalana

317-00093/13

Formula la pregunta el diputat senyor Josep Maria Jové, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Josep M. Jové Lladó

Moltes gràcies, presidenta. President, protegir el català és un dels reptes més importants i urgents que se'ns plantegen, i no s'afronta amb proclames vagues. Som pocs parlants en un món globalitzador i assimilador de cultures. Hem tingut sempre un imperi davant obsessionat a esclafar la diversitat sense manies. La nostra societat ha canviat una altra vegada.

Ja no som a la Catalunya dels vuitanta, president. El català és una eina de cohesió social i d'igualtat d'oportunitats, sí; perquè no volem realitats lingüístiques excloses, no volem traves ni pors, ni demanar permís. Volem viure plenament en català, perquè la llengua també la volem rica, plena i lliure, i compartida.

La tasca de preservar-la és, sobretot, feina nostra. És una tasca comuna per a tots, i ens pertoca a tots. I estem convençuts que tothom hi serà, com ja hi van ser, també, en temps de clandestinitat i de dictadura. Perquè és un consens de país; ho ha de ser. Hem de parlar-la, compartir-la, posar-la en valor i oferir-la a tothom com una llengua universal. Pel dret que té a existir i ser defensada, també per respecte històric, cultural i esperançador.

I l'escola n'és una peça clau, fonamental, i l'hem de preservar. La immersió lingüística és un èxit de país, col·lectiu i irrefutable. Fins i tot molts dels que avui la rebutgen tan aferriçadament en són una prova vivent. Els infants i joves tenen al seu centre educatiu un punt de trobada, malgrat que alguns ho vulguin vestir de confrontació. Les nostres aules són un espai de convivència.

L'escola catalana és, per sobre de tot, el lloc on es construeix el futur que volem per als nostres fills i filles: inclusiu, obert, equitatiu, just i democràtic. Per això persisteixen els atacs polítics i judicials, per tombar-la. I aquesta no la tombaran. En defensa de l'escola que volem i del professorat, que n'és una baula protectora, dissabte serem totes i tots als carrers, i sempre i arreu, per fer saber que la llengua no es toca i que la força som nosaltres.

President, fa quinze dies li parlava d'una sentència contra l'ensenyament del català, i avui hem estat parlant d'una altra, i no seran, per desgràcia, les darreres. Perquè, per molt que diguin, la Constitució espanyola no és una garantia de protecció del català, sinó l'excusa per violentar-lo.

Li trasllado, doncs: quin és, al seu entendre, la millor manera de garantir el futur del català?

Aprofito aquests pocs segons per també expressar la nostra solidaritat i tot el suport al company Pau Juvillà.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, presidenta. Senyor diputat, aquest Govern farà de la defensa i promoció de la llengua catalana un dels eixos de la nostra acció executiva i d'impuls legislatiu, també. En diferents àmbits. En l'àmbit de l'escola, on les decisions judicials..., intro-missions judicials de les darreres setmanes ens posen un nou repte per davant.

Però partim d'uns actius que són molt rellevants: la cohesió i el consens que hi ha hagut en l'àmbit polític, en aquest Parlament, en l'àmbit social i en l'àmbit peda-gògic sobre el model lingüístic a l'escola catalana els hem de preservar. Demà tenim convocades entitats en l'àmbit educatiu, pedagògic, i en l'àmbit lingüístic, per trebal-lar conjuntament amb el Govern.

Ho farem en una cimera en la que hi hauran sobre la taula propostes també per reforçar el que és l'àmbit legislatiu; per reforçar el que són les polítiques que es fan constantment a les escoles i fora de les aules, també, de promoció del català com a llengua, no només per al seu coneixement, sinó també per al seu ús social.

Per tant, en primer lloc, en l'àmbit de l'escola, cimera el proper dijous. Treball unitari. I crec que avui s'ha vist molt clar, en aquest Ple, els que volem treballar per les solucions i els que ho volen utilitzar per dividir la societat. I els que volem trebal-lar per les solucions som una amplíssima majoria.

En segon lloc, no només és una qüestió de l'escola; el consum cultural és un ele-ment clau. I aquí l'àmbit de l'audiovisual és un àmbit específic, i hi han iniciatives en diferents cambres legislatives. També el Govern està tirant endavant la pròpia modi-ficació de la llei catalana de l'audiovisual.

Però no només de lleis viuen les polítiques, sinó també de recursos. I l'augment de recursos del Departament de Cultura es centrarà bona part, també, en el que és l'aposta clara per la creació en llengua catalana: creació literària, creació cultural, creació en l'àmbit audiovisual. Que serveixi per fer acords amb els grans distribuï-dors de productes de consum cultural.

I, després, més enllà del que són els àmbits de l'escola i de l'audiovisual, cal una clara defensa de la promoció de la llengua en tots els àmbits: en tot l'àmbit lingüís-tic –i, per tant, ajuntant forces amb el País Valencià, les Illes Balears, la Catalunya Nord i l'Aragó–, però també especialment en tots els àmbits transversals de treball del Govern. I per això volem fer possible, durant la primera meitat de l'any vinent, el pacte nacional per la llengua, que ja té una molt bona base, aprovada pel vuitan-ta-cinc per cent d'aquest Parlament.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la necessitat que els partits polítics treballin coordinadament per a donar solucions al tancament de la planta de Nissan de la Zona Franca, a Barcelona

317-00094/13

Formula la pregunta el diputat senyor Salvador Illa, en nom del Partit Socialistes i Units per Avançar.

Salvador Illa i Roca

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Aragonès, una prèvia per al·lusions sobre el català a l'escola. Tres coses, vull dir. No esperin el meu grup a la pugna partidis-ta i política per la llengua a l'escola. És la pitjor manera de defensar el català. Deï-

xin tots en pau l'escola catalana, uns i altres. (*Remor de veus.*) Segona cosa: posar el focus en un alumne, una família i una escola ens hauria de fer reflexionar a tots. Potser que parem. Tres: el llenguatge i l'actitud compten. Desitjaria..., crec que és convenient un punt més de serenor, en aquest debat que afecta la convivència a Catalunya. I, de moment, no dic més.

I avui em volia centrar (*alguns aplaudiments*) en un altre assumpte, crec que també rellevant per a Catalunya –l'ha suscitat el senyor Batet. I no li vull fer cap pregunta, senyor Aragonès. Li vull fer un oferiment i una petició.

Parlo de Nissan, del tancament anunciat de Nissan. Tres mil treballadors directes, vint mil d'indirectes, quaranta anys d'història industrial a Catalunya. I avui, dia 15, crec que es tanca la segona i darrera línies de producció del *pick up* del model Navarra. És un dels tancaments industrials més rellevants dels darrers anys a Catalunya. Aquest és un tema per deixar de banda les diferències i treballar junts, tots junts, tota la cambra junts.

Crec que, amb caràcter general, hi ha una bona coordinació entre el Govern de Catalunya i el Govern d'Espanya. Les famílies dels treballadors afectats..., els ciutadans de Catalunya han de saber que en aquest tema fem tot el que s'ha de fer, junts. L'ofertament que li faig és el meu suport, del meu grup i del meu partit, per treballar coordinats en aquest tema, especialment en els propers dies, i el meu compromís de no fer política de xemeneia estreta ni de sostre baix amb això. Amb les coses de menjar no hi juguem.

I la petició és una línia directa, una comunicació fluida, especialment aquests propers dies; una implicació personal seva, que no dic que no hi sigui –és més, sé que hi és–; una anàlisi realista de les opcions disponibles, que n'hi ha; escoltar els treballadors i els sindicats, i donar un horitzó a Nissan.

Em té al seu costat, en aquest assumpte.

Gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, presidenta. Senyor Illa, vostè ha fet una prèvia, i, en aquest sentit, agraeixo les paraules en el sentit de no utilitzar la llengua com una arma partidista. Crec que també avui hem vist amb qui s'hi pot comptar i amb qui no, qui ho ha utilitzat en aquest Ple i qui no. I crec que tots plegats n'hem de prendre nota de cara a decisions que haurem de prendre de cara al futur.

El marc normatiu, a causa també de decisions judicials que entren en criteris pedagògics de forma absolutament incomprensible, ha canviat, i, per tant, també han de canviar les decisions que hem de prendre com a govern, que haurem de prendre en aquesta cambra, i això ho haurem de fer entre tots. I nosaltres volem que vostès també hi siguin. I volem fer-ho conjuntament tots els que hem defensat el model lingüístic de l'escola catalana en els darrers anys i que n'hem estat, doncs, autors, diguem-ne..., o que són les nostres tradicions polítiques.

A partir d'aquí, sobre Nissan, agraeixo també la seva voluntat de col·laboració. Sap que els dos governs, el Govern de Catalunya i el Govern de l'Estat, han estat treballant conjuntament amb les diferents opcions de reindustrialització, singularment el conseller d'Empresa i Treball amb la ministra d'Indústria; que s'ha treballat precisament per poder ara tenir diferents opcions sobre la taula i que ha estat una qüestió que des del primer minut ens ha preocupat. De fet, ens ha preocupat des de fa molt de temps. Recordo el maig del 2020, quan va haver-hi un esforç important perquè poguéssim haver-hi un acord respecte al tancament que permetés recursos per a la reindustrialització, i això és el que avui ens permet també tenir sobre la taula diferents opcions.

Haurem de seguir treballant, haurem de seguir treballant conjuntament totes les administracions. Jo li garanteixo a vostè i a tots els grups de la cambra que tinguin l'ànim de..., com vostè ha expressat, de treball constructiu, línia directa amb el Govern i treball conjunt. Però també hem de tenir mirada llarga. Tenim també unes decisions importants que s'han de prendre en les properes setmanes respecte al futur de l'automoció. El PERTE ha de ser un bon instrument, i hem d'aconseguir que el màxim –el màxim– de projectes vinculats aquí puguin venir a Catalunya no per una qüestió de reivindicació territorial, sinó perquè en tenim l'actiu, perquè és un sector que suposa el deu per cent del PIB, 200.000 llocs de treball directes i indirectes.

I, per tant, el futur d'aquest sector clau de la indústria catalana està en joc i ens ha de tenir a tots al costat. I, per tant, treballarem coordinadament.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Salvador Illa.

Salvador Illa i Roca

No, no, no repreguntaré. Des del primer dia de la seva presidència, senyor Aragonès, li demano que obrim un diàleg a Catalunya. Crec que els fets que anem vivint demostren la necessitat de fer-ho amb certa urgència. Proposo que aprofitem aquests dies de Nadal per reflexionar-hi.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula del president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Amb els que vulguin dialogar i no crispar en aquest Parlament, sempre hi tindrem la mà estesa.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Acabada la sessió de control, passem ara al següent punt de l'ordre del dia.

Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions

És la comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions. De conformitat amb l'article 49.2 del Reglament, la composició de les meses de les comissions ha de ser comunicada al Ple. La composició actual de la Mesa de la Comissió del Síndic de Greuges està inclosa al dossier del Ple, i, per tant, ha estat distribuït a tots els diputats, i els prego que se n'eximeixi la lectura.

Interpel·lació al Govern sobre l'assetjament que pateixen els nens i les famílies que reclamen llur dret que s'imparteixi com a mínim el vint-i-cinc per cent d'hores lectives en castellà

300-00092/13

Acomplert, doncs, el que fixa l'article 49.2 del Reglament, passem al següent punt de l'ordre del dia, la interpel·lació al Govern sobre l'assetjament que pateixen els nens i les famílies que reclamen llur dret que s'imparteixi com a mínim el vint-i-cinc per cent d'hores lectives en castellà. L'ha presentat el Grup Parlamentari de Ciutadans. I, per fer l'exposició de la interpel·lació, té la paraula el diputat senyor Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, presidenta. Bon dia, conseller. Bon dia, senyores i senyors diputats. Bien, hoy se ha abierto definitivamente la veda del debate público en Cataluña sobre la lengua, sobre la mal llamada «inmersión lingüística», sobre este sistema de imposición lingüística que, en una sociedad bilingüe, impone un sistema monolingüe, algo –insisto en una idea que creo que algunos en esta cámara no tienen lo suficientemente clara– que es insólito en cualquier otro lugar, en cualquier otra región de cualquier país democrático del mundo. No hay ningún lugar del mundo en que a una sociedad bilingüe se le imponga un sistema monolingüe.

Eso..., cuando algunos políticos separatistas dicen que van a ir a Europa a explicar la situación lingüística en Cataluña, se les olvida que van a tener muy difícil explicarles a los europeos, tanto en la Unión Europea como en el Consejo de Europa, que ustedes, a pesar de tener una mayoría de ciudadanos en esta comunidad autónoma que tiene el castellano como lengua materna..., lo que ustedes hacen es negarles ese derecho a los ciudadanos de Cataluña con el castellano como lengua materna a educarse *también* en su lengua materna. Insisto en el «también», porque es muy importante.

Porque este debate, por desgracia, está trufado de mentiras. De mentiras, señor Cambray, que vienen fundamentalmente de los partidos separatistas, que dicen: «No, este sistema no discrimina a nadie.» Pero, vamos a ver, ¿cómo no va a discriminar un sistema monolingüe en catalán a una sociedad que tiene el castellano como lengua materna mayoritariamente? ¿Cómo no va a discriminar a los ciudadanos de Cataluña que quieren escolarizar a sus hijos también en castellano un sistema que excluye de raíz cualquier manifestación de la lengua española común al conjunto de españoles en el sistema educativo catalán?

Si usted me dijera, señor Cambray: «No, mire, es que a mí me parece que el catalán debe ser el centro de gravedad del sistema educativo, como dice el Tribunal Constitucional, pero ya me parece bien que el castellano tenga, además de la asignatura de Lengua y Literatura Españolas, una asignatura o un par de asignaturas en castellano; que se enseñe no el castellano, sino el catalán y en catalán», yo le diría: «Señor Cambray, podemos hablar», y entonces me parecería, su posición, razonable. Pero su posición me parece absolutamente disparatada, cuando me dice que lo que siguen pretendiendo imponer en Cataluña es un sistema monolingüe en el que solo se estudie en lengua catalana. Insisto, eso no tiene precedente en ningún lugar de Europa ni del mundo. Por tanto, cuando vayan por Europa, vayan con cuidado a la hora de explicar estas cosas, porque, insisto, es una cosa insólita.

Por lo demás, me hace mucha gracia que el señor Aragonès, el señor presidente de la Generalitat, diga que aquí algunos hemos venido a crispar y que Ciudadanos nació para acabar con la lengua catalana o con el sistema de inmersión lingüística. Hombre, si vamos a hacer un debate racional, podemos hablar de varias cosas. Tingui molt clar, senyor Aragonès, que per acabar amb la llengua catalana, Ciutadans no va néixer.

Para acabar con un sistema profundamente injusto y discriminatorio, que discrimina a los ciudadanos castellanohablantes, catalanes que tienen el castellano como lengua materna, y catalanes que tienen el catalán como lengua materna, pero que tienen también derecho a educar a sus hijos en una lengua oficial del Estado, además de la potencia que tiene la lengua española en el mundo..., efectivamente, Ciudadanos nació para acabar con un sistema tan profundamente discriminatorio, tan profundamente injusto y que vulnera tan profundamente los derechos de los ciudadanos de Cataluña. Por supuesto, eso téngalo claro.

Por lo demás, cuando hablamos de lo que ocurre en Cataluña, sobre si ustedes están haciendo las cosas de forma razonable, si no discriminan... Dicen: «Nosotros estamos en contra de cualquier discriminación que se pueda producir en nuestra comunidad.» Oigan, señor González-Cambray, señor Aragonès, pero si hace cuatro

días el Tribunal Superior de Justicia de Cataluña les ha dicho a ustedes que discriminaron a los policías y a los guardias civiles en la aplicación de la vacuna por la covid. ¿Cómo pueden decir que están en contra de cualquier discriminación?

Por lo demás, les ha indignado mucho, curiosamente, lo que ha dicho el presidente de nuestro grupo parlamentario, el señor Carrizosa, cuando citando..., hablando de la discriminación que supone el sistema educativo catalán y la indignación que sin duda ha suscitado en la sociedad catalana ese caso de la familia de Canet, una familia que, por cierto, por pedir el veinticinco por ciento de las horas lectivas en castellano ha sido objeto de un auténtico linchamiento en las redes sociales, linchamiento no por cuatro tarados, señor Cambray, como parecía decir el señor Aragonès, por un diputado... –perdón–, por un miembro de las listas de Junts per Catalunya.

Renieguen ustedes de este señor, del señor Donaire –digamos los nombres–, miembro de la lista de Junts per Catalunya, hablando, entre otras cosas, de hacerle *apartheid* al niño de cinco años cuyos padres han pedido educación también en castellano, y un profesor universitario que ya..., la verdad es que la cosa clama al cielo, que un profesor universitario diga algo así, hablando de ir a apedrear la casa de los padres que han pedido la educación también en castellano para su hijo.

Oiga, yo soy catalán, y lamento... Por cierto, soy catalán..., cuando en las redes digo que soy catalán, muchos de los troles separatistas, algunos de ellos también miembros de las listas de Junts per Catalunya, me niegan mi catalanidad. Reconozco que, cuando me pasan esas cosas, como se la niegan a diputados del Partido Popular, a diputados de VOX o a diputados del Partido Socialistas, yo, que me siento profundamente catalán y que defiendo y cultivo la lengua y la cultura catalanas como seguramente no hacen muchos de ustedes..., reconozco que pienso: «Oigan, pues miren, si esa es su idea de catalanidad, confíten-sela. Desde luego, confíten-sela.» Si alguien... (*Aplaudiments.*) Si alguien en el resto de España me cuestionase mi españolidad..., per fer intervencions en aquest Parlament en català, i em digués algú representatiu de la resta d'Espanya que soc menys espanyol que una persona de Castella, de Galícia, del País Basc o d'Andalusia pel fet de parlar també en català, li diria exactament el mateix: «Confítese su españolidad.» Pero eso les aseguro que no pasa.

Lo que ocurre en Cataluña, insisto, es una anomalía democrática que ha sido absolutamente blanqueada, normalizada e instigada por ustedes, los partidos separatistas. Hay que decirles a ustedes las cosas como son, porque, si no, vienen aquí y se permiten encima dar lecciones de educación, de cortesía. Decirnos: «Pero ¿cómo pueden ustedes comparar lo que ocurrió en Ermua con lo que ocurre en Canet?»

Miren, les digo lo siguiente. Lo que ocurrió en Ermua es una cosa de una magnitud radicalmente diferente de lo que ocurre en muchos otros lugares del mundo, pero estos días se publicaba en un medio que se llama *The Objective*, por un filósofo de enjundia, de fuste de este país, que se llama David Mejía –no nuestro exdiputado, sino un filósofo y literato español–, donde decía que el espíritu de Ermua fue el momento en que una parte importante de la sociedad vasca que había estado callando ante los atropellos sistemáticos del entorno abertzale, no solo de la ETA, sino de los nacionalistas que daban apoyo al entorno abertzale, callaban en sus pueblos, callaban en sus ciudades por miedo –es humano tener miedo–..., pues exactamente lo mismo ocurre cuando en Canet pasa lo que pasa. Y yo admiro a la familia de este niño de Canet, que ha tenido el aplomo, la valentía, el arrojo de manifestarse ante la opinión pública y exigir sus derechos ante el colegio que los vulneraba. (*Alguns aplaudiments.*) Ese es el paralelismo que puede establecerse entre lo que ocurrió en Ermua y lo que ocurre en Canet.

Ahora, también les digo una cosa –me siento muy justo haciéndoles esta explicación; no debería hacérsela, quizá–: el señor Aragonés, el señor Cambray..., muchos de ustedes se han hecho fotos con un personaje que se llama Otegi como si fuera un

héroe. Así que no se pongan tan estupendos, porque ustedes se hacen fotos, efectivamente, con los autores intelectuales del terrorismo de ETA.

No me diga que no, señor diputado de Esquerra Republicana. Es, efectivamente, así. Ustedes tienen una relación de condescendencia, de amabilidad, de generosidad con el terrorismo de ETA. Por tanto, yo, como diputado de Ciudadanos, tengo, creo, la altura de miras de venir aquí y decirles: «Oiga, no; le explico lo que hemos querido decir con este artículo, esta referencia del señor David Mejía en este Parlamento», pero no se pongan tan estupendos, porque creo que nos pasamos de generosos, también se lo digo.

Por lo demás, cuando el señor Salvador Illa, a quien... Ara mateix no està aquí, però tothom aquí..., a ningú no se li escapa que jo tinc un especial afecte pel Salvador, un especial afecte pel senyor Illa, un especial respecte per ell. I comparteixo amb ell moltes coses, també una part important del que és la visió del que ha de ser la convivència lingüística a Catalunya en castellà i en català.

Ara, senyor Salvador Illa i senyors del PSC, o s'atreveixen vostès a manifestar públicament el que molts de vostès pensen en privat, que és que el sistema d'immersió lingüística és un atropellament lingüístic, perjudica els ciutadans de Catalunya que tenen en alguns casos el castellà com a llengua materna i també el català, en algunes zones de Catalunya, i reconeixen que, efectivament, és un sistema que necessàriament s'ha de revisar, i que s'estan cometent autèntics atropellaments quant a aquesta qüestió, o no podrem fer mai un debat públic realment asserenat, un debat públic realment racional sobre la qüestió de la llengua.

És el que demano des de fa molt de temps. Ho faig des del més absolut respecte. Crec que no faltó al respecte a ningú. I l'única cosa que demano és que a Catalunya hi hagi un debat racional sobre la llengua. Y yo creo que, cuando hablamos de lo que ocurre en Cataluña, hay que partir de esa base. Cataluña es, por desgracia, una profunda anomalía en términos democráticos en lo que se refiere a la cuestión lingüística. Ustedes, señores nacionalistas, han vivido muy contentos, por desgracia –y no quiero recargar las tintas sobre el PSC– con la condescendencia del Partido Socialista de Cataluña.

Una sociedad bilingüe, como la sociedad catalana, tiene que tener en todas sus instituciones, y, sobre todo, en la educación, una educación bilingüe, con castellano y catalán presentes, porque son las lenguas de la mayoría de los catalanes. Ojalá, señor Cambray, se atreva a responder con valentía a algunas de las cosas que le he planteado.

Gracias, señor Cambray.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Josep González-Cambray, conseller d'Educació.

El conseller d'Educació

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats... Diputat Martín Blanco, de valentia, tota. El que és evident és que vostè i jo gestionem les connexions neuronals davant d'una mateixa realitat de forma molt diferent. Això és evident. I, a més, jo és que estic convençut..., és que em resisteixo a... És que n'estic convençut, estic convençut de que no es creu el que ha dit, perquè sap que això que està explicant no està passant a Catalunya. Jo estic convençut de que vostè –no sé com s'ho autojustifica, eh?– sap que està dient mentides. No puc entendre que el relat que vostè ens acaba de compartir en aquesta cambra se l'acabi creient. Em resisteixo a creure-ho.

Escoltin, senyors de Ciutadans, la immersió lingüística, model d'escola catalana, anys vuitanta...: mai, mai, mai cap conflicte de convivència, mai cap problema de convivència aprenent català, castellà i altres llengües. Com més llengües aprenem, millor. No hi ha mai cap problema de convivència des dels anys vuitanta

fins que apareixen vostès, perquè vostès són el problema. Vostès... (*Remor de veus i aplaudiments.*) I tant que sí –i tant que sí. I potser amb els anys s'adonaran de lo trist i lamentable que està sent el seu pas per la política. Vostès són el problema. Vostès s'inventen els problemes de convivència.

El nostre sistema educatiu, el sistema educatiu català, té l'alumne al centre de totes les nostres decisions, sempre, i sempre l'hi tindrà. I per aquest motiu tots els esforços dels professionals educatius van destinats –tota la feina– a perseverar pel benestar de tots els infants i tots els joves, i a acompanyar la seva educació. L'escola ha de ser un espai d'aprenentatge de valors. La convivència i el bon tracte als nostres centres educatius són indiscutibles, i el bon fer de la comunitat educativa garanteix que això sigui així dia rere dia.

Els hi tornaré a repetir: no hi ha cap conflicte lingüístic ni social al sistema educatiu català. I justament per això hem demanat sempre deixar l'escola al marge de les lluites partidistes, hem demanat treure els jutges i els tribunals de les nostres aules.

Són un partit que té l'únic objectiu, perquè així ho han demostrat al llarg de tants anys, d'eliminar el model lingüístic del sistema educatiu. I, per fer-ho, no tenen escrúpols. Per fer-ho, quan els ha convingut, han assenyalat públicament professionals i centres; han alimentat campanyes a les xarxes contra docents amb noms i cognoms, els han acusat públicament. I ni tan sols quan ha estat evident que s'equivocaven no s'han retractat –els hi deia el president fa una estona.

És indignant, el que van fer amb Sant Andreu de la Barca. Fa quatre anys vostès van posar, amb noms i cognoms, a les xarxes el professorat que feia la seva feina. Els tribunals –els seus tribunals–, la justícia –la seva justícia– els hi han dit que no tenien raó. El portaveu de Sant Andreu de la Barca, el portaveu de Ciutadans, ha dit que es van equivocar i que no estem davant d'un cas d'adoctrinament. Si us plau, poden tenir la decència de, ara, tornar a pujar a dir: «Disculpin vostès, ens vam equivocar, ho vam fer malament, vam tensionar la convivència?»

Perdoneu, però és que és el que ens diuen que fem, eh? Jo també puc entendre que digui Martín Blanco: «És que és el que em diuen que faci. Em diuen que, com a diputat, per cobrar aquest sou, he de tensionar la convivència.» Però tinguin la valentia, l'atreviment d'acceptar-ho. Perquè d'aquí uns anys hi haurà un altre portaveu de Ciutadans amb una mica de decència, si és que hi és, que dirà: «Ens vam equivocar, amb Canet. És que no va passar res, amb Canet.» (*Alguns aplaudiments.*)

I el pitjor de tot..., saben què és, el pitjor de tot? El pitjor de tot és que no els importen ni els infants, no els importa la pedagogia. No tenen cap respecte pels mestres i els professionals d'aquest país, que són els que des de cadascun dels 5.470 centres educatius del país, amb els seus projectes educatius de centres i amb els seus projectes lingüístics, cada dia eduquen els nostres infants i els nostres joves i garanteixen el ple assoliment de les competències tant en català com en castellà.

Vostès, com sempre, parteixen de tesis equivocades i, a partir d'aquí...; parteixes d'una tesi equivocada i vas fent camí, vas fent camí... I cada vegada es desvien més, evidentment, del que passa realment a la vida. Una d'aquestes tesis equivocades és que el sistema educatiu català no és monolingüe. El sistema educatiu català té el català i seguirà tenint el català com a llengua vehicular, i s'aprenen el català i el castellà amb plenes competències, més altres llengües. Com més llengües aprenguem, ho torno a dir, millor.

I és un sistema educatiu, el sistema educatiu català, el model d'escola catalana... I això és molt important –és molt important–; ja sé que potser el que els hi diré no ho entendran; ja sé que el que els diré... Dirà: «Però, què està dient, aquest conseller, d'una cosa que per mi no té cap importància?» Per mi la té, per mi en té molta, que és..., cohesió social, igualtat d'oportunitats i equitat. I el model d'escola catalana garanteix la cohesió social, la igualtat d'oportunitats i l'equitat per a tothom.

Fa quinze dies comparava la immersió amb la dictadura franquista; ara la comparen amb l'apartheid. Jo crec que no deuen tenir molta memòria històrica ni deuen

saber massa què hi ha al darrere de les paraules. O no la tenen o tenen molta vergonya –no sé què és pitjor, de les dues coses. Apartheid és l'oposat al sistema educatiu català. El sistema educatiu català mai ha separat i mai separarà –posi-me'n un exemple–..., mai ha separat i mai separarà cap infant, cap jove, per raó de llengua, de raça o de gènere. I sempre, sempre, sempre –ho ha dit el molt honorable president avui, ho he dit jo també quan he intervingut–, sempre condemnarem qualsevol actitud d'amenaça, de violència i de discriminació.

Mirin, aquí l'únic supremacisme que hi ha és el supremacisme lingüístic del nacionalisme espanyol. I això no ho diem nosaltres, ho diu el Juan Carlos Moreno Cabrera, que és catedràtic de lingüística de la Universitat Autònoma de Madrid. Vostès, que ens titllen de dictadors i assetjadors per defensar un model d'escola en català que educa els nostres infants en tres llengües i que té com a vehicular la llengua pròpia del país..., quan en realitat el que vostès defensen és una supremacia d'una d'aquestes llengües. I això, diputats de Ciutadans, no els hi permetrem.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula el diputat senyor Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Mire, señor González-Cambray, el caso del portavoz de Ciudadanos de Sant Andreu de la Barca, con el que usted se frota las manos, es un caso paradigmático del miedo, es un caso paradigmático de la coacción, es un caso paradigmático de hasta qué punto funcionan los mecanismos coactivos y coercitivos de una sociedad catalana gangrenada por el nacionalismo. Se lo voy a decir así de claro.

No conozco a nuestro concejal de Sant Andreu de la Barca, pero puedo llegar a comprender los excesos de prudencia que producen la coacción, el miedo y la coerción de un sistema que señala como traidor y enemigo de Cataluña a todo aquel que no acepte los dogmas del nacionalismo lingüístico. Pero si Loquillo, si el propio Loquillo, cuando hizo unas declaraciones en su día en RAC1 que eran absolutamente evidentes, paradigmáticas y señalaban el horror de lo que es una sociedad impregnada de nacionalismo, a los pocos días tuvo que retractarse, ¿cómo no lo va a hacer un pobre regidor de Sant Andreu de la Barca que se ve sometido a una presión enorme?

Lo que dijo Albert Rivera sobre los profesores de Andreu de la Barca estoy convencido de que es absolutamente cierto. Viendo lo que dice la señora Borràs, viendo lo que dice usted, señor Cambray, lo que dice el señor Aragonès, lo que dicen los diputados de la bancada separatista sobre la Guardia Civil y sobre la Policía Nacional, ¿alguien se cree realmente que algún profesor o que algunos profesores de un instituto público de Cataluña pueden no haber hecho lo que los padres dijeron, los padres cuyos hijos, de la Guardia Civil, habían sido objeto de esa supuesta discriminación?

Por supuesto –por supuesto–, respetaremos las decisiones de los jueces, siempre, pero, de verdad, no se pongan tan estupendos, que están ustedes todo el día criminalizando a la Policía Nacional, a la Guardia Civil..., que hay una diputada de su partido que en el Congreso de los Diputados ha dicho que la Policía Nacional y la Guardia Civil les da asco. Pero, oiga, ¿a quién pretenden engañar? Dejen de tomar el pelo a la ciudadanía de Cataluña, que son ustedes xenófobos, supremacistas, antiespañoles, hispanófobos y no dejan de insultar a la Guardia Civil, a la Policía Nacional y a cualquier catalán que no esté de acuerdo con su visión disparatada de la realidad catalana. Por tanto...

Miren, la señora Borràs, en una entrevista ayer, sin ningún problema, habló de los catalanes que defendemos un sistema bilingüe, de los catalanes que tenemos el castellano como lengua materna. Por cierto, catalanes con apellidos *tant de soca-rel* como la señora Borràs, otros con apellidos venidos de otras partes de España, pero que, con absoluta normalidad, tenemos el castellano como lengua materna. ¿Saben cómo les llama o cómo nos llama la señora Borràs a esos catalanes? «Castellanos»,

porque no podemos ser catalanes, para ella. Nos excluye de la catalanidad, nos excluye de nuestra condición de catalanes por no ser catalanohablantes, por no compartir su visión absolutamente identitaria, ese *ethos* regresivo, pasado de moda, que ustedes defienden, que en la Europa del siglo XXI no tiene cabida en ningún lugar del mundo y que es puro nacionalismo lingüístico regresivo y supremacista. Eso es lo que son ustedes, sencillamente.

Por tanto, a mí, de verdad, que se pongan tan dignos, señor Cambray, y me diga: «No, es que ahora resulta que lo que pasó en el IES Palau es falso y ustedes tienen que reconocerlo»... No, oigan, nosotros respetamos las decisiones judiciales, pero, desde luego, lo que pasó durante aquellos días en Cataluña en muchos aspectos y lo que sigue pasando con ustedes cuando, por cierto, una decisión judicial –se lo digo, ha pasado hace cuatro días– demuestra que ustedes han discriminado a policías nacionales y a guardias civiles por el hecho de ser policías nacionales y guardias civiles en la distribución de la vacuna... Oigan, ¿se les ocurre algo más abyecto, algo más perverso, algo más nauseabundo que discriminar a unos ciudadanos por el hecho de ser policías?

Por cierto, es todavía más perverso, porque son precisamente aquellos cuerpos y fuerzas de seguridad del Estado que han estado velando por la seguridad de todos ustedes, con independencia de su ideología y con independencia de su procedencia, de su raza y de su orientación ideológica.

De verdad, es que el problema que tienen ustedes es que han conseguido que una parte de la sociedad catalana no escuche lo que realmente hay en Cataluña. En Cataluña hay un sistema de exclusión lingüística del castellano, de monolingüismo; que ustedes, además, se jactan de que eso sea así, se jactan de que el castellano no sea lengua vehicular. Y la señora Borràs compara el castellano con el *amazic*. Es un argumento que llevo toda la vida oyendo: «No, home, sí, el castellà és molt important, com també ho és l'anglès i l'urdu i l'amazic.» ¿Ustedes creen que esa ofensa, que ese insulto a los catalanes que tenemos el castellano como lengua materna es razonable? ¿Que no ven que están ustedes generando una antipatía a la propia lengua catalana en muchos ciudadanos de Cataluña? ¿Que no ven que muchos catalanes que somos perfectamente bilingües y a los que nos encanta hablar catalán y castellano estamos empezando a pensar que su actitud para con el catalán está dañando profundamente a la lengua catalana? De verdad, abandonen sus planteamientos identitaristas, abandonen su nacionalismo lingüístico recalcitrante y a lo mejor en Cataluña las cosas empiezan a ir un poco mejor.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula el conseller d'Educació.

El conseller d'Educació

Gràcies, presidenta. Potser vostè també hauria d'agafar la paraula, perquè s'ha referit més a vostè que a mi, quasi, diputat. *(Veus de fons.)* Els agrada dir-nos coses lletges i paraules lletges. En fi...

Nosaltres, l'hi torno a dir, no separem ningú per cap motiu i tampoc separem ningú en funció dels seus cognoms. Perquè no és la primera vegada que l'hi dic: ens és igual els cognoms que té..., que porta la gent; només faltaria. A Catalunya, tothom sempre ha estat benvingut: terra d'acollida. Sempre ha estat benvingut tothom, vingui d'on vingui, parli el que parli.

Van dient una mentida rere l'altra. No és el meu àmbit, però formava part també del Govern en aquella època i ja li puc dir que és mentida, que és discriminés amb les vacunes la Policia Nacional; és una altra de les mentides. L'hi explicaria millor l'Alba Vergés o el conseller Argimon.

I després..., acabo amb dos idees; acabo amb dos idees, perquè jo crec que ja... Podria anar repetint el que els hi vaig dient, però acabo amb dos idees. Vostès, se-

nyors de Ciutadans, no podran modificar el model d'escola catalana com pretendrien fer-ho, per la porta del darrere, des dels tribunals i sense cap criteri pedagògic.

Han parlat d'apartheid aquests dies, han comparat el sistema educatiu català amb l'apartheid. Doncs jo acabo amb Nelson Mandela. Nelson Mandela deia..., va dir que l'educació és l'arma més poderosa per canviar el món. I nosaltres ens creiem, des del Govern, que l'educació és l'arma més poderosa per fer avançar Catalunya, la Catalunya més democràtica cada dia, més social, més verda, més feminista i en català.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Passem al tretzè punt de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el compliment de la sentència del Tribunal Suprem en matèria de política lingüística als centres educatius

302-00067/13

La moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el compliment de la sentència del Tribunal Suprem en matèria de política lingüística als centres educatius; presentada pel Grup Mixt. Té la paraula, per fer-ne l'exposició, la diputada senyora Lorena Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Sí; muchas gracias, presidenta. Buenos días. Buenos días también, *conseller* González. Bien, yo hace unos días, cuando planteé esta interpelación que da lugar a la moción que discutimos hoy, no podía ni siquiera imaginar todo lo que iba a pasar; solamente porque unos padres han pedido que la Generalitat garantice los derechos de su hijo.

Creo que la bajeza moral en la que algunos han caído estos días es indescriptible. Y sí, entre esos algunos también hay miembros del Govern, señor *conseller*. Por ejemplo, la portavoz del Govern, la señora Plaja, que señalaba a la familia en una rueda de prensa; Patrícia Gomà, secretaria general del departamento, que alentaba a las familias y también a la dirección del centro a no atender las medidas cautelares dictadas por el juzgado, y usted mismo, señor González, que respaldó y respalda a esas familias que crearon un grupo de WhatsApp para acosar a la familia de este niño en Canet de Mar. Usted se fue a Canet de Mar y, en lugar de ir a proteger a ese niño y a dar tranquilidad a esa familia, usted fue a dar cobijo a los acosadores.

Ustedes, con su actitud, han alentado una campaña de acoso a través de redes sociales, también a través de los medios de comunicación e incluso de manera presencial con una manifestación en Canet en la que gritaban «Terra Lliure» –Terra Lliure, señor *conseller*–, que son consignas a favor de un grupo terrorista. Luego se escandalizan con según qué cosas que se les dicen, pero es que, claro, Terra Lliure en la manifestación. No sé si usted está orgulloso o lo va a condenar.

Mire, ustedes llevan mucho tiempo abonando el terreno. Eso de «*un sol poble*» al que tanto recurren, pues, yo creo que no es más que un deseo expresado en voz alta de uniformar a la sociedad catalana. Pero, claro, en ese plan, los catalanes que no comulgamos con sus ideas sobramos. Entonces, ustedes pretenden convertirnos en extranjeros en nuestra propia tierra. Nos dicen que no somos pueblo de Cataluña. La señora Borràs nos dice..., nos llama «castellanos», así como que no somos de aquí. El señor Donaire nos llama «colonos» e «inadaptados». El señor Donaire, que era candidato en las listas de Junts per Catalunya en las últimas elecciones. Y no contentos con no considerarnos ni siquiera catalanes, ustedes además utilizan también sus supuestos programas de humor para dibujar un retrato xenófobo y supremacista de aquellos que hablamos en castellano o de aquellos que, pues, vinieron de otras

partes de España aquí a Cataluña. Y así, por ejemplo, tenemos al Mag Lari, que dice que habla en castellano porque así parece más malo, o, por ejemplo, los graciositos de *Bricoheroes*, que dicen tener perros adiestrados que huelen españoles para evitar robos. ¿Ustedes de verdad no ven lo repugnante que resulta todo esto, sinceramente?

Ustedes no van a conseguir convertir el español en una lengua extranjera ni tampoco van a conseguir extranjerizar al menos a la mitad de los catalanes. El «*un sol poble*» solo existe en la cabeza sectaria de algunos, porque Cataluña es una tierra plural, es una tierra diversa, que no tiene una ni dos, no, tiene tres lenguas oficiales y, además, donde el castellano es la lengua materna mayoritaria.

Ustedes pretenden utilizar el caso de Canet para meter miedo al resto de familias y que nadie se atreva a llevarles la contraria si no comulga..., y a comulgar con sus mantras. Creo que es un aviso a navegantes. Pero, miren, yo les voy a dar otro: estamos aquí y vamos a plantar cara. Porque aquí hablamos de una cuestión de derechos, y derechos, además, que afectan a nuestros niños, y creo que eso es lo más sagrado que hay, señor Gonzàlez.

Esta campaña repugnante hoy es acoso, pero mañana será pobreza, porque su mal llamada «inmersión lingüística» no es buena para nadie, señor Gonzàlez. No es inmersión para los alumnos que ya tienen el catalán como lengua materna y tampoco lo es para los castellanohablantes, a los que se les impone una única lengua, yendo así en contra de los criterios pedagógicos que marca la UNESCO en multitud de estudios.

Aquí no se está pidiendo pasar a un sistema únicamente en español, que es lo que tienen ustedes ahora, precisamente, pero al contrario con el catalán. Aquí lo que pedimos es simplemente un veinticinco por ciento, como mínimo, de lengua vehicular en castellano, que supone una asignatura más, señor Gonzàlez, solo una; todas las demás siguen siendo en catalán. ¿Dónde está el problema?

Nosotros pedimos que nuestros niños y nuestros jóvenes tengan un sistema educativo que garantice sus derechos, pero también que les dé oportunidades para que puedan ser competitivos el día de mañana. ¿Saben cuál es la situación en Cataluña? Bueno, pues si tienes dinero te puedes pagar una escuela trilingüe y, si no, te tienes que conformar con una escuela solo en catalán. Ya lo dijo, Colau: «Si quieres estudiar en castellano, vas y te lo pagas.»

Eso no es lo mejor para nuestros niños. Este sistema, por mucho que ustedes repitan que es de éxito, es caduco, es obsoleto y es perjudicial. ¿Por qué? Primero, porque tiene más de cuarenta años; segundo, porque va en contra de los criterios pedagógicos que marca la UNESCO; tercero, porque nadie más en el mundo lo aplica; cuarto, porque va contra la cohesión social —no hay más que ver lo que ha pasado estos días—, y, cinco, porque los resultados, además, es que hablan por sí solos: casi un dieciocho por ciento de abandono escolar, señor Gonzàlez. Esto no puede ser bueno en ninguna parte. Así que, por favor, hagan el favor de cumplir con las resoluciones judiciales.

La presidenta

Seguidament, té la paraula, per defensar les esmenes presentades, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Esther Niubó.

Esther Niubó Cidoncha

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades i diputats, tornem a estar aquí parlant de llengua, debatent sobre el model lingüístic a les escoles; ara, perquè un tribunal, en aquest cas el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, ha emès una sentència que, quan es comuniqui, obligarà a fer un canvi significatiu en el model lingüístic actual per al conjunt del sistema. Ens hagués agradat mantenir aquest debat en un context diferent, potser perquè algun dels darrers governs hagués considerat convenient o necessari revisar el model amb dades a la mà, actualitzar-lo a la vista dels canvis de la societat o aprofundir-hi, escoltar les opinions d'uns i altres per mirar de

refer políticament el consens existent pel que fa a la llengua al seu dia i reforçar-lo socialment. En canvi, el que hem percebut durant els darrers anys per part dels darrers governs fins a dia d'avui és atrinxerament, és la voluntat de no parlar-ne massa, ni tan sols els que van forjar originalment aquest consens inicial, el no tocar res. I ho seguim sentint: «L'escola no es toca.» Quan, en canvi, la realitat ha canviat moltíssim des dels anys vuitanta.

Han canviat, i molt, les pautes de consum audiovisual arran de la transformació digital. Hem tingut processos intensos d'arribada de població nouvinguda, parlants de diferents llengües i portadors de diferents cultures. I ha canviat, i molt, malauradament, la percepció del català d'aquella llengua de prestigi que s'associava a una millora de les oportunitats laborals, eina de promoció social i, alhora, de cohesió que tant hem defensat des del PSC i que demanaven les famílies castellanoparlants per als seus fills i filles a les escoles. Hem vist, en els darrers anys, algunes formacions fent mèrits per apropiar-se políticament de la llengua. Expressions, com el manifest Koiné, on es parlava de bilingüisme com d'anormalitat lingüística. I són expressions com aquestes i moltes altres de rebuig al castellà, llengua materna de moltes i molts catalans, que han fet que moltes persones hagin passat a veure en el català una connotació política que l'ha afeblit, que l'ha fet aparèixer com una llengua sovint antipàtica i a vegades fins i tot imposada. La llengua com a element d'exclusió: el pitjor que li pot passar a una llengua.

Res més lluny del que voldria el PSC, que hem treballat des de l'inici per una escola comuna –que li devem a la Marta Mata, al Pepe González–, la mateixa per a tothom, que no separés per motius de llengua ni d'origen; una escola cohesionadora, àmpliament defensada per la comunitat educativa encara avui, que ha de transmetre el coneixement i l'estimació per les llengües, el respecte per totes. Aquesta escola comuna ha funcionat. Ha funcionat durant molts anys, en el sentit que s'ha garantit que tots els nens aprenguin català i castellà a l'escola, que ha garantit un domini bilingüe real al final de l'educació obligatòria –el català, el castellà, l'occità aranès a l'Aran–, malgrat els intents de governs nacionalistes independentistes d'anar arraconant el castellà, i d'altres intents, com el del ministre Wert en el seu dia i el Govern del PP, d'espanyolitzar «a los niños catalanes»; malgrat la llei educativa imposada pel Partit Popular al conjunt de la comunitat educativa, la LOMCE, que plantejava, entre d'altres, finançar amb diners públics l'escolarització de famílies a centres privats on el castellà fos vehicular, precepte que va ser anul·lat, com molts altres, pel Tribunal Constitucional; malgrat afirmacions com les que va fer ahir el senyor Casado a Barcelona, parlant d'apartheid lingüístic –una autèntica aberració.

I el que demanem des del PSC és deixar de polititzar la llengua, deixar de polititzar l'escola. Ho vam viure amb el Partit Popular, ho vam tornar a viure, el 2017, en ple auge del procés independentista, que ho ha esquerdat tot; també ha debilitat el consens existent anteriorment. I el que diem és: posem-nos a treballar per la convivència, per les escoles a la societat; amb diàleg i amb voluntat de consens. Pensin que qui parla ho fa en representació d'un grup amb més de noranta alcaldes i alcaldesses, molts regidors; governem també una part molt important del país. Fixin-se si tenim interès en contribuir a la convivència i a la no politització de l'escola ni de les llengües. A algú altre li interessa de debò no fer batalla política de la llengua?, no fer-la servir per treure'n rèdit electoral, per allunyar el conflicte de les escoles? I, en canvi, sí, a algú li interessa millorar el sistema educatiu?, les competències lingüístiques de l'alumnat? Doncs si és així, seguim i fem-ho tots, des de la CUP al Partit Popular.

Estic convençuda que hi ha molt marge de millora del model lingüístic. Millorem les competències orals de les llengües que s'aprenen, de totes. Acompanyem i assessorem els equips directius a l'hora de fer els seus projectes, revisem-los. Fem una aposta per l'anglès o una tercera llengua al sistema educatiu per garantir la igualtat d'oportunitats en un món globalitzat. Cumplamos también con la sentencia, que

no supone el fin del catalán en la escuela, supone sumar una materia en castellano además de la lengua castellana, que muchos centros, por cierto, ya hacen. Y preservemos también el criterio pedagógico, la autonomía de centro, para adaptar los proyectos lingüísticos a la realidad sociolingüística de cada territorio y entorno para trabajar con flexibilidad y compensación. Esto es muy importante.

Creiem que hi ha marge per al consens, per refer-lo, reforçar-lo, posar-lo al dia i millorar-lo. Aprofitem aquesta oportunitat. No prenguem més mal. Si estimem les llengües, seguim i enraonem.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, per fixar la seva posició, té la paraula, en primer lloc, el diputat senyor Sergio Macián, del Grup Parlamentari VOX.

Sergio Macián de Greef

Gracias, presidenta. Bueno, yo también quiero empezar por... Señor *conseller*, yo también quiero empezar por referirme a lo que ha sucedido estos días en Canet de Mar, que ha mostrado con toda su crudeza el verdadero rostro del separatismo más rabioso, sectario e hispanófono, la cara más fascistoide del nacionalismo lingüístico catalán. El Govern y los partidos separatistas, Esquerra, Junts y la CUP, han hecho el mayor ejercicio de *bullying* institucional a un niño de cinco años, hasta el punto de que el Tribunal Superior de Justicia de Cataluña ha tenido que pedir protección para el chaval y que se garantice su intimidad. El propio consejero de Educación, el señor González-Cambray, visitó el 9 de diciembre Canet de Mar, pero no para solidarizarse con la familia agredida y respaldar la legalidad, que entendemos que era lo que se esperaba, sino para protestar por la sentencia del TSJ, para alentar el acoso del menor y dar alas a los agresores. El señor González-Cambray ha querido convertir Canet de Mar en Canet del mal y casi lo consigue, porque por la tarde se coreaba y se jaleaba al grupo terrorista Terra Lliure.

Los mensajes que se han lanzado desde el entorno separatista han sido nauseabundos. Yo no quiero dejar de volver a mencionar dos especialmente graves –ya han salido hoy a lo largo de las intervenciones anteriores. El tuit de un *mosso* separatista, un odiador profesional, el candidato treinta y nueve de las listas de Junts per Cat en Barcelona, en la lista de la señora Laura Borràs, que dice textualmente: «Este niño se tiene que encontrar absolutamente solo en clase. En las horas que se hacen en castellano los otros niños deberían salir.» Y otro tuit de un exprofesor de la UAB, el señor Jaume Fàbrega, que dice: «Me apunto a apedrear la casa de este niño. Que se vayan fuera de Cataluña.» A mí, desde luego, no se me ocurren mejores ejemplos para explicar lo que es el tipo penal de odio previsto en el artículo 510 del Código penal. El señor Cambray, dice que no hay un problema con la lengua en las aulas catalanas. Y, entonces, ¿esto qué es, señor González-Cambray?, este odio cervical.

Si los separatistas y sus medios subvencionados no señalaran y hostigaran a los niños, miles de familias pedirían una enseñanza bilingüe, que es una enseñanza no del castellano, es una enseñanza también en castellano. El niño de Canet no es el único que la pide, es de los pocos que tiene el valor de hacerlo, porque, frente a ustedes, reclamar un derecho no es un acto normal en democracia, sino que es un acto de heroísmo.

Y todo este hostigamiento, todo este odio, todo este acoso inhumano a un niño, ¿por qué? Pues sencillamente por pedir aquello a lo que tienen derecho conforme ha establecido el TSJ de Cataluña: que cuando hay dos lenguas cooficiales la enseñanza debe impartirse de manera vehicular como mínimo en un veinticinco por ciento para cada una de ellas. Y esto, que es un mínimo de puro sentido común, que es que en una sociedad bilingüe la enseñanza también sea bilingüe, el separatismo no lo tolera. Y no lo tolera, porque, en el fondo, el debate lingüístico en Cataluña no va de

lengua, va de identitat: con la excusa de defender el catalán lo que buscan es levantar muros de separación con el resto de España.

La inmersión es un proyecto de identidad que jamás ha buscado que los niños hagan suyas por igual las dos lenguas desde el punto de vista afectivo. La inmersión nunca ha sido un camino hacia el bilingüismo real, la inmersión ha sido un camino hacia la exclusión del castellano de la enseñanza. Y lo peor de todo: que su inmersión lingüística es ilegal. Cuando ustedes explican que el modelo de inmersión es el modelo legal en Cataluña, mienten, es falso. Ni la Constitución ni el Estatut ni la ley de política lingüística amparan, refieren en ningún momento el modelo de inmersión lingüística en Cataluña, porque sería manifiestamente inconstitucional. La sentencia del Estatut ya lo recogió con claridad y el TSJ no hace más que repetir, que recordarlo, no crea nada *ex novo*. Y es esto, que del modelo constitucional de bilingüismo resulta imperativo que ambas lenguas tengan la condición de vehiculares y de aprendizaje. Por tanto, cumplan la Constitución de una vez y acaten las sentencias judiciales.

La inmersión ni es garantía de cohesión ni es un modelo de éxito, es un modelo de exclusión, es un modelo de fracaso escolar y es un modelo de pésimo conocimiento del español. Y prueba de ello es que muchos líderes separatistas llevan a sus hijos a colegios privados trilingües porque no quieren para sí el monolingüismo que pretenden imponer a los demás.

Desde VOX, vamos a denunciar siempre esta situación a la que por desgracia hemos llegado por la cesión vergonzante de los sucesivos gobiernos de la nación del PP y del PSOE ante los separatistas y, sobre todo, por la actitud cómplice del PSC, que siempre se ha mostrado partidario de este sistema infame de la inmersión lingüística. Nosotros no vamos a hacer ni como el PSOE ni como el defensor del pueblo, el señor Gabilondo, que estos días descaradamente ha mirado para otro lado ante el acoso al niño de Canet, porque todos somos la familia de Canet.

Para acabar, ya anuncio que vamos a votar favorablemente a esta moción del PP que recoge la literalidad de la sentencia del TSJ, pero desde VOX no nos conformamos con porcentajes o cuotas ridículas de castellano y vamos a luchar incansablemente hasta conseguir que se garantice en Cataluña la plena libertad educativa y el derecho a la enseñanza bilingüe, hasta conseguir algo tan simple como que cualquier español pueda estudiar en castellano en cualquier parte del territorio nacional y, por tanto, también en Cataluña.

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada senyora Dolors Sabater.

Maria Dolors Sabater i Puig

Moltes gràcies, presidenta. Diputades, diputats... Bé, aquí tenim una moció del Partit Popular en la que sembla que vostès, senyors del PP, es preocupen per l'educació..., i fan bé de preocupar-se'n, perquè el que han demostrat aquests dies amb les afirmacions dels seus líders i vostès mateixos aquí al plenari és falta d'educació i falta de coneixement en història, perquè o bé vostès són uns complets ignorants respecte a molts fets històrics rellevants, o bé el que estan fent vostès és mentir directament, i mentir en uns temes que són a la franja de cometre delictes d'odi.

El passat dissabte va ser el senyor Pablo Casado qui acusava el Govern i a tots els catalans d'apartheid lingüístic, referint-se al cas de l'Escola del Turó del Drac, de Canet de Mar. Després va ser la vicepresidenta..., la vicesecretària d'organització, la senyora Ana Beltrán. I avui mateix l'hem sentit a vostè, senyora diputada Roldán, i el senyor Fernández s'ha afegit al circ. Vostès..., de veritat, fins a quin punt estan disposats vostès a promoure la catalanofòbia ferotge? Com justifiquen aquesta banalització de fets rellevants, de gravíssimes atrocitats històriques, per posar llenya al foc, per anar en contra d'un sistema que és una conquesta de la classe treballadora, que

és una garantia de cohesió social com és la immersió lingüística? I que vostès, una de dues: o són ignorants –és a dir, que desconeixen la realitat–, o estan mentint, i en aquesta mentida vostès o volen devaluar el significat de l'apartheid i del nazisme, o bé volen explícitament atiar l'odi contra la llengua catalana. Perquè no em diguin que no és malèfic fer una campanya negacionista..., que, per cert, si vostès estiguessin a Alemanya, allà el Codi penal alemany estableix que minimitzar, negar o aprovar actes comesos durant l'Alemanya nazi és un delictes. I vostès el que estan fent pràcticament en aquests actes és fer negacionisme en aquesta comparativa, o bé el que estan fent és convertir la protecció de la llengua catalana i el dret territorial que tenim els Països Catalans per usar i protegir aquest idioma..., ho estan convertint en objecte d'escarni i atiament de l'odi contra la llengua.

Per tant, si l'alternativa és que vostès ho ignoren, només els recordo –ja s'ha fet avui aquí en diferents ocasions– que són més de 6 milions de persones les exterminades per l'Holocaust; que els camps d'explotació i extermini amb les cambres de gas són només alguns dels indicadors del règim de terror genocida que es va practicar, o recordar-los que el règim d'apartheid sud-africà, un sistema que es va dur a Sud-àfrica i Namíbia fins al 1992, no només separava físicament per raça les persones, sinó que a més a més, negava el dret de vot a les persones africanes amb una supremacia blanca evident.

Per tant, de veritat, si vostès del que ens estan parlant és de segregacions, precisament si una cosa ha pretès i ha aconseguit la immersió lingüística, el model d'escola catalana, és precisament no separar l'alumnat per llengües parlades. Justament aquesta metodologia, aquest sistema, el que fa és no marcar l'alumnat segons la seva llengua familiar, sinó posar en valor totes les llengües inicials i oferir l'accés al català i al castellà en entorns de convivència plurilingüe on la llengua vehicular és la catalana, perquè és la que es protegeix per la seva minorització, i perquè és la llengua territorialment pròpia. I perquè –i ho saben molt bé– en les actuals circumstàncies de neoliberalisme lingüístic, on el mercat està absolutament dominat per les llengües imperials, les llengües minoritzades i els drets dels seus parlants són objecte de protecció. Ho diu la Carta europea de les llengües, ho hem aprovat amb la sobirania d'aquest Parlament amb consens majoritari, que ara vostès estan disposats a destruir en una cursa electoral que els porta a dir autèntiques barbaritats.

Si de debò volen protegir drets, defensin que hi hagi el català, que puguem tenir immersió en català també a la societat. Per què no defensin que, en lloc d'un tres per cent de cinema en català enfront d'un noranta per cent en castellà, tinguem igualtat de drets també per accedir al cinema?

Votarem, evidentment, en contra d'aquesta moció.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies. Seguidament, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat senyor Marc Parés.

Marc Parés Franzi

Gràcies, presidenta. Bé, es fa difícil debatre aquesta qüestió quan ha quedat clar que a vostès, els arguments, els són absolutament igual, perquè el que estan fent és competir amb VOX i amb Ciutadans per un relat basat en la prefiguració d'una problemàtica que socialment no existeix. I fent-ho, el que estan fent és alimentar la confrontació en el si d'una societat, doncs, que porta dècades convivint gràcies al model, el de la immersió lingüística, que va ser promogut i defensat, no pel nacionalisme català, que no el volia inicialment, sinó per les famílies castellanoparlants de les classes populars, que són les que van defensar originàriament el model d'immersió lingüística.

Però bé, de poc serveix, a l'hora de debatre amb vostès, l'evidència fefaent, doncs, que el model d'immersió lingüística produeix com a resultat l'aprenentatge de totes

dues llengües. De poc serveix, en el debat amb vostès, una altra dada, com és que en els darrers quinze anys el percentatge de catalans i catalanes que utilitzen el català com a llengua habitual ha passat del quaranta-sis al trenta-sis per cent; és a dir, que ha reculat deu punts el percentatge de persones que utilitzen habitualment el català a Catalunya.

De fet, aquesta és una evidència que el que posa de manifest és que el model d'immersió lingüística, que ha estat un model d'èxit i que ha afavorit la cohesió i l'aprenentatge de totes dues llengües, és un model insuficient a l'hora de garantir l'ús social del català. Aquesta dada, que, de fet, és irrefutable i que vostès la coneixen perfectament..., però la qüestió és que els és igual, perquè a vostès els importa ben poc que el català sigui una llengua minoritzada, els és absolutament igual. Perquè la qüestió de fons és que vostès defensen els seus postulats i fan propostes com les d'aquesta moció des d'una posició de dominació, des de la posició de la llengua dominant, i des de la posició dels poders i de la seva aliança amb els tribunals per imposar-se sobre el consens polític i social.

Els són igual els arguments pedagògics, els són igual els arguments sociolingüístics, i també els és igual el marc estatutari, perquè vostès no paren de repetir la cooficialitat de les dues llengües, però s'obliden sempre de l'article 6 de l'Estatut, que diu que la llengua pròpia de Catalunya és el català, i la llengua pròpia és la llengua que habitualment hauríem d'utilitzar en les nostres institucions, també en l'escola.

I com que les dades i les evidències i els arguments a vostès els són absolutament igual i no els serveixen, doncs bé, els explicaré la meva vivència personal i, per tant, la meva situació personal, perquè entenguem del que estem parlant.

Mirin, la meva filla té onze anys, viu a Vic, de cognom es diu Sánchez. Els seus pares som catalanoparlants, els seus avis, tots, són catalanoparlants, igual que els seus tiets, els seus cosins..., tothom de la família. Amb els seus companys i companyes d'escola, amb tots ells i elles, parla en català, també amb els seus companys i companyes d'activitats extraescolars. Doncs bé, resulta que, des de fa un temps i de forma cada cop més habitual, la meva filla, quan parla amb mi, de tant en tant utilitza expressions en castellà, cosa que no van fer mai els seus germans que tenen vuit i deu anys més. I per què? Doncs perquè una llengua s'aprèn en el seu ús social, i avui en dia l'ús social de la llengua bàsicament, o en part, està a internet, està a les plataformes digitals, està a les xarxes socials. I aquí, com a la tele, com a la ràdio, com al cinema, com a la literatura, el català és una llengua minoritzada, i el castellà no ho és. I aquesta és la realitat que tenim, i no aquella que vostès ens volen fer creure.

Per cert, la meva filla –ja que parlem d'ella; avui he decidit parlar d'ella en aquest Ple– parla perfectament l'anglès, perquè va tenir la sort de viure un any a Nova York, una ciutat on la comunitat hispana ja gairebé supera en població la comunitat blanca, totes dues al voltant del trenta per cent, seguides de la comunitat negra, amb un vint per cent, i seguides de la comunitat asiàtica amb un quinze per cent. A Nova York, de fet, només el 64 per cent de la població té l'anglès com a llengua materna, però tothom entén que és la llengua que els uneix i tothom vol que els seus fills i filles a l'escola siguin escolaritzats en anglès, perquè és la llengua que els garanteix la igualtat d'oportunitats.

I, per cert, des de la discrepància amb les lleis migratòries que poden tenir als Estats Units, òbviament, però Nova York és una ciutat configurada a partir de les migracions, i que s'ha construït des de les lluites socials i des del respecte a la diversitat i els drets de les minories. I això, creguin-me, té uns efectes enormes en el sentiment de pertinença d'aquella comunitat: formar part d'un tot, perquè aquest tot es reconeix des de la suma de la pluralitat. Crec que hauríem de prendre com a referència aquest concepte a l'hora de parlar de pàtria o a l'hora de parlar de nació.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, diputat. Seguidament, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat senyor Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, presidenta. Gràcies, senyores i senyors diputats. Continuem amb el debat sobre la llengua i m'ha semblat molt interessant la intervenció del senyor Parés, perquè em permet també entomar el debat sobre, diguem-ne, les preferències que des del punt de vista polític considerem que haurien de ser raonables en el nostre debat públic, també atenent la nostra situació personal. Des d'aquest punt de vista, m'interessa el que comentaves, Marc, el que comentava el senyor Parés, sobre la vivència dels seus fills.

Per mi és molt important la qüestió lingüística; entre altres coses, perquè tinc tres fills nascuts, criats a Catalunya i que se senten seves les dues llengües principals dels ciutadans de Catalunya, el català i el castellà. És una cosa que per mi és fonamental. Com a pare castellanoparlant, vull que els meus fills tinguin una vivència equilibrada de la seva catalanitat i de la seva espanyolitat i que tinguin una vivència equilibrada, també, de la seva condició de persones essencialment bilingües. Perquè el català i el castellà són llengües pròpies dels ciutadans de Catalunya i vull que, des del punt de vista familiar, els meus fills considerin que això és una cosa..., és una riquesa i, a més, forma part de la seva essència o, si es vol el terme, de la seva identitat.

Per això, per mi és tan preocupant l'exclusió del castellà de les aules catalanes com a llengua vehicular. Per això, per mi és tan preocupant la idea de presentar el castellà com una llengua estrangera, com una llengua aliena a la realitat catalana, perquè és la llengua materna dels meus fills i vull que els meus fills tinguin una vivència equilibrada, raonable, en termes fins i tot emotius de la seva llengua materna i també de l'altra llengua que tenim els catalans, que és la llengua catalana. És una cosa que jo tinc absolutament claríssima. A casa, per tant, com a castellanoparlants, també diem moltes coses en català. Tenim una part de la família que és catalanoparlant i els meus fills tenen una convicció absoluta que les seves dues llengües són català i castellà.

Jo lamento que hi hagi pares –que no és el teu cas, Marc, i ho sé– que fins i tot no és que no els agradi, sinó que detesten el fet que els seus fills puguin tenir alguna interferència de l'altra llengua; tant pares catalanoparlants com pares castellanoparlants. Per mi, és totalment el contrari, és la riquesa de l'estima de totes dues llengües la que fa que els meus fills tinguin aquesta visió tan integradora de les dues llengües que representen la societat catalana. I és una cosa que jo, com a portaveu de Ciutadans, defensaré sempre i en la meua vida privada és una cosa que tinc claríssima; en la meua vida social, en la meua vida familiar i en la meua manera d'entomar la realitat catalana.

Crec que és una cosa que fins i tot és el meu consell o la meua humil recomanació al conjunt dels diputats d'aquesta cambra. Crec que és la millor manera de tenir una convivència a Catalunya realment equilibrada. Per això penso, Marc i la resta dels diputats, que el fet d'introduir un vint-i-cinc per cent de les hores lectives en castellà –és a dir, una assignatura més en castellà– no només no és un perjudici per als nostres nens castellanoparlants o catalanoparlants, sinó que és una molt bona manera de rebre una educació cultural i emotiva també en l'altra llengua dels catalans. Tinc claríssim –i per la meua vivència personal també ho puc dir així– que una persona que creix i s'educa en un sistema amb una presència tan desequilibrada a totes dues llengües, si la llengua..., sigui quina sigui la seva llengua materna, si la llengua que no és la materna no se li ensenya en termes d'emotivitat, en termes d'afecte, en termes d'integració com a llengua també pròpia, aquesta llengua no l'aprendrà amb facilitat.

I ho dic amb tota convicció i amb tot coneixement de causa. Si tu li dius a un nen, a una part de la societat, que la llengua castellana és aliena a Catalunya, és estrangera, és imposada –i aquestes coses, no ens enganyéssim, es diuen sovint a Catalunya–, i això és una cosa que..., crec que no m'estic inventant res, és una cosa molt habitual; si això se li transmet a una generació de nens, el que s'estarà fent és que aquests nens tinguin dificultats realment per assumir com a pròpia la llengua castellana.

Jo vull, per als meus fills castellanoparlants de família, que entomin i que tinguin el català com una llengua tan pròpia com la castellana. Per què? Entre altres coses, perquè és la llengua d'una part de la seva família, però també perquè és la llengua dels seus conciutadans. I aquesta actitud, que és la meua i que és la del meu grup, la del Grup de Ciutadans, envers l'altra llengua dels catalans, en aquest cas el català, m'agradaria que fos també l'actitud que tinguessin la bancada dels partits separatistes envers la llengua castellana. És una cosa que serà sempre un dels meus objectius polítics i és una batalla que donaré sempre des del respecte i des del reconeixement, precisament, del pluralisme, del bilingüisme essencial que caracteritza la societat catalana.

Alguns no ho volen entendre, perquè tenen una concepció nacionalista de la realitat catalana. No és el teu cas, Marc, hi insisteixo, però m'ha agradat que parlis de la teua filla i jo et parlo ara dels meus, que crec que també, diguem-ne, són visions una mica diferents, però coincidents en la voluntat de no menysprear cap de les dues llengües dels catalans.

La presidenta

A continuació, i en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Pep Riera.

Josep Riera i Font

Gràcies, presidenta. Conseller... Nieves Calomarde va néixer en un poble d'Albacete. Als vint-i-tres anys, es va instal·lar amb el seu marit a Santa Coloma de Gramenet. Aquí van néixer els seus tres fills. «Jo els animava a parlar en català. M'encantava escoltar-los», diu la Nieves, que s'havia apuntat a cursos de català a la parròquia. Dolores Sánchez, als vuitanta-cinc anys continua lluitant pels drets de tots al barri de Ciutat Cooperativa de Sant Boi de Llobregat. Va arribar a Catalunya el 1962. Reivindica la conveniència d'adaptar-se al lloc on s'arriba a viure. «No implica perdre les arrels», diu. Demana a tots els partits que deixin tranquil·les les escoles i els recorda que l'actual model d'immersió permet a tothom aprendre els dos idiomes. Juan Sánchez, setanta-un anys, de Montcada i Reixac. Va arribar a Catalunya amb dotze anys, amb els seus pares i tres germans més. Ell va fer un curset de català, però no en sabia prou per ensenyar-lo a les seves dues filles, que el van aprendre a l'escola. «Jo era el pare més orgullós del món quan observava les meves filles contestant en català a la mestra», afirma.

Són testimonis reals, no són inventats; en són alguns d'un reportatge a *El Punt Avui*, de la periodista Sara Muñoz, titulat «Els padrins de la immersió». Són testimonis que formen part de la realitat que ens diu que un vuitanta per cent dels catalans són fermament partidaris del sistema d'immersió lingüística a l'escola catalana. Una enquesta que també ens diu que només d'entre els votants de Ciutadans, del PP i de VOX, són majoria els contraris a la immersió. No és el cas del PSC. Aquesta realitat no impedeix que haguem de sentir les coses que hem sentit avui aquí i que sentim persistentment pels mil altaveus de la catalanofòbia. Ara toca Canet de Mar.

Amb perspectiva històrica, estan actuant com els dignes hereus dels que durant segles han perseguit la llengua catalana; coordinadament, cadascú en el seu paper, polítics, jutges, la Brunete mediàtica del *conde-duque* de Olivares a Franco, ara amb el sistema judicial. Un sistema judicial que modifica lleis aprovades en aquest Parlament per majories gairebé unànimes.

Ja sabem que mai cap llei de cap govern espanyol ni cap sentència de cap tribunal espanyol afavoriran mai el català. Tot seria pura propaganda, un discurs de cara enfora, de cara a Espanya –si cal, de cara al sol–, si no fos perquè va seriosament. Van començar amb la decapitació dels líders del procés, i ara continuen colpejant els pilars de la nació: la llengua i l'escola. Es tracta d'identificar llengua i immersió amb independentisme, purament per criminalitzar. És igual que la immersió nasqués quan l'independentisme era testimonial, i que nasqués a l'Escola Rosselló-Pòrcel, entre altres, de Santa Coloma de Gramenet, de la mà de persones com les dels testimonis que he citat al principi.

Els és igual la versemblança, les dades, les que avalen la immersió, perquè mostren que els nivells de català i castellà dels alumnes són quasi idèntics, i similars als d'anglès, per cert. I tot això ho fan des de la llengua que en els últims trenta anys ha guanyat un setanta per cent de parlants, que vol dir 240 milions més, per arribar als 591 milions de castellanoparlants actuals. Des d'aquesta talaia, reneix la campanya que diu que el castellà s'extingeix i que és per culpa del català i, més concretament, culpa de l'independentisme. No inventen mai res, però acaben d'inventar el supremacisme invers.

Podria continuar, però és picar ferro fred. Prefereixo acabar dirigint-me als companys partidaris de la independència. Primer, per dir-nos «més immersió i compliment estricte de les lleis que tenim». I, finalment, amb un missatge, que és una cita d'un llibre de l'any 1985, però plenament vigent, lamentablement, titulat *La persecució política de la llengua catalana*, de Francesc Ferrer.

«No hi ha cap poble que hagi donat proves de tanta resistència davant un assetjament tan ferotge. Ells ho tenen tot: les lleis, les armes bèl·liques i les psicològiques, els mitjans de comunicació, el despit i les presons, els jutges i els funcionaris, de vegades fins i tot els bisbes, i sempre els militars. Però el poble català no ha claudicat. Nosaltres encara podem escriure la nostra història, perquè encara no hem estat vençuts.» Escriuem-la? Tenim el mandat, es diu 1 d'octubre i 27 d'octubre, es diu independència. Posem-hi data?

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies. I, finalment, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada senyora Irene Aragonès.

Irene Aragonès Gràcia

Gràcies, presidenta. Conseller, bon dia. La sentència del Tribunal Superior de Justícia i la decisió del Suprem suposen un nou atac al model lingüístic del nostre sistema educatiu; un model que està construït sobre les bases d'un amplíssim consens social, polític i pedagògic. Des de que es va aprovar la llei de normalització lingüística, el 1983, la llengua de referència de les escoles del nostre país ha estat el català, i així s'ha reflectit en les diverses normes d'autogovern, d'educació o d'àmbit lingüístic que s'han impulsat i aprovat des del Parlament de Catalunya amb un ampli consens.

El nostre model és el de la llei d'educació de Catalunya, la LEC; una llei que compta amb un amplíssim consens social i que està recolzada en una àmplia majoria parlamentària. Un model d'escola on el català ha estat i és una eina fonamental, d'igualtat d'oportunitats, d'equitat i de cohesió social per a tot l'alumnat. L'escola catalana actua com a element integrador, fonamental també per a la població novvinguda, oferint un acompanyament específic i singular que facilita la incorporació de l'alumnat al sistema educatiu català.

El model lingüístic català garanteix –garanteix–, en finalitzar l'etapa obligatòria, a tot l'alumnat el domini del català i del castellà, així com ho mostren els resultats de les proves de competències bàsiques que elabora anualment el Departament

d'Educació. I això, a més a més, es produeix en un context social en què a l'escola catalana ja s'hi parlen més de dues-centes llengües. Tal com diu l'evidència educativa, l'aprenentatge de les llengües no va de percentatges, i menys en un moment de transformació educativa i de transformació pedagògica en què la majoria dels centres ja han abandonat i basen l'aprenentatge més enllà de les classes magistrals.

Però és clar, com podem demanar que aquests jutges apliquin sentències amb criteris pedagògics si això no compta enlloc. Que sigui un jutge qui dictamina de manera arbitrària el percentatge d'hores que cal aplicar per aprendre una llengua és una anomalia i representa un menyspreu per a tots els professionals de l'educació. No podem permetre que ni tribunals ni jutges decideixin com s'ha d'ensenyar. I tinguin clar que ho defensarem sempre. Defensarem sempre el català, i, a més a més, ho farem a tot arreu i a tots els àmbits.

S'han rebut un total de vuitanta queixes des de 2005, en un sistema on s'hi escolaritzen 1 milió i mig d'alumnes. I és això el que no poden pair, que el conflicte social que vostès s'inventen no s'aguanti per enlloc. I, a més a més, els diré: qui els veu i qui els ha vist. L'any 96, la direcció del Partit Popular a Catalunya considerava un acte de provocació a la direcció que un diputat seu intervingués en castellà en aquest mateix hemicicle. Fa pocs mesos, el líder del seu partit tenia una important confusió mental i a més a més demostrava un important i total i absolut desconeixement de la realitat lingüística dels Països Catalans, confonent llengua amb dialectes. I aquest darrer cap de setmana parlen d'apartheid lingüístic i de règim totalitari, pel tema del cas Canet, comparant-lo amb l'Alemanya nazi. D'això se'n diu indecència, diputada; això és una indecència. (*Aplaudiments.*)

Catalunya ja va superar la humiliació lingüística del franquisme salvaguardant la cohesió social, i vostès s'atreveixen a comparar Catalunya amb un règim criminal, atacant el model d'ensenyament. Vostès no passen per una etapa de reflexió interna, no, dubtem fins i tot que se sentin còmodes amb aquests discursos, el que fan vostès és comprar un discurs de l'extrema dreta catalana anticatalanista per guanyar un grapat de vots amb interès electoral. Patrimonialitzen políticament la llengua, esquerdan la cohesió que genera el català a l'escola i utilitzen els tribunals per a allò que no poden aconseguir a les urnes.

Permetin-me que acabi amb una frase encertada d'Ovidi Montllor: «Hi ha gent a qui no li agrada que es parli, s'escrigui, o es pensi en català; és la mateixa gent que no li agrada que es parli, s'escrigui o es pensi.»

Ens trobem aquest dissabte als carrers, amb Som Escola, per defensar que el català no es toca.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Sí; gracias, presidenta. Mire, diputada de Esquerra Republicana: que usted se atreva a hablarme de indecencia... Indecencia es lo que han hecho ustedes con este niño de cinco años —eso es lo que es indecente—, convocando manifestaciones al grito de «Terra Lliure» en el pueblo de estos padres. Eso es lo que es indecente —eso es lo que se indecente. Y lo hemos visto absolutamente todos. Indecente es irse a Canet a dar apoyo a los acosadores, en vez de dar apoyo a esta familia y proteger a ese niño. Eso sí que es indecente, sinceramente.

Y hoy aquí el debate no va de cumplir o no las sentencias. Porque los demócratas no debatimos sobre si cumplimos o no las sentencias, las cumplimos. Y no tendríamos que haber llegado a una resolución judicial si ustedes hubieran cumplido ya desde el primer momento con la ley y con la Constitución, y también su propia ley de educación. Pero claro, ustedes, eso no..., porque a ustedes les gusta más imponer

su sistema monolingüe, que, insisto, por mucho que repitan que es un modelo de éxito, no lo es, y a las pruebas me remito.

Decía el señor Parés que no damos datos, que nos faltan evidencias. Pues, bueno, le doy las evidencias: dieciocho por ciento de fracaso escolar –dieciocho por ciento; por encima de la media de España, que ya es mala respecto a la media europea–; muchísimos miles de artículos de la UNESCO que recomiendan como criterio pedagógico educar en la lengua materna, que en Cataluña es el castellano. Datos. Pero claro, ¿para qué vamos a leer los artículos de la UNESCO si nos puede usted explicar su historia personal? Esos son los datos que usted me ofrece a mí, que me pide evidencias.

Luego, también, por otro lado, la señora Sabater, que me advierte a mí sobre la comisión de posibles delitos de odio. Ustedes, que nos llaman «colonos», que nos llaman «inadaptados», que nos llaman «fachas», que llaman a hacer un *apartheid*, ustedes que aplauden cuando queman un furgón policial con un agente dentro, ¿me va a dar a mí usted lecciones de delitos de odio, señora Sabater? ¡Es que, lo que hay que escuchar! ¡Lo que hay que escuchar, señores de la CUP! Ya está bien –ya está bien. Y dejen de mentir. Vuelvo a insistir: estos son los datos, los datos de las competencias básicas y los datos de selectividad.

Según sus datos, tienen el mismo nivel los niños catalanes, de castellano, de catalán y de inglés. Pero resulta que llevamos cuatro años de prórroga porque nadie puede acreditar el nivel de B2. Es una auténtica vergüenza lo que han venido aquí a hacer hoy, y, sobre todo, lo que están haciendo con esta familia en Canet y con todos aquellos que se atreven a llevarles la contraria. Ya les digo que vamos a plantar cara y que no vamos a tragar ni pasar por el aro.

Gracias.

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt número 17 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el model escolar i la immersió lingüística

302-00070/13

I passem al catorzè punt de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el model escolar i la immersió lingüística. L'ha presentat el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, i per exposar-la té la paraula el diputat senyor Carles Riera.

Carles Riera Albert

Bé; gràcies, presidenta. Bé, ja ho hem dit aquest matí a la sessió de control: tenim tres problemes, entre d'altres. Un, el retrocés en l'ús social del català. És una evidència; totes les dades així ho indiquen. I, per tant, això ens diu, d'una forma molt clara –i m'adreço especialment al Partit Socialistes–: la normalització lingüística està lluny d'assolir-se. L'objectiu que el català sigui una llengua comuna i compartida per totes les comunitats lingüístiques d'aquest país està lluny d'assolir-se. Aquest retrocés de l'ús social també s'està produint a l'escola, des de fa temps, i totes les dades ho indiquen.

Un segon problema: els atacs continuats de la dreta i l'extrema dreta, val a dir que amb la complicitat de diverses instàncies de l'Estat i del règim, que tenen principalment dos objectius. Un, intentar incidir en el retrocés del català. I, en segon lloc, intentar generar una fractura social i un conflicte identitari en el nostre país per raó de llengua.

Però a aquest segon problema i al primer n'hem d'afegir un de tercer: constatem les mancances i negligències en l'aplicació de la immersió lingüística, en la defensa de l'escola en català dels successius governs de la Generalitat –tots: els de Convergència i Unió, els de Junts pel Sí i els d'Esquerra Republicana–, que han acatat, tots sense excepció, les gairebé vuitanta sentències que imposaven quotes de castellà a les escoles. I nosaltres els diem a tots i a totes que s'ha acabat i que s'ha d'acabar aquesta continuada renúncia a la sobirania del nostre Parlament i dels nostres drets col·lectius.

En aquest context –en aquest context–, si estem d'acord amb aquesta diagnosi, la immersió és més necessària que mai. No és el problema, la immersió, senyors i senyores del Partit Socialistes, el problema és la seva no aplicació o la seva insuficient aplicació. La solució no és una mica menys de català; el problema és aplicar adequadament la immersió a tots els centres escolars del nostre país sense excepció. I ho dic, perquè en un context de retrocés de l'ús social del català i de l'ús escolar del català, les posicions revisionistes esdevenen posicions reaccionàries.

Òbviament, també, la dreta, l'extrema dreta intenta alimentar un conflicte identitari, com he dit abans, i una fractura social en un moment precisament en què el català retrocedeix com a llengua vehicular i com a llengua d'ús compartit a l'escola. Davant d'això és imprescindible, és més necessari que mai, un independentisme polític integrador, cohesionador, basat en la defensa de drets socials, civils i polítics per a tothom, per a tots i totes, sense exclusions. I en aquest context, el dret a l'escola en català és un dret per a tothom, és un dret de totes, perquè és aquell dret que garanteix la cohesió i la convivència a casa nostra d'una forma més clara i evident.

Aquesta moció, en definitiva, el que pretén no és altra cosa que refermar el consens social majoritari que sempre hi ha hagut en aquest país al voltant de la immersió; un consens que segueix sent necessari, que continuarà sent imprescindible. I pretén refermar, també, la majoria parlamentària en favor de la immersió lingüística i del català com a llengua vehicular; és un deure d'aquest Parlament i és una necessitat absolutament imprescindible en aquests moments, i que també volem exigir, recordant i reivindicant totes aquelles persones que han lluitat, que lluiten i continuaran lluitant en defensa del català com un bé comú per a tothom i per a tots i totes els membres de la nostra comunitat.

Cal una defensa del dret a l'escola en català per a tota la comunitat escolar sense exclusions i sense divisions. I la millor manera per a fer ho és aplicar la immersió a totes les escoles; també a les vuitanta que han rebut imposicions judicials per aplicar quotes en castellà. I això requereix aplicar recursos, els recursos que l'escola necessita per aplicar aquest model amb èxit; responsabilitat i lideratge, i defensa de les alumnes, de les famílies i dels docents que han optat per defensar una escola en català. Cal donar seguretat política i jurídica, en tenim les competències. Sens dubte, la nostra independència, la nostra república en consolidarà aquesta capacitat, però avui en tenim les competències i no podem negligir-les. Cal que aquest Parlament estigui al costat de la defensa de l'escola en català, d'aquest consens majoritari. Cal que el Govern també hi estigui. Ens tindran al costat per construir solucions i guanyar aquest repte.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, la diputada senyora Jessica González.

Jessica González Herrera

Gràcies, presidenta. I gràcies també a la Candidatura d'Unitat Popular per la bona entesa en el procés de negociació d'aquesta moció tan necessària en aquest moment.

Avui, el conseller Cambray, a la sessió de control, ens ha dit..., ha demanat confiança per al personal docent –les mestres, el professorat en general–, i considerem que aquesta confiança s’ha de materialitzar també amb recursos i amb polítiques concretes. L’Administració ha de tornar a agafar les regnes i actuar, des d’ara mateix, amb polítiques lingüístiques per garantir el paper vehicular del català, reforçant el seu caràcter inclusiu des d’una perspectiva de diversitat cultural. Així doncs, la nostra esmena el que ha volgut és contribuir-hi, precisament, fent un èmfasi en les demandes del col·lectiu de professionals de les aules d’acollida. I en un context on es fa necessari un recolzament valent al model d’immersió lingüística a Catalunya, és necessari que les aules d’acollida, que hi juguen un paper transcendental, donin respostes a les necessitats inicials de l’alumnat que, provinent d’altres països, s’incorpora als centres de Catalunya, amb un desconeixement inicial de la llengua vehicular.

Experts i expertes afirmen que cal una etapa de no menys de cinc anys per tal de que l’alumnat superi la primera fase immediata de comprensió i comunicació i assolixi la competència lingüística necessària per poder continuar amb uns aprenentatges acadèmics. I des de sectors educatius es denuncia que el Departament d’Educació no ha establert cap recurs específic, de manera general i estable, per a aquesta segona fase d’aprenentatge.

A més, la reducció progressiva de les aules d’acollida en escoles i instituts des del curs 2009-2010, la reducció de docents –de sis-cents el 2019-2020 i de cinc-cents el 2020-2021–, posa en perill els recursos d’acollida de molts centres, o els infradota, els pocs que mantenen alguna aula d’acollida. D’aquesta manera, als atacs al model d’immersió lingüística en l’educació se suma el fet de que no s’està garantint l’aprenentatge de la llengua als i les alumnes que s’incorporen des d’arreu del món.

Perquè, més enllà de sentències i atacs que està fent el braç de la dreta..., el braç judicial de la dreta i de l’extrema drete, la situació d’avui, evidentment, té molt a veure amb aquest intent, amb aquest nou atac per tal de trencar els consensos socials, polítics i pedagògics de Catalunya. Però es deu, en part, la situació que tenim avui, a la manca de polítiques actives de lideratge, de protecció, de seguiment i actualització del model lingüístic per part de la Generalitat en els darrers anys.

No ens podem vanagloriar de tenir uns consensos polítics, pedagògics i socials, amb un ampli consens, si les administracions després el que han fet és relaxar-se durant els últims anys i ara s’està pagant, també, la manca de polítiques lingüístiques d’aquests darrers anys.

I nosaltres seguim defensant que les polítiques lingüístiques, malgrat, evidentment, ser un element troncal de la cultura d’aquest país, no haurien d’estar supeditades, a nivell pressupostari, al Departament de Cultura, perquè, malgrat que s’augmenta el pressupost en polítiques lingüístiques en el pressupost que deu estar a punt d’aprovar-se i que des d’En Comú Podem ens hem emplaçat a millorar-lo, continuem pensant que és totalment insuficient per a la situació que tenim d’emergència lingüística actualment.

Pensem que el pacte nacional per la llengua ha d’estar degudament dotat, molt millor dotat..., tot el tema de subtitulació, tot el tema de polítiques de digitalització, també, del català no pot només estar en el Departament de Cultura. I parlem de tots aquests elements a nivell de..., que ens ajudin a augmentar l’ús social del català, però també parlem de que necessitem una nova jurisprudència per tal de que lletrats, juristes, etcètera, tinguin eines per tal de deixar l’antiga llei totalment enterrada.

Per tant, necessitem valentia política, eines jurídiques, recolzar el professorat amb eines concretes i entendre que el català no és patrimoni de cap partit polític, sinó absolutament de tot el poble de Catalunya, perquè, de fet, alguns partits polítics de la burgesia catalana, també representats aquí, no van estar en contra, en el seu moment, del model d’immersió lingüística. Per tant, ens trobem també dissabte per defensar el model d’immersió lingüística catalana.

Moltes gràcies.

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Esther Niubó.

Esther Niubó Cidoncha

Bé; gràcies, presidenta. Conseller, de nou... Des del PSC el que voldríem és que ens deixéssim de tirar les llengües pel cap. Determinats partits, uns i altres, són els que han fet mal al català, o els que més mal han fet al català en els últims anys.

Opcions que proposaven una divisió de la societat catalana, algunes de les quals no tenen vergonya en recuperar la seva idea inicial de les dues línies. Abans separats que haver de fer dues assignatures en castellà? De debò que això és estimar les llengües? Projectar una societat fragmentada en dues o més comunitats lingüístiques és el que voldrien?

Des del PSC pensem que cal continuar fomentant i protegint la llengua catalana. Mantenim que el català ha de ser, com és, una llengua comuna i compartida pel conjunt de la comunitat educativa i la societat, una eina de cohesió, sense excloure el castellà i altres llengües maternes avui presents a Catalunya. I si el consens és preservar el català com a llengua vehicular, si és garantir el domini de les tres llengües oficials de Catalunya o n'hi voldríem sumar una tercera o una quarta, si és preservar l'autonomia dels centres educatius, el criteri pedagògic, allà hi som; una escola comuna, com he explicat a la meua darrera intervenció.

Però creiem que cal entendre que, si volem reforçar el consens entorn del model lingüístic a les escoles, és important que tothom estigui disposat a posar-se al lloc de l'altre, a escoltar-nos. I des del PSC ho assumim. És clar que el català ha de continuar sent la llengua de gravetat, llengua vehicular, patrimoni comú. Però reconeguem que pot haver-hi altres llengües vehiculadores de continguts en un marc d'educació que volem plurilingüe, que reflecteix una societat multicultural: el castellà, que és llengua oficial, o l'anglès.

Reconeguem també que la immersió és una eina pedagògica que fan servir els mestres al servei de l'aprenentatge de les llengües. No és una doctrina sagrada que s'hagi d'aplicar igual pertot arreu, sinó que s'ha de modular tenint en compte la realitat sociolingüística de cada centre educatiu, el seu entorn, per assolir com a mínim l'objectiu del ple domini de les llengües oficials, a banda d'un ús funcional d'una tercera llengua al final de l'educació obligatòria.

I reconeguem que, agradi més o menys, les sentències no es poden desobeir, que s'han de complir, que no es pot traslladar aquesta responsabilitat a les direccions dels centres educatius o als claustres, que el Govern hi ha de donar compliment, com s'ha fet sempre en aquests casos, i traslladar seguretat i serenitat a la comunitat educativa. Perquè l'aplicació del vint-i-cinc per cent no suposa ni de lluny la mort ni la fi del català. El català no es pot defensar en contra del castellà, ni a l'inrevés. Ningú ho ha de veure com una claudicació, com una derrota. I és precisament aquesta mala defensa..., és la que li està proporcionant mals resultats pel que fa als usos lingüístics.

I és que mentre a l'escola tenim avui màxims nivells de competència lingüística, perquè majoritàriament fins a dia d'avui el currículum educatiu s'ha fet pràcticament tot, exceptuant el castellà i l'anglès... I aquí també vull dir que ens agradaria veure projectes lingüístics realment adaptats o diferenciats, en funció de la realitat sociolingüística de cada centre, com demanava al seu dia el conseller Maragall o el conseller Bargalló; però en realitat no ha estat tant d'aquesta manera. Deia que les competències lingüístiques són probablement les més grans que han tingut mai a Catalunya. Però, en canvi, els usos lingüístics, que no depenen de les escoles ni dels instituts ni tan sols depenen del Departament d'Educació, han anat retrocedint. Per què? Pel que dèiem: polarització política, fragmentació de la societat, pèrdua de prestigi, canvis en les pautes audiovisuals, etcètera.

Per tant, nosaltres el que voldríem o esperàriem és lideratge del Govern en la defensa del català sense excloure el castellà, no declaracions que van del «no tocar re» al «no s'hi pot fer re». No. Lideratge per actuar amb intel·ligència en la defensa dels interessos del sistema educatiu, de la millora del model lingüístic de les nostres escoles i de les competències del nostre alumnat.

Donin compliment a les sentències. Si fan les coses ben fetes, ens tindran al seu costat.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat senyor Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, presidenta. Bé, senyores i senyors diputats, tornem amb una altra moició sobre la llengua. Sembla un monogràfic sobre la llengua. Però jo crec que aquí el debat..., m'ho comentava el company Joan García, en un exercici de realisme que jo crec que convé al conjunt de la cambra..., el següent: el debat aquí a Catalunya és monolingüisme en català o un model bilingüe en català i en castellà. I nosaltres, a més, aportem la nostra idea: que, a més del castellà i el català, hi hagi una presència raonable i equilibrada de l'anglès. Aquest és el debat.

Aquí tenim uns partits, els partits nacionalistes, que diuen que no, que l'única llengua vehicular que hi ha d'haver a l'escola catalana és el català, que per això som una nació mil·lenària, que ha de tenir una única llengua. I hi ha uns altres partits –evidentment, el nostre– que defensem un model bilingüe, un model en el qual la llengua o les llengües majoritàries dels catalans siguin representades, tant el català com el castellà.

Per tant, jo no entenc, no acabo d'entendre per què no clarifiquem més el debat, per què no ens mirem als ulls i reconeixem el que vol cadascú. Vostès volen un model monolingüe que, per les raons que vostès consideren oportunes, consideren que és el millor per a Catalunya. Que òbviament menyspreen el dret dels ciutadans castellanoparlants de Catalunya, que tenen el castellà com a llengua materna? Sí. Que òbviament menyspreen també el dret dels ciutadans catalanoparlants de Catalunya que tenen dret a rebre un ensenyament digne en castellà? També. Que òbviament estan restant possibilitats de competitivitat dels ciutadans de Catalunya envers un mercat cada vegada més globalitzat on el castellà és, com comentava algun company abans, molt important? També. I jo crec que aquest és un debat que hem de poder mantenir.

Des de Ciutadans, nosaltres defensarem sempre un model bilingüe o trilingüe; un model en el qual hi hagi presència equilibrada del català i del castellà com a llengües pròpies dels ciutadans de Catalunya i una presència també de la llengua anglesa. Ara sentia el discurs de la senyora Niubó..., que no manifestaré més preferències per la senyora Niubó i pel senyor Illa, però tothom ja sap que, efectivament, també valoro molt la seva opinió, la seva moderació, el seu to sempre amable. I crec que és important poder dir que m'encantaria poder-nos posar d'acord en aquesta qüestió. Perquè, hi insisteixo, crec que és important –torno a dir-ho– que aquestes manifestacions que fa el Partit dels Socialistes de Catalunya al Ple del Parlament tinguin també un correlat a les mocions o a les propostes de resolució que es presenten a les comissions. Perquè jo fins ara el que he vist històricament ha estat un partit socialista que ha estat condescendent o, en el pitjor dels casos, ha tingut una actitud una mica paorosa davant dels partits nacionalistes que imposaven aquesta idea monolingüística de la realitat lingüística de Catalunya.

És una cosa ben curiosa, el que passa a Catalunya, perquè tenim un partit suposadament antisistema, que és un dels partits que té un dels discursos ultranacionalis-

tes lingüístics més radicals d'Europa. Els senyors de la CUP, lluny de dir «nosaltres som internacionalistes o som partidaris d'una societat diferent de la que tenim amb un discurs altermundista», que tindria un cert sentit –que jo no subscriuria, però que tindria el seu sentit–, estan aquí defensant una actitud absolutament fèrria, una actitud absolutament sense cap mena de matís quant a la qüestió lingüística, en comptes de defensar la llibertat que, per exemple, defensaven grans autors de l'anarquisme català com el senyor Francesc Ferrer i Guàrdia. Aquesta actitud del nacionalisme de la CUP, que diu que el català ha de ser exactament el mateix que és el castellà al conjunt d'Espanya, és una cosa molt contradictòria, profundament contradictòria amb un discurs suposadament internacionalista. Per això jo dic que està tan normalitzat aquest discurs nacionalista ètnic, nacionalista romàntic..., nacionalista essencialista, més que romàntic, d'un nacionalisme etnolingüístic que no abunda, que no és habitual en el nostre marc democràtic occidental.

I jo crec que des d'aquest punt de vista seria magnífic, és una cosa que cada dia estic més convençut que seria interessant..., avui quan parlava amb el senyor Cambray, realment jo ho veia: «Caram, Catalunya» –i ho deia l'altre dia a TV3– «té dret a un debat públic sa, serà sobre la qüestió de la llengua.» Un debat públic, senyor Cambray, entre representants del monolingüisme, la defensa d'un sistema monolingüe en el qual el català sigui l'única llengua vehicular per totes les raons que vostè acostuma a brandar perquè és partidari d'això, i una altra persona –i jo m'hi ofereixo–, per tenir un debat equilibrat, sa i serà a TV3 sobre les bondats d'un sistema que recongui la pluralitat de la societat catalana, amb el català i el castellà com a llengües vehiculars, sumant-hi també l'anglès, i vostè defensant el seu sistema monolingüe, que diu que el català està en perill i que ha de ser l'únic idioma vehicular a les escoles catalanes. Seria molt sa, aquest exercici. I jo li ofereixo..., i li tendeixo la mà per fer-lo, de seguida que vulgui, o fins i tot ho podem manifestar davant dels directors i presidents de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

Gràcies, senyor conseller, i gràcies, senyores i senyors diputats.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Finalment, en aquest torn de defensa de les esmenes presentades, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari VOX, el diputat senyor Manuel Jesús Acosta. *(Pausa.)* No? *(Pausa.)* Ho farà el senyor Gallego? *(Pausa.)* Perfecte. Doncs senyor Antonio Gallego.

Antonio Gallego Burgos

Sí; muchas gracias, señora presidenta. Bueno, yo quiero iniciar esta intervención con una reflexión, porque, en fin, en función de lo que he ido escuchando a lo largo de toda esta mañana, pues, hay una cosa que sí me llama poderosamente la atención. En marzo se constituyó este Parlament, y lo primero que vimos fue que nos empezaron a enseñar esvásticas –esvásticas. El primer día. Esa señorita que está aquí, o señora que está aquí, esa diputada. Nos enseñó esvásticas. Desde aquel día, unas doscientas veces diarias nos llaman «fascistas»; he escuchado «nazis», algunas veces –lo he escuchado. Y este diputado dice que sí –dice que sí. ¿Y qué ocurre? Que luego lloran, como ha dicho esta diputada, porque banalizan, algunos, el fascismo y el nazismo. Yo estoy de acuerdo –y también lo ha dicho la portavoz de la CUP– en que no se puede banalizar el nazismo –estoy de acuerdo. Pero es que son ustedes los primeros que lo hacen. Desde el día 1 de legislatura. Así que lecciones, las justas. Compórtense *(algunos aplaudiments)* con menos cinismo y con menos hipocresía.

Y ahora, hablando de la moción que nos ocupa, pues lógicamente no vamos a votar a favor de ni una sola coma del texto propuesto –ni una. Ya sé que no les sorprende. No vamos a apoyar una moción que presenta un grupo que aplaude que haya gente que acose, estigmatice, demonice a un niño de cinco años en Canet de Mar por querer estudiar un veinticinco por ciento..., según dicen las sentencias. Tampoco

vamos a apoyar a un grupo político, el texto de un grupo político que hace gala de quemar *containers*, que le gusta presumir de que no cumple las sentencias judiciales, que le da igual el marco constitucional y que, por tanto, tiene una concepción algo desviada de lo que es la democracia y la separación de poderes, ¿no? No podemos darle el visto bueno a un texto de una moción que lo único que pretende es extirpar y relegar el idioma común de todos los españoles y el mayoritario en Cataluña, y ese es el español.

Nuestra posición es clara: nosotros queremos que cualquier ciudadano español pueda estudiar en español o en castellano en cualquier punto del territorio nacional, sin necesidad y, por descontado, sin que sea señalado perseguido o sufra *bullying*. Yo creo que no es mucho pedir que se cumpla aquí lo que ocurre en cualquier país civilizado de Europa: que uno pueda estudiar en la lengua oficial del Estado sin sufrir esta terrible presión social; en su lengua materna, que además es la mayoritaria en Cataluña. Diferentes estudios técnicos y algunas resoluciones de la UNESCO manifiestan que lo mejor para un niño, si lo que les importara es el menor, es que se pueda estudiar en la lengua materna. Pero como no va de eso, como no va de lengua, ni se trata tampoco de defender los intereses del menor, sino que de lo que se trata es de utilizar el catalán como herramienta básica de construcción nacional, pues entonces a ustedes lo que es la educación y los derechos del niño les importa, pues, nada, absolutamente nada.

No nos vamos a tragar, por tanto, su sarta de mentiras. Su espíritu supremacista, clasista y totalitario ha quedado acreditado en Canet. Vergonzante y miserable ha sido el silencio del Govern ante el acoso descarado que ha sufrido una familia en Canet, y se han callado para que otros padres no tengan la tentación de volver a pedir la aplicación de la sentencia. Es que hay maldad en su silencio, no es un silencio despistado y no es un silencio casual.

Nosotros, por tanto, vamos a seguir defendiendo, como hemos venido defendiendo desde el día uno de legislatura, el español, la democracia, la separación de poderes, el cumplimiento de las sentencias judiciales y el derecho de los alumnos castellano-hablantes a que puedan estudiar su lengua materna.

Y ahora, si quieren, hagan lo que acostumbran: llámenme «fascista», «nazi», «ultraderechista», y como bien dice el demócrata diputado que asiente con su cabecita, pues sí, hágalo, porque me importa un santísimo rábano.

Gracias.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, després del torn de defensa de les esmenes, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Mixt, el diputat senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Gràcies, presidenta. Quatre punts per justificar el nostre vot negatiu a la moció. Primer: la immersió pura no s'aplica a cap comunitat de la Unió Europea on hi conflueixen diverses llengües; ni al País Basc, ni a Flandes ni a Irlanda ni a Suïssa, enlloc. A tot arreu, dos models: o bé dues línies diferenciades o bé bilingüisme pur. Però el que es fa aquí no es fa enlloc; això és important que quedi clar. Per què? Perquè a la resta d'Europa el model d'immersió pura és directament illegal. I ara ja sabem que aquí també. I ho sabem, després de reiterades sentències que ho diuen.

Aquí el que és legal és allò que s'anomena conjunció lingüística, que podríem també definir com a immersió corregida, que és una interpretació, dit sigui de pas, extraordinàriament generosa, perquè en el fons no té res a veure amb el bilingüisme pur. De fet, no és el nostre model, el que diu el tribunal. El nostre model, el que portem nosaltres com a proposta, és el quaranta, quaranta, vint –quaranta català, quaranta castellà i vint en una tercera llengua estrangera. Però acatem el setanta-cinc

vint-i-cinc, malgrat que no sigui el nostre. Per què? Perquè som demòcrates i els demòcrates acatem les sentències.

Tres: la immersió no és un model d'èxit. Com pot ser un model d'èxit si vostès mateixos diuen que l'ús social del català està pitjor que en temps de Franco? Què passa, que sostenen que Franco protegia millor el català que vostès? Bé, no ho sé, podria ser; jo diria que no, però vaja. En qualsevol cas, és evident que no està funcionant. L'ús social del català, després de vint-i-tres anys d'aplicació de la immersió, baixa de manera sensible; això és incontrovertible. Per què?

Quart punt: bé, vostès diuen que per culpa de Madrid; tot és culpa de Madrid. És com aquella cançó de Def Con Dos, «la culpa de todo la tiene Yoko Ono». Doncs, bé, vostès..., la culpa de tot la té Madrid. Doncs no: la culpa és essencialment seva, perquè estan fent que el català sigui una llengua profundament antipàtica per a una part substancial de la població catalana. Per què? Doncs perquè hi ha una identificació progressiva amb un projecte polític molt concret. I això no ens ho traïem nosaltres de la màniga. El que diu el manifest Koiné, del qual és defensora a ultrança la senyora Borràs i més diputats d'aquí..., home, massa *cariñitos* al castellà no li fa. I el que diuen vostès moltes vegades de comparar l'ús social del castellà a Catalunya amb el del swahili o d'altres llengües d'aquest tipus, amb tot el respecte cap a aquestes llengües, però ajudar tampoc no ajuda.

I després perquè també –i això és molt preocupant quan parlem d'ús social– hi ha una creixent identificació de la producció cultural en català, també, amb una ideologia. És un concepte de què no es parla sovint, perquè..., tot i que vostès el fan servir molt, però és una cosa sobre la qual anirem pensant, que és el de la cultura patriòtica; és una cosa que els hi agrada molt a vostès. Per cert, és un dels conceptes més neofeixistes; ni Sáenz de Heredia en temps de Franco hauria parlat de cultura patriòtica amb tant d'entusiasme com ho fan vostès. Mirin: ni Serrat, ni Josep Pla, ni Sisa, ni Flotats ni tants i tants d'altres van necessitar cap subvenció de cultura patriòtica per portar el català al món amb la màxima dignitat. I una projecció que ja els hi agradaria als artistes patriòtics que ara mateix vostès subvencionen.

En definitiva, el que vostès defensen no només és illegal a tot arreu –no només a Espanya, a totes les comunitats, hi insisteixo, europees de confluència de diverses llengües–, no només vulnera els drets lingüístics d'una part substancial de la societat catalana, sinó que a més no ajuda massa a la protecció de l'ús social del català; és un fracàs rotund. Per tant, miri, ara tenim una sentència que planteja un canvi; un canvi tímid, que creiem que pot acabar sent positiu, malgrat que, hi insisteixo, no és el nostre model *a priori*. Però el que cal és un canvi. Perquè s'ha demostrat que més immersió és menys ús social, dades a la mà, vint-i-tres anys després de la llei de política lingüística de l'any 98.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Francesc Ten.

Francesc Ten i Costa

Gràcies, presidenta. Conseller, bon dia; diputades, diputats, molt bon dia. Agraïxo a la CUP que hagin presentat aquesta moció; el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya hi votarem a favor. És una qüestió fora absolutament de partidismes, és una qüestió de país. I els atacs de l'extrema dreta lingüística de VOX, PP i Ciudadanos, doncs, no ens sorprenen, fan molta vergonya política, per la mentida i la tergiversació, i a mi, personalment, em fan un rebuig per aquesta desesperació i la violència verbal que avui i ahir van demostrar en aquest hemicicle. «Quina buidor!», que deia Ramon Muntaner, quina buidor! I gràcies, Ramon Muntaner, per tant. Els quatre... (*Aplaudiments.*)

Els quatre primers punts de la moció, i, de fet, pràcticament tota la moció, van lligats al compliment del que diu el títol II de la llei d'educació lingüística en el seu règim lingüístic, i també els articles 92, 93, 94. Els llegeixin, si us plau –els llegeixin. No és banal que m'hi refereixi, perquè és el marc legal que hem de defensar per a Catalunya, i ens agradaria que les sentències del TSJ fessin complir justament aquesta llei i no la contradiguessin. Donem tot el nostre suport a l'Escola El Turó del Drac, de Canet, a mestres, a nens, a família, a tota la comunitat educativa i a la direcció. La sentència aquesta és injusta, i els poders de l'Estat, amb unes mesures cautelars, no tenen en compte la LEC que aquest mateix Parlament sobiranament va aprovar.

I a quin punt estem? Doncs estem en el punt que les institucions hem d'actuar. La societat vol respostes fermes i no podem viure més en aquest «mentrestant» perquè, mentrestant, l'Estat lamina els nostres drets lingüístics, i molts altres, i posa en perill la immersió. I sap que posant en perill la immersió ataca el model de país. Per tant, em sembla que no podem viure més en aquest «mentrestant».

Calia, aquesta sentència? Evidentment que no. La LEC, en els articles 13 i 14, ja diu que el projecte lingüístic de centre ha d'incloure el procés d'ensenyament i d'aprenentatge del castellà. Això ho saben vostès? Això ja no és la judicialització de la política, és la judicialització i la politització intencionada a l'escola, cosa que hem d'evitar, i els tribunals no poden decidir el nostre model d'ensenyament. I ho hem de poder dir tranquil·lament. Hem de pensar com no deixem les direccions dels centres com a diana dels jutges. La LEC parla, a l'article 92 i 93, de la corresponsabilitat amb l'Administració. Doncs actuem, com diu la moció, per protegir les direccions i que puguin aplicar la LEC i dedicar-se a l'escolarització i a les competències i al coneixement.

Si volem que els mestres i les direccions facin bé la feina, que compleixin la LEC, que escolaritzin i que acompanyin el pla de promoció del català, que ens el creiem, és molt necessari i el defensem, doncs també és veritat que els hem de protegir dels atacs i de les sentències, com aquestes que hem vist. Estarem al costat del Govern en tot el que ha de fer per avançar en aquesta línia. Tenim propostes de diferents tipus i de diferents tempos i tenim feina a fer, per cert, a Madrid, amb la llei Celaá. La Constitució no protegeix en plena igualtat la diversitat de l'Estat, gens ni mica; fa domini supremacista d'un grup per damunt dels altres: l'oficialitat per damunt de la cooficialitat.

En quin punt estem, també? En el punt que els poders de l'Estat ens prendran la mida si aquest Parlament, el Govern, els partits, les institucions i tota la societat no fem una gran mobilització per defensar la immersió. I preguntem una altra vegada al PSC si estan a favor de la immersió descrita en la LEC. El senyor Iceta, el senyor Illa, la defensem amb la mateixa fermesa que es pronuncien a favor de flexibilitzar-la?

No hem vist que el PSOE –no hem vist que el PSOE– hagi rebutjat amb prou fermesa els atacs furibunds, d'aquests dies, totalitaristes del PP. És cert que no s'ha d'atacar ningú –és cert que no s'ha d'atacar ningú. I si s'ha fet no s'hauria d'haver fet. Però hem de defensar la LEC, la immersió. I defensin vostès que els nois i noies tenen el dret que l'escola els ensenyi en català, perquè és un dret d'igualtat bàsic per a tots ells, i que en surtin amb les competències corresponents; no amb dues llengües, amb tres. I que la immersió no s'aturi, perquè és la garantia de futur de la societat catalana, i perquè pugui permetre ajudar a augmentar l'ús social del català.

Aprofito per fer una crida col·lectiva, com ja s'ha fet, per a aquest dissabte a la manifestació de Somescola.

Votarem a favor de tota la moció.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

I finalment, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada senyora Mònica Palacín.

Mònica Palacín i París

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats, no volia començar, diguéssim, fent una referència a cap grup parlamentari que no fos el proponent d'aquesta moció, però ho he de dir: no per dir ho amb aquesta passió ho fa més cert. Diputat Gallego..., el español no existe. Si quiere honrar a su lengua hable del castellano o la lengua castellana. El español no existe. *(Alguns aplaudiments.)*

Bé, senyor Riera... *(Remor de veus.)* Senyor Riera, gràcies per presentar aquesta moció. Compartim amb vostès, amb el seu grup parlamentari, el contingut de tota la moció plantejada. Una moció que mira a tothom, una moció que interpella a tots els grups que van fer possible l'acord i el consens, i que ara ho podríem posar en perill. Treballarem perquè això no sigui.

Cal reforçar les majories polítiques i socials que han fet possible que la immersió lingüística sigui un model d'èxit fonamental per a la cohesió social del país i per a la normalització de la llengua. Ara constatem, però –i també n'ha fet menció–, que en aquests últims quinze anys s'ha produït una davallada de l'ús social del català a tots els àmbits; a l'escola també. Tenim les dades i no són bones. Patim d'una disminució progressiva de l'ús formal i no formal de la llengua catalana als centres educatius.

Els alumnes, els nostres alumnes, perceben el català com una llengua acadèmica i, a diferència dels inicis de la immersió, que era una eina més de coneixement i oportunitats, avui els joves, sense prou referents en els seus espais d'entreteniment –especialment tot l'àmbit digital– i amb una molt baixa exigència de l'ús de la llengua catalana en moltes feines..., moltes vegades, la primera feina que van a buscar els joves, l'entrevista la fan en llengua castellana, els hi fan en llengua castellana –i, per cert, massa precaritzades aquestes feines. Els joves, doncs, releguen amb molta facilitat la llengua catalana a un ús merament ocasional.

Hem de vetllar per..., em fa gràcia perquè estan buscant lo de la llengua espanyola o castellana, ara. Hem de vetllar per l'aplicació efectiva dels programes d'immersió lingüística en tots els nivells del departament. Davant d'això, remarcuem l'impuls del Govern, que el departament vol dur a terme un programa de promoció de l'ús de la llengua catalana als centres educatius; objectius importants, com el compromís i la col·laboració de la comunitat educativa en la millora de l'ús lingüístic del català, augmentar l'ús del català en els centres educatius, facilitar-ne l'aprenentatge, potenciar el rol del docent com a model lingüístic, i entenent que, per fer tot això, és imprescindible, doncs, dotar els professionals d'eines i recursos per poder desenvolupar millor la seva feina. Per això, també votarem a favor del punt d'addició del grup dels comuns.

Pel que fa a la resolució del Tribunal Suprem, que fa ferma la sentència del TSJ, sabem que el Govern assumirà tota la responsabilitat política i social que se'n derivi, i això ja ho va traslladar el conseller a les direccions de tots els centres educatius. Nosaltres avui, un cop més, com sempre, des d'aquest faristol volem tornar a agrair als milers de docents i les direccions la seva feina i el seu compromís amb l'educació dels nostres infants i joves.

Pel que fa al cas de Canet, que no és el primer lloc on s'apliquen mesures cautelars o sentències; hi ha vuitanta casos previs que afecten a tots els consellers d'Educació des del 2013. Per tant, seria bo, també, que no es fessin grans pronunciaments o solucions màgiques, que entenem que són fàcils de fer, però gens responsables. Per tant, des d'aquí, també avui donar suport als consellers i conselleres que van precedir el conseller Cambray i també van executar aquestes sentències: la Irene Rigau, la Meritxell Ruiz, la Clara Ponsatí i el Josep Bargalló.

La diferència amb el cas de Canet és que ha sortit en paral·lel amb la sentència del TSJ dirigida al departament, i que aquesta ha tingut molt més ressò mediàtic. Però saben què tenen en comú totes elles? Doncs les actuals cotilles dels marcs jurídics i polítics i al marge del nostre autogovern, un motiu més per explicar arreu que ens calen totes les eines pròpies d'un estat per no haver de seguir demanant permís per ser i persistir.

Finalment, animar tothom, també els diputats i diputades d'aquesta cambra, també especialment les diputades i diputats del Partit Socialistes, perquè estem segurs que als membres de la comunitat educativa els hi farà molta il·lusió, els farà molt feliços veure'ls dissabte a la manifestació.

Per tot, gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Carles Riera.

Carles Riera Albert

Gràcies, presidenta. Bé, hem de dir que celebrem, constatem i celebrem el consens assolit amb els grups del Govern, amb Esquerra i Junts per Catalunya, i també amb els comuns. Crec que amb això garantim que aquesta moció, efectivament, serà aprovada en aquest Parlament per àmplia majoria. Encara demanem al Partit Socialistes que també hi voti a favor. Hem de dir que compartim molts dels aspectes del seu discurs i, per tant, això fa que ens faci difícil entendre les seves esmenes, que, sincerament, considerem que no corresponen ben bé al discurs que vostè ha fet.

Sincerament, són esmenes que, si les haguéssim assumit, haguessin desdibuixat clarament l'esperit d'aquesta moció, que, com he dit abans, no pretén altra cosa que refermar, reeditar consensos socials majoritaris i àmplies majories d'aquest Parlament en defensa d'una escola en català, del català com a llengua vehicular, del català com a llengua comuna i compartida, del català com un bé comú de tota la nostra societat i, per tant, de la immersió com el millor camí per tal d'assolir-ho. Perquè el que els hi hem de remarcar, senyors i senyores del Partit Socialistes: estem fent aquest debat en un moment de retrocés del català a nivell social i a nivell escolar. El mateix representant del Partit Popular ho ha admès. Per tant, aquest és el context. Per tant, no és un moment de menys català. No podem assumir sentències que pretenen imposar-nos menys català a l'escola. És un moment d'aplicació de la immersió i de refermar els consensos en aquest sentit.

I jo crec que això és el que farem en els propers dies, mesos i setmanes. Societat civil, comunitat educativa, moviment en defensa de la llengua i de la cultura, partits, Som Escola, tothom defensarem, des de les institucions i des del carrer, que l'escola ha de ser en català, que aquest és el millor instrument per generar cohesió i convivència en el nostre país, que volem que el català sigui una eina i un instrument de cohesió i de trobada.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Acabat el... Sí, senyor Gallego, per què em demana la paraula?

Antonio Gallego Burgos

Article 90 i després el 87 per al·lusions. Molt breument...

La presidenta

Per al·lusions...

Antonio Gallego Burgos

Quinze segons. M'ha fet al·lusió la portaveu d'Esquerra.

La presidenta

Un moment, senyor Gallego. Vostè ha fet la seva intervenció. I hem dit i torno a repetir que vam aclarir que no hi havia al·lusions en el decurs d'un tràmit, com és el d'una moció, en què vostès, com a portaveus que defensen la moció, s'estan al·ludint contínuament. Per tant, no ha estat vostè al·ludit directament... (*Veus de fons.*) Però ha estat vostè qui ha fet la defensa de la moció; per tant, tots s'han estat al·ludint directament. Per tant, per aquest concepte no li puc donar la paraula.

Acabat, doncs, el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, acabada la substanciació del punt número 17 de l'ordre del dia.

Sí, senyor Martín Blanco, per què em demana la paraula?

Ignacio Martín Blanco

Presidenta, només per demanar-li un aclariment, si vostè té a bé fer-lo.

La presidenta

Sí.

Ignacio Martín Blanco

Quan es va produir una situació semblant en aquest Parlament, vostè li va donar la paraula al senyor Riera, sense haver estat esmentat personalment, per no sé quin concepte. Vaja, per una interpretació...

La presidenta

El de la vulneració de la més mínima educació entre els parlamentaris que fan esment de missatges directes. I van ser efectivament trenta segons (*aplaudiments*) i el seu grup va ser recriminat a la Junta de Portaveus per aquesta falta de la més elemental educació parlamentària. (*Ignacio Martín Blanco demana per parlar.*) No, vostè..., és que no pot parlar si jo no li dono la paraula, senyor Martín Blanco. I m'ha demanat l'aclariment i li he fet l'aclariment. Per tant, fet aquest aclariment, no m'ha de... Per què em torna a demanar la paraula, senyor Martín Blanco?

Ignacio Martín Blanco

Perquè em sorprèn que vostè s'autoerigieixi en el garant de l'educació i de la cortesia parlamentària.

La presidenta

No, senyor Martín Blanco, no es confongui. Jo no m'autoerigeixo en res. Soc la presidenta del Parlament, tinc encarregada la direcció dels debats, m'ha demanat un aclariment i l'hi he fet.

Passem al següent punt de l'ordre del dia. (*Applaudiments.*)

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'aplicació de la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya que estableix que almenys el vint-i-cinc per cent de les classes dels centres educatius s'han d'impartir en castellà

302-00072/13

El quinzè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'aplicació de la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya que estableix que almenys el vint-i-cinc per cent de les classes dels centres educatius s'han d'impartir en castellà. L'ha presentat el Grup Parlamentari de Ciutadans i, per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señora presidenta. Señoras y señores diputados, presentamos hoy la moción derivada de la interpellación que hicimos al señor González-Cambray. Consta

de quince puntos, y en cualquier parlamento democrático del mundo, pues, se deberían aprobar sin excesivos problemas los quince puntos.

El primero de ellos. Bueno, pues el primero de ellos es decir que si estamos como estamos es porque la Generalitat simplemente ha incumplido la sentencia que le obligaba..., las leyes –perdón–, la Generalitat ha incumplido las leyes que le obligaban a impartir clases de castellano y catalán en proporción razonable, según las circunstancias del alumnado. Como la Generalitat no cumplía con esta obligación, los tribunales lo han sustituido por el veinticinco por ciento. Por eso hay que cumplir el veinticinco por ciento, no porque los tribunales diseñen estrategias pedagógicas. Es por el incumplimiento de las leyes, por parte de la Generalitat, que le obliga el tribunal a hacer lo del veinticinco por ciento.

Segundo. Acatar. Votamos que, ciertamente, en un parlamento no habría por qué votar el acatamiento de las sentencias, pero sí que queremos que se vote para que cada cual se retrate, y, sobre todo, para que el Partido Socialistas, con el valor pedagógico que pueda tener para sus electores, no, digamos, sea tiquismiquis a la hora de valorar que simplemente las sentencias hay que cumplirlas.

Tercero. Que se lleven a cabo las adaptaciones precisas en los currículums educativos, libros de texto y material escolar para cumplir la sentencia.

Cuarto. Que se hagan unas pruebas objetivas. Para romper el mantra ese de que los catalanes que acaban la educación hablan tan bien el castellano como los vallsolletanos o los extremeños, pues que se hagan pruebas que de verdad acrediten eso; que no se hacen, no hay ninguna.

Que se realicen informes –punto quinto– y estudios estadísticos del impacto de la inmersión lingüística en el rendimiento escolar y en el fracaso escolar. Hay estudios que dicen que los alumnos castellanoparlantes tienen más fracaso escolar, independientemente del factor social.

Sexto. Una consecuencia más del cumplimiento de la sentencia: que se indique a los equipos directivos la perentoriedad de modificar los proyectos lingüísticos, y una nueva programación del tiempo lectivo para que se incluya la lengua castellana, en definitiva, derivada del cumplimiento de la sentencia.

Séptimo. Que se asegure, en los recintos escolares y fuera de ellos, el normal desenvolvimiento de los alumnos y sus familias en el idioma que elijan. Que nadie le llame la atención a un niño por el idioma que habla en el patio.

Ocho. Erradicar el espionaje y las encuestas coactivas que se realizan en los centros educativos.

Nueve. Reconocer el derecho de los padres a relacionarse con el centro en el idioma que elijan; en el castellano o en el catalán, en el que elijan. Como en la sociedad hacemos, que hablamos como nos da la gana, pues lo mismo.

Punto décimo. Pedir perdón, señores de la Generalitat. ¿Por qué? Por litigar y perder, por abocar a las familias a que se tiren años gastándose su dinero para, al final, que ustedes pierdan porque no tienen razón. Discúlpense con esas familias a las que hacen pasar un calvario judicial.

Once. Rechazar el intento de asimilar a parte de la población catalana y obligarla o buscar los fines de que cambien su idioma familiar. Esto es ingeniería social, y nos parece grave que se pretenda hacer eso en Cataluña.

Doce. Apoyar a personal de la Administración que quiera cumplir. Un apoyo. Que nuestro Parlamento apoye a aquellos que quieren cumplir con las sentencias.

Trece. Condena enérgica de los escraches, amenazas, coacciones a los que se vean sometidas las familias o sus alumnos, y especialmente el caso del niño de Canet.

Catorce. Condena de la distribución de una encuesta por el *síndic* que pretende fiscalizar a los profesores para saber en qué idiomas se expresan, y que, además, omite escandalosamente la necesidad de avisar a los padres de que la encuesta se realiza.

Y, por último, el punto quince, es una reprobación al *conseller* González-Cambray. ¿Pero por qué? Por enviar una carta a los funcionarios para pedirles que incumplan con su obligación legal, que se jueguen su puesto de trabajo, por colocarles el jefe de la Administración a sus funcionarios entre la espada y la pared. Otro nuevo escándalo en la Administración catalana.

La presidenta

Té a continuació la paraula, per defensar les esmenes presentades, la diputada senyora Esther Niubó, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Esther Niubó Cidoncha

Bé; gràcies, presidenta. Diputades i diputats, em permetran –i jo crec que m’ho agrairan– que sigui més breu en aquesta intervenció. Em sembla que la posició del meu grup, Socialistes i Units per Avançar ha quedat ja clara en anteriors intervencions. Però comencem pel principi. A Catalunya s’han complert sempre totes les sentències relatives al sistema educatiu i a l’escolarització en castellà –totes–, en totes les èpoques i també avui, a Canet, s’estan complint. La sentència del TSJ ni tan sols ha estat comunicada al departament, i hem hagut de sentir formacions que demanaven ja directament l’aplicació de l’article 155, quan el termini per donar compliment a la sentència ni tan sols ha començat a comptar. No deu ser que lluny d’asserenar els ànims el que busquen és confrontació política per obtenir un rèdit electoral sense que els importi mínimament la convivència o la millora educativa?

Però mirin, com sempre, el PSC és un partit seriós, i diem que les sentències s’han de complir. I demanem al Govern que no sustenti la seva acció política en la desobediència; que faci el que ha de fer, que és donar compliment a la sentència quan correspongui, de la manera que correspongui, i no contribuir més a aquest xou mediàtic que no convé ni beneficia el sistema educatiu, ni a unes famílies ni a unes altres.

Y lo que ha pasado en Canet es un despropósito: personas en las redes sociales pidiendo apedrear la casa de un menor de cinco años; una manifestación de parte en la salida de una escuela; todo un *conseller* poniendo aún más el foco en esta escuela, bastante ya señalada, contribuyendo así también a la politización, y pintadas lamentables de otra parte, ayer por la mañana, en la escuela. Basta ya. Nuestra más absoluta condena a las amenazas sufridas por esta familia y su hijo. Nuestro llamamiento a dejar en paz nuevamente a las escuelas.

I l’exigència, aquesta sí, al Govern, a convocar tots els grups per compartir la situació i els plantejaments pel que fa a la llengua a l’escola posteriors a la sentència. Deixin l’ambigüïtat, facin de govern, menys abanderar manifestacions i més proposar solucions.

I hi ha punts de la moció de Ciutadans que no ens agraden; o sigui, l’actitud compta. L’actitud i el llenguatge, el vocabulari, compten, i és molt important en aquests temes, doncs, no ferir tampoc sensibilitats. I, per tant, hi hauria qüestions, hi hauria punts, que hi podríem estar d’acord en el fons; però, vaja, jo crec que el llenguatge i l’actitud, com deia, s’han de tenir en compte.

Per tant, deia que crec que havia quedat clara la nostra posició. Nosaltres el que desitgem és tendir ponts, buscar punts de trobada, treballar nous consensos o refer-ne, reforçar els que ja existeixen socialment, políticament. I en això, doncs, seguirem treballant. La llengua ha de ser un vehicle de comunicació i d’entesa i mai de confrontació.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari VOX, el diputat senyor Alberto Tarradas.

Alberto Tarradas Paneque

Moltes gràcies, presidenta. I bon dia..., quasi bona tarda ja, senyors diputats. De-
cía la diputada de Esquerra Republicana, cuando estaba negando la existencia de la
lengua española, que hay que honrar la lengua española –honrar la lengua españo-
la. Ha dicho usted que hay que honrar la lengua española. Es usted tremenda emba-
jadora de la política lingüística de la Generalidad. Me va a permitir que la corrija: se
dice «honrar» la lengua española. Y, por cierto, la lengua española sí que existe, lo
que no existe es la república. (*Alguns aplaudiments.*)

La educación en Cataluña, en los últimos cuarenta años, desde la transferencia
de las competencias de educación a las comunidades autónomas, se ha convertido en
una poderosa arma al servicio del separatismo y de la imposición ideológica. Y lo
venimos denunciando desde nuestra llegada al Parlament de Cataluña. Y los hechos
tristes recientemente acontecidos en Canet son prueba de ello. Señores diputados,
el español no es una lengua extranjera en Cataluña; no lo es ni lo será nunca, por
mucho que ustedes lo intenten hacer creer y empleen a sus matones para silenciar y
amedrentar a quienes quieren ejercer su legítimo derecho a ser educados en español.

Por desgracia, vivimos en una región donde se practica el *apartheid* a todos
aquellos que piden ser educados en su lengua materna, en el caso que sea esa la len-
gua castellana. Es lo que sucede con las familias de Mataró, Balaguer, Llagostera
o Cabrera, que piden al menos algunas asignaturas en sus centros educativos que
sean en español; algo que, por cierto, respalda la ley, no solo el artículo tercero de la
Constitución española, sino la propia ley de política lingüística de la Generalidad y
el Tribunal Superior de Justicia.

Los únicos que aquí discriminan una vez más son ustedes, es el Govern de la
Generalitat y todos los que le han precedido estos últimos años. El actual modelo
educativo no es un modelo de éxito, como les gusta decir a ustedes. Ojalá lo fuera,
pero no lo es. Es un modelo discriminatorio, que niega el uso de la lengua española
de forma vehicular a miles de familias catalanas. Un modelo que ha sido implantado
en Cataluña con la inestimable colaboración del Partido Socialista y con los tristes
pactos del Partido Popular del Majestic.

Quienes discriminan no son las familias catalanas, son los nefastos dirigentes
políticos que padecemos, como el indeseable *conseller*, que ahora no está aquí, que
se ha ido, el *conseller* de Educació, que ha impulsado campañas de acoso contra fa-
milias catalanas por pedir educar a sus hijos en el bilingüismo. Un *conseller* que,
desde luego, no ama el catalán, sino que odia profundamente el español y a todos
aquellos que lo usan habitualmente. ¿Se imaginan ustedes por un momento un niño
berlinés, un niño bávaro, que pidiera ser educado en alemán y su Gobierno se lo ne-
gara en su propia tierra? ¿O un niño, por ejemplo, veronés que pidiera ser educado
en italiano y se lo negaran en su propia tierra? Esto es lo que sucede en Cataluña y
algo francamente incomprensible para cualquier país medianamente desarrollado
del mundo.

Señores diputados, entérense de una vez: las familias catalanas que solicitan que
se incluyan asignaturas en español en el proyecto docente del colegio de sus hijos es-
tán pidiendo sencillamente la aplicación de la ley lingüística catalana. Pero ustedes,
lejos de poner en funcionamiento leyes justas que fomenten la cohesión, el correcto
desarrollo formativo de los alumnos y la libertad, prefieren usar el dinero público
para financiar chiringuitos lingüísticos, como es el caso de Plataforma per la Len-
gua: 756.000 euros públicos para Plataforma per la Llengua, una asociación al ser-
vicio del separatismo que anima a los maestros a desobedecer sentencias judiciales
y que, pues, se dedica también al espionaje de los niños en el colegio, para ver en
qué lengua hablan.

En definitiva, los sucesivos gobiernos de la Generalidad han dedicado grandes
esfuerzos y recursos públicos para desnaturalizar Cataluña y despojarla de una de
sus lenguas. Han puesto en marcha un plan, con la excusa de defender el catalán,

para ir poco a poco arrinconando el español. Han pasado de llamar a la lengua catalana lengua cooficial, junto al español, a llamarla lengua vehicular y de ahí a llamarla lengua propia, con el único objetivo de que el catalán sea la lengua única, la lengua única de Cataluña, excluyendo por completo al español, que es tan autóctono de Cataluña como lo es el catalán.

Señores diputados, vamos a votar a favor de esta moción y seguiremos adelante en la lucha contra la discriminación lingüística y la defensa de los derechos de todos los catalanes a ser educados en la lengua que ellos prefieran.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, en nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula el diputat senyor Carles Riera.

Carles Riera Albert

Gràcies, presidenta. Bé, mirin, en aquest país –efectivament, en el nostre país– hi ha una important fractura social, hi ha una important divisió social. Malauradament, hi han importants fractures socials. Fractures socials que els grups que defensen mocions com aquesta tenen la responsabilitat de provocar i de defensar amb els seus programes polítics i amb la seva acció política. Aquestes fractures es diuen «precarietat», es diuen «pobresa», es diuen «desigualtat», es diu «masclisme», es diu «manca d'habitatge», es diu «racisme». Aquestes són les fractures que el nostre país pateix per programes polítics i per accions polítiques com les dels grups que defensen mocions d'aquesta naturalesa.

I, efectivament, en aquest país hi ha persecució; hi ha persecució de la dissidència, hi ha persecució de l'independentisme, hi ha persecució de les que lluiten per la igualtat, contra el racisme, contra el feixisme i contra el masclisme. Efectivament, n'hi ha. Hi ha persecució i hi ha fractura social, les que vostès provoquen en la nostra societat.

I nosaltres, que lluitem contra totes aquestes desigualtats; nosaltres, que lluitem contra aquestes fractures; nosaltres, que volem la cohesió del nostre país i la igualtat en el nostre país, és per això que defensem l'escola en català; és per això que defensem que el català sigui llengua comuna i compartida en totes les nostres comunitats escolars; és per això que defensem el sistema de la immersió lingüística, perquè és el que garanteix una millor competència lingüística en aquest context plurilingüe que tots i totes volem, i a la vegada és el sistema que ens permet i ens garanteix una major convivència i una major cohesió.

Perquè no volem dos tipus d'aules amb nens i nenes catalanoparlants o castellanoparlants, no volem dos tipus d'escoles de catalanoparlants o castellanoparlants; volem una mateixa escola per a tots i totes, única escola de qualitat, integradora i inclusiva per a tots i totes. Una escola que sigui garantia d'igualtat i d'equitat, començant per la llengua, perquè sigui una escola amb una llengua vehicular, amb una llengua de l'ensenyament que no exclougui ningú i que sigui de tothom i per a tothom, per a totes i contra ningú. I per això defensem la immersió lingüística en català. Un sistema que demostra, de forma evident i eficient, que és capaç de generar convivència, cohesió i competència lingüística per a tots i totes.

I és per això –és per això– que no podem acceptar ni acatar sentències que pretenen imposar quotes, que pretenen dividir la comunitat escolar i la comunitat educativa, perquè no volem divisió i perquè tampoc és qüestió de quotes; és qüestió d'un model escolar, d'un model pedagògic coherent, congruent i cohesionador. I és per això que defensem la immersió i aplicar la immersió a tots els centres escolars del nostre país, amb recursos, amb lideratge i amb seguretat jurídica, com la millor resposta a aquestes sentències.

La millor resposta a la sentència és aplicar amb fermesa, amb solidesa, amb recursos i amb garanties polítiques, institucionals i jurídiques per a tota la comunitat educativa, la immersió lingüística. I la millor resposta a aquestes sentències és defensar –defensar–, sense cap mena de feblesa ni de dubte, els drets individuals i col·lectius d'aquesta immensa majoria de gent del nostre país –alumnes, famílies i docents– que han optat per aquest model de cohesió i de convivència. Defensar el dret de tothom –defensar el dret de tothom– que ha optat perquè el català sigui un dret de totes, sense exclusions, de tothom i contra ningú.

Per tant, per no caure en la provocació que vostès volen provocar fracturant la nostra societat per comunitats lingüístiques, perquè apostem per la igualtat, perquè apostem per la cohesió, perquè, com hem dit, apostem perquè la llengua catalana sigui un dret de totes sense exclusió, és per això que votarem en contra d'aquesta i tan-tes mocions en el mateix sentit que vostès ens presentin.

I, com hem dit abans, cal una mobilització compartida, conjunta i unitària, de majories parlamentàries, de majories polítiques i institucionals, de tots els ajuntaments del nostre país, de la comunitat educativa, de la comunitat social, de les entitats, de la societat civil, per tal de crear aquesta hegemonia, aquesta majoria social a nivell nacional i en tot el territori i en totes les comunitats escolars, que faci impossible l'aplicació d'aquestes sentències, perquè aquestes sentències trobin una realitat: que és un país d'igualtat d'oportunitats i en què la llengua també és un bé comú i compartit per totes.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula ara el diputat senyor Joan Carles Gallego.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé; doncs bona tarda a totes i tots. Votarem que no a aquesta moció. Votarem que no pel que diu i per com ho diu. No crec que sigui una moció que vulgui introduir elements de construcció de polítiques noves, cohesionadores, sinó que vol, d'alguna manera, confrontar comunitats, vol dividir, vol fragmentar per confrontar posicions.

Crec que aquesta moció no està preocupada ni per la sentència judicial ni per la justícia en abstracte; crec que no està preocupada per l'educació dels joves i infants d'aquest país; no està preocupada per la cohesió social del país, ni està preocupada per la llengua i la cultura. Crec que el grup que presenta aquesta moció el que vol és aprofundir en la polarització política i vol fer de la política populista un element per confrontar emocions i per amagar realitats.

Per tant, no podem donar suport, diguéssim, a una moció que l'únic que vol és polaritzar la societat i vol confrontar a partir de mocions que amaguen realitats. Perquè el debat de fons i que amaga la moció és si estem d'acord o no en que el català és la llengua pròpia de Catalunya i, per tant, ho és també de l'escola. I aquest és el problema: o entenem que el català és llengua pròpia de Catalunya i, aleshores, ho és també de l'escola o, si no... Diguem-ho així: crec que a hores d'ara difícilment ningú pot negar que el català és la llengua pròpia de Catalunya, i que si és la llengua pròpia de Catalunya també ho és de l'escola, perquè així ho hem decidit políticament, amb amplis consensos, des de l'any 83, quan a la llei de normalització lingüística fem una aposta clara per un model d'escola catalana que no divideixi, que no fragmenti la societat en funció de comunitats lingüístiques.

Per això, apostem per una escola integradora i inclusiva. I aquest és l'element de fons en què ens hauríem de posar d'acord: en que el model educatiu català és integrador i inclusiu. I, si no, que es digui; si es vol un model educatiu segregador, que fragmenti l'alumnat en comunitats lingüístiques, que es digui. Aleshores ja és un altre model; és un model que hauríem de veure si hi estem d'acord o no. Nosaltres,

evidentment, no el compartim. Però el que no podem és crear subterfugis quan l'ampli consens polític en aquest país és un model d'escola catalana que no divideixi l'alumnat, que no divideixi les famílies en funció de comunitats lingüístiques, perquè això aniria en contra de la cohesió social, perquè això fragmentaria més la societat i tal.

Per tant, fariem bé d'evitar que la política partidista o que l'ús partidista i polaritzat de la política interferís en la feina dels equips docents. Crec que els equips docents tenen clar el que han de fer, que és aplicar les polítiques educatives que la sobirania popular determinem. I ho fan bé, els equips docents, adapten a cada realitat les estratègies pedagògiques, didàctiques, educatives necessàries per complir els objectius que políticament entre tots i totes hem determinat. No ens fiquem políticament amb la feina dels equips docents; valorem si assolixen o no els objectius, només faltaria, però no ens fiquem en els mètodes pedagògics que empren, perquè ells garanteixen que l'alumnat de totes les escoles de Catalunya, en acabar els seus processos d'aprenentatge de l'ensenyament obligatori, dominin perfectament les dues llengües. I això és així, i ho sabem. Sabem que aquest no és un conflicte, no hi ha aquest conflicte amb relació al coneixement de les llengües avui a Catalunya.

Jo, almenys, això ho tinc clar. Des de l'any 1977 que soc professor a l'institut de formació professional a Badalona; ara ja no, estic jubilat. Però des de l'any 1977 he donat classes a l'institut de Badalona –en català, per cert–, i no he tingut mai cap tipus de problema, ni jo ni el meu alumnat. I quan entro aquí al Parlament en saludo un que va ser alumne meu, i quan poso la tele en veig una que va ser alumna meva. I no tinc cap tipus de problema, ni ells ni jo, amb l'ensenyament en català. No fem, per tant, problemes d'aquesta realitat.

Entenem, per tant –ja, com que se m'acaba el temps...–, que... Ho repeteixo, votarem que no, diguéssim, a aquesta moció, que crec que no pretén solucionar res, sinó que simplement vol, des de la polarització política, confrontar i dividir i fragmentar la societat catalana en comunitats lingüístiques. I aquest seria un error per a Catalunya, però sobretot per a les persones, i en aquest cas per als joves i per als nens, que, des d'aquest aprenentatge, un model escolar inclou els hi permetrà la màxima cohesió social i viure amb dignitat.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula ara la diputada senyora Lorena Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Sí; gracias, presidenta. La verdad es que tengo que reconocer que ustedes no dejan de sorprenderme. La señora Palacín, negando la existencia del español: «El español no existe.» Son los padres, señora Palacín (*Rialles*.) Es que, por favor, yo..., de verdad. Mire, le voy a leer lo que dice la RAE respecto al término «español». Dice que resulta más recomendable su uso para carecer de ambigüedad y dice que es preferible reservar el término «castellano» para referirse al dialecto románico nacido en el Reino de Castilla durante la Edad Media o bien al dialecto del español que se habla precisamente actualmente en esta región. La RAE, señora Palacín. Es que, como todos los datos los den igual, pues no me extraña que estemos como estemos, sinceramente.

Le decían también, le sacaban en cara el tema de «honorar», que ahí le voy a echar un capote, y la verdad es que la RAE lo contempla como acepción. Pero a mí me han venido a la cabeza aquellas declaraciones, aquel manifiesto que leía un chico en Balaguer, hace cinco años, cuando ustedes también acosaron a una familia por pedir que se escolarizara a su hijo en castellano, que decía que él se «desenvolupaba» perfectamente en castellano. La profesora de castellano, que estaba detrás, estaba horrorizada con el «desenvolupaba». Que, por cierto, este chico hoy es concejal de Esquerra Republicana en el Ayuntamiento de Balaguer –ese es el nivel.

Así de preparados salen ustedes de su sistema de inmersión lingüística, diciendo «“desenvoluparse”» en lugar de «desarrollarse», o, por ejemplo, otro ejemplo que tenemos aquí..., hoy no está, pero el señor Batet..., quiero recordar una rueda de prensa que dio precisamente en este Parlamento. Cuando los periodistas le preguntaron en castellano no supo desarrollarse, y dijo: «Bueno, yo es que tengo un castellano así, como de Valls.» Como diciendo: «Es que no lo hablo.» Ese es el nivel de preparación con el que salen los alumnos del sistema de inmersión lingüística, ese gran nivel de castellano.

Les digo una cosa: si hablan castellano no es porque salgan de la escuela catalana hablando castellano, es que entran hablando castellano. El problema es que a la escuela se viene a adquirir un registro culto, se viene a adquirir otro tipo de competencias, que, por supuesto, con la situación actual les digo que es imposible. Es que los datos son estos, miren: cero horas de educación con lengua vehicular en español en infantil –cero–, dos en primaria y tres en la ESO. Sinceramente, es que con dos horas dudo mucho que se puedan conseguir las mismas competencias que con veinte. Y si alguien me dice lo contrario, señor Cambray, yo misma pediré que usted les triplique el sueldo a los profesores de castellano, porque hacen una proeza: consiguen lo mismo en dos horas que consiguen los demás en veinte. ¿Eso cómo se explica? ¿No ve que no? Ya se lo dije el otro día, es que los argumentos que ustedes esgrimen son tan absurdos que caen por su propio peso.

Y vuelvo a insistir a aquellos que dicen que no tenemos un problema con la lengua. ¿Cómo no vamos a tener un problema con la lengua, si hay una familia que ha pedido una asignatura más –una; de todas las que hay, una asignatura más– y se ha liado aquí lo más grande? Con una manifestación en Canet; un medio de comunicación publicando, identificando los datos de estos padres, incluso el supuesto negocio en el que trabajan; el señor Cambray yéndose a la dirección del colegio a decir que no acaten las medidas cautelares. ¿Cómo no va a haber un problema con la lengua? ¿Es que ustedes no están viendo lo que está pasando? ¿Es que ustedes no leen las noticias? ¿Es que ustedes no han visto lo que le ha pasado a este niño de cinco años?, que lo están acosando, que están pidiendo que se le haga un *apartheid*.

Ustedes, que se llevan las manos a la cabeza con lo del *apartheid*, lo utilizaron ustedes mismos, gente del independentismo afines a ustedes en redes sociales, pidiendo que se aislara a este niño, que se le dejara solo cuando la clase se impartiera en castellano. Y esto no lo dijo alguien cualquiera, lo dijo una persona que iba en las listas de Junts per Catalunya. Oiga, escojan ustedes mejor a sus candidatos; no es nuestra culpa –no es nuestra culpa. Pero este es el perfil que tenemos aquí de los políticos nacionalistas. Y, por tanto, pues, evidentemente, con esos mimbres no se puede hacer otra cosa que lo que está ocurriendo.

Respecto a la moción, nosotros vamos a votar a favor. Nos gustan muchísimos puntos; hay algunos, además, que compartimos. Nosotros hemos pedido también, desde el Congreso de los Diputados..., hoy mismo hemos presentado una declaración institucional para condenar esta actitud gravísima que está teniendo el Govern de la Generalitat y, por supuesto, para dar apoyo a la familia de Canet. Hemos pedido también acciones en la Unión Europea, a través de nuestros compañeros en Bruselas. Vamos a instar también la creación de un cuerpo de alta inspección educativa, una ley de lenguas, también una selectividad única, que va en consonancia con el punto 4, que piden aquí en esta moción, y así se les acabará el chollo de hablar de las pruebas de competencias básicas y de los exámenes de selectividad, que no son homologables al resto de exámenes y, por tanto, es imposible saber el nivel que tienen aquí los alumnos.

Aunque ya le he puesto antes el ejemplo del inglés. Si, según ustedes, tienen el mismo nivel de inglés que de catalán que de castellano, yo no me explico como nadie puede acreditar el nivel B2. Resulta que somos todos aquí supercompetentes en

inglés, pero tenemos que hacer una prórroga de cuatro años, y tenemos ahora que votar para que no se acredite.

Sinceramente, insisto, dejen los mantras y, sobre todo, procuren una buena educación a nuestros niños.

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Glòria Freixa.

Glòria Freixa i Vilardell

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats... Ciutadans avui venia a parlar d'una sentència, però s'han desviat ràpid. A la diana, el conseller d'Educació, el president de la Generalitat, el síndic de greuges, i tornem a parlar de Plataforma per la Llengua. I aquí sí que em vull aturar un moment. Perquè aquest és el clar exemple de la manipulació eterna dels seus discursos. No hi ha noms, no hi ha cognoms a les enquestes ni del síndic ni de Plataforma per la Llengua, no hi ha dades personals. Si no hi ha dades personals, no hi ha infracció de la normativa de dades personals. Per tant, prou –prou.

No sé què els hi va molestar tant d'aquestes enquestes. Probablement que és que la realitat és clarament oposada als seus *hits* de campanya, que resulta que el castellà no està en perill d'extinció i que potser el que ve a preservar realment és el català. La persecució contra la nostra llengua és històrica: Felip V, Primo de Rivera, Franco. «Aplastant» la nostra llengua, «aplastaran» tot un poble. I, mirin, després de tres-cents anys, nosaltres encara som aquí. I és que és al revés: qualsevol poble intel·ligent estaria orgullós de tenir una riquesa cultural tan gran, amb més de quatre llengües al seu propi territori. Però no, prefereixen alimentar aquesta idea que una llengua pot acabar trencant aquesta suposada *unidad nacional*.

El president català Puig i Cadafalch, esgotat, escriu a les seves memòries: «El dia que Espanya entengui que la seva unitat rau en estimar la seva diversitat...» Però han passat tres-cents anys i vostès encara no ho han entès. Han passat cent anys des d'aquell discurs i nosaltres seguim sense sentir-nos estimats. I per això, senyors de Ciutadans, més d'hora del que vostès es pensen nosaltres marxarem.

Per sort, el més del milió de persones que van arribar els anys seixanta a Catalunya ho van entendre: Catalunya, terra d'acollida. I van ser ells qui van iniciar un model d'escola que havia de ser un model d'inclusió social, un model que ens va fer un sol poble. I així ho han expressat amb orgull en aquest faristol, orgull de poder triar la llengua en la que s'expressen gràcies a l'escola catalana. Diputats com Vidal Aragonés, de la CUP, com Raül Moreno, del PSC, com Jess González, dels comuns, com l'Ana Balsera, d'Esquerra, i com la nostra Judith Toronjo. I sí, en aquests darrers anys han arribat, sortosament, 1 milió i mig més de Ciutadans a Catalunya, ciutadans vinguts d'arreu del món amb centenars de llengües d'origen, i volem que això sigui casa seva, i això passa perquè abracin també la nostra cultura i la nostra llengua.

Senyors de Ciutadans, jo, com a catalanoparlant, vull veure garantits els meus drets. Perquè vostès a qui representen, exactament, al Parlament de Catalunya? Als russos? O ens representen als catalans? Jo crec que vostès representen els catalans, i són vostès qui haurien d'anar a l'escola catalana i garantir que com a mínim es compleixi el setanta-cinc per cent de classes en català, que la llengua vehicular sigui el català, que vagin a les universitats i no permetin que un sol alumne canviï l'idioma de tota una classe, que vagin al síndic i denunciïn que només tenim un set per cent de sentències en català al nostre país.

Vull que vostès lluitin també pels meus drets. Vull no haver de fer vint-i-cinc quilòmetres amb els meus fills per anar a veure l'última versió de Disney en català; vull que la meua tia àvia, que ja en té noranta-cinc, quan vagi a un notari li donin

l'escriptura en català, i vull que tingui dret a anar a un centre de dia i que pugui expressar-se en català –tenim dret a envellir en català.

Bèlgica, Suïssa, tots els països europeus que tenen una comunitat lingüística com la nostra tenen aquestes llengües com a llengües oficials d'estat. I saben per què? Per protegir i garantir aquestes llengües. Però vostès tenen una lluita, i volen que la meua llengua materna sigui tractada com una subllengua.

Mirin, volem que recolzin l'escola catalana, perquè es basa en un model que no segrega per llengua. Som un sol poble, no separem la gent per l'idioma que parla a casa. Volem que tots tinguin igualtat d'oportunitats, que la persona que no té el català com a llengua pròpia o que no el parla se la senti seva. Els pares, la societat deleguem en els mestres la potestat de decidir si comencen a llegir a P5 o a quin curs aprendran les arrels quadrades; no ho fem ni els pares ni els jutges. I, per tant, són també els mestres qui decideixen quin és el model lingüístic de cada centre, atenent la realitat sociolingüística de cada territori del país. Això és la immersió lingüística, senyors.

Tot el nostre suport a tots els mestres i a tota la comunitat educativa. Conseller, al seu costat també per dur a terme totes les accions necessàries per assumir la responsabilitat dels mestres del nostre país en la defensa del nostre model d'escola; això és el que hem de preservar. Perquè el model d'escola que no segrega és un model que garanteix la cohesió social del nostre país, que, com ja va anunciar Aznar, és el que cal destruir. I això és l'únic que pretenen vostès aquí. I nosaltres no ho permetrem.

I vam ser tots els presents en aquesta cambra, excepte vostès i la ultradreta, qui van ser garants d'aquest model d'escolarització i de no segregació. Per això, al Partit Socialista els hi demanem que no marxin ara.

Tots a una per l'escola en català! Ens veiem dissabte!

(Aplaudiments.)

La presidenta

I, finalment, en nom del Grup Parlamentari D'esquerra Republicana, té la paraula la diputada senyora Ana Balsera.

Ana Balsera i Marín

Gràcies, presidenta. Bon dia a totes i tots, o bona tarda ja, conseller. Sobre la moició a debat, relativa a l'aplicació de la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya que estableix el vint-i-cinc per cent de les classes en castellà, des d'Esquerra Republicana de Catalunya volem fer unes consideracions.

En primer lloc, tornar a fer constar el desconeixement total i profund sobre la societat catalana, la llengua catalana i les escoles catalanes per part del Grup Parlamentari de Ciutadans. I el que és pitjor: la seva estratègia política basada en la crispació i en la mentida. Vostès sempre amb la bandera de l'anticatalanisme per davant de tot. I vigilin, perquè després s'han d'excusar, han de demanar disculpes, com quan el seu expresident de partit promovia el linxament contra docents amb falses acusacions i un altre dirigent del seu partit va haver de sortir per dir que havia estat un malentès. I és que aquesta és la seva estratègia: vostès tergiversen els fets per generar debat i intentar que algú els hi faci cas; però bé, això ja han vist que no els hi resulta gaire, després de trenta-sis a sis.

La segona consideració és sobre la incursió de la justícia espanyola. I volem recordar que la competència per a l'activitat legislativa –és a dir, per a la promulgació de lleis i també per establir el model educatiu– està atribuïda al poder legislatiu; és a dir, a aquesta cambra i no als tribunals. Per tant, el model educatiu l'hem de decidir en aquest hemicicle entre totes nosaltres i no amb senyors amb toga. Perquè aquests senyors amb toga, si volen decidir, que es presentin a les eleccions. Prou d'ingerències del poder judicial sobre el poder legislatiu i sobre el poder executiu –prou. I vostès, senyors de Ciutadans, no vulguin guanyar als tribunals el que no saben guanyar a les urnes. *(Alguns aplaudiments.)*

Sobre la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que hem vist confirmada pel Tribunal Suprem, del vint-i-cinc per cent de classes de llengua castellana, llavors és que el setanta-cinc per cent de les classes, no?, haurien de ser en llengua catalana, i això no és així. Si no, aquí al costat tenim el metro, la línia 1, Arc de Triomf, la línia vermella, i poden anar fins a Santa Coloma i Fondo, per una banda, o fins a Bellvitge, per l'altra, i veuran que no trobaran el setanta-cinc per cent en cap cas.

De fet, fa uns dies, a la plaça de la vila de la meua ciutat, de Santa Coloma de Gramenet, l'Hèctor, la Queralt i la Vinyet, que són tres colomencs i colomenques, de dotze anys, em comentaven que tots tres tenen de llengua materna el castellà..., ai, el català –perdó–, però que a l'escola es relacionava només, la Queralt, amb tres companys en català; amb tota la resta, tot i que la seva llengua materna és el català, a l'escola es relacionen amb tothom, amb tot l'entorn, en castellà. Només, ho torno a repetir, la Queralt es relaciona amb tres companyes en català. I aquesta és la realitat.

I sobre la immersió lingüística, és un model integrador, ho hem dit moltíssims cops en aquest hemicicle i també ho he dit jo mateixa. I és que, gràcies a aquest model, moltes generacions vingudes de fora de Catalunya parlem la mateixa llengua. De fet, i ho he dit i ho tornaré a repetir, va ser un model que va ser lluitat per famílies andaluses, per famílies extremenyas, per famílies gallegues, famílies com la meua, que van arribar a Santa Coloma de Gramenet i van lluitar, i moltíssim, i van reivindicar perquè els seus fills i filles tinguessin un futur ple d'oportunitats. I aquest model va ser la immersió lingüística. Per tant, prou de mentides.

De fet, també, fa unes setmanes, vam escoltar aquí, en aquest faristol, com el diputat Martín Blanco expressava que per buscar escola per als seus fills havia anat al Liceu Francès, perquè era l'única oportunitat que els seus fills poguessin estudiar no només en català sinó en castellà i en una tercera llengua, no?, perquè va dir que el nostre sistema educatiu, que el nostre model és monolingüe. Doncs miri, això és rotundament fals i, a sobre, és un desconeixement total de com funciona l'escola pública catalana.

Jo he assistit a l'Escola Jaume Salvatella, que és una escola pública del barri de Singuerlín; per a qui no ho sàpiga, Singuerlín és un barri de Santa Coloma de Gramenet. Després vaig anar a l'Institut Puig Castellar, que també és una escola pública del mateix barri. I jo, com la majoria dels meus companys de classe, teníem llengua materna castellana i vam acabar segon de batxillerat parlant català, castellà, anglès i francès. I miri, jo, colomenca, parlo aquests quatre idiomes i he anat a l'escola pública. No cal anar al Liceu Francès, també l'hi recomano. I això..., així que prou de mentides (*aplaudiments*), visca l'escola pública en català, visca el nostre model educatiu i visca els nostres docents.

I, per últim, sí que volia fer una referència al PSC, perquè hem escoltat avui que, de fet, el president del Grup Parlamentari Socialistes deia que no volien fer política amb la llengua, no? Però vostès han fet esmenes i han transaccionat part d'aquesta moció amb Ciutadans; per tant, han entrat al seu joc. Només els volíem advertir en aquest sentit. Per tant, també els animem, els companys socialistes i tota la resta, a participar aquest dissabte a la manifestació, mobilització de l'escola en català que promou Som Escola, per defensar la immersió lingüística i el nostre model d'escola catalana. Ens veiem als carrers!

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Bueno; señoras y señores diputados, nosotros presentábamos una moción de quince puntos. El PSC ha presentado diez enmiendas. Para tranquilidad de la señora

Balsera, solamente le hemos aceptado una. Para tranquilidad de la señora Balsera, las enmiendas que nos proponía el PSC, pues, eran expresamente para no tenernos que aprobar nada; ya lo verán ustedes en las votaciones. Ellos están..., alegan la cuestión de que «es que están mal, es una cuestión de lenguaje». Igual que los de Podemos: «No, es una cuestión de que ustedes...» No se quieren alinear con el cumplimiento de los derechos que reconoce la sentencia, para no pelearse con los que ojalá piensan ustedes que sean sus socios en un futuro tripartito. Y por eso tienen ustedes que estar en la equidistancia y alterar..., con sus enmiendas alteraban el sentido. No era una cuestión de lenguaje, era una cuestión de fondo, porque sus enmiendas no alteraban los vocablos, alteraban el sentido. Y, por lo tanto, no hemos podido admírselas.

Yo les pido que ustedes ayuden –ayuden– a las familias y a los ciudadanos de Cataluña que quieren que se respeten sus derechos. Que no piensen tanto en el hoy y que piensen más en el futuro; no piensen en el hoy de Moncloa, en el hoy de los tripartitos o futuros pactos y piensen en el futuro de todos los ciudadanos.

Para acabar, Junts per Catalunya –me ha hecho gracia, esto es bastante habitual aquí– ha dado una lista de adaptados, de *integrats*, de personas que supuestamente... Bueno, pues, entonces se han integrado en el concepto identitario del buen catalán. Yo, en esto, les diré que hay una canción de El Bicho que a mí me hace mucha gracia, que dice: «Y yo, que soy de los malos, quisiera ser de los buenos.» Pues, mire, si los buenos son ustedes, prefiero seguir siendo de los malos.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Sí, senyor Martín Blanco, per què em demana la paraula?

Ignacio Martín Blanco

Sí; presidenta, per una al·lusió molt clara i sensible –vostè parlava abans de l'educació...– que ha fet la senyora Balsera a una intervenció meua, que no sé si era molt precís el que ha dit, però, en tot cas, una al·lusió molt clara a un aspecte familiar que m'interessa tenir l'oportunitat d'aclarir.

La presidenta

Doncs, com que vostè no ha intervingut en aquesta moció, li dono trenta segons perquè faci aquesta intervenció per al·lusions.

(Forta remor de veus. Crits de «Viva la presidenta!» Aplaudiments.)

No faci que m'hi repensi, si us plau. *(Rialles.)*

Ignacio Martín Blanco

Bé, pot passar; però no, presidenta...

La presidenta

Però podria passar. Per això, aprofiti's, aprofiti els trenta segons.

Ignacio Martín Blanco

...per la seva magnanimitat. L'hi agraeixo, senyora presidenta.

El que diu la senyora Balsera no és precís. Jo el que vaig explicar en una ocasió és que a mi em va sorprendre, quan vaig haver de mirar escoles per als meus fills..., d'entrada dir que l'escola dels meus fills és una escola meravellosa, amb unes professores extraordinàries. Però el que vaig dir és que em va sorprendre molt haver d'anar al Liceu Francès –que una de les visites que vaig fer va ser al Liceu Francès– perquè el director de l'escola m'expliqués una cosa tan senzilla com el següent: «Com que som conscients de la importància de la llengua materna, aquí al Liceu Francès fem una cosa que no fan altres escoles de Catalunya, que és fer classes en la llengua materna dels nens.» Una cosa tan senzilla com això, que és el que demanem nosaltres: que els nens castellanoparlants tinguin també assignatures en la seva llengua materna.

Ja sé que per a vostès, amb la seva concepció ultranacionalista de la realitat, tot ha de ser en català. I per a vostè, que a més és de Santa Coloma i sempre es vanta de tenir pares castellanoparlants, és molt normal renunciar a la llengua dels seus pares. Per mi no. Jo vull que els meus fills (*remor de veus*) continuïn tenint la llengua dels seus pares, senzillament.

La presidenta

Gràcies, senyor Martín Blanco. Han sigut els trenta segons més llargs de la història. Molt bé, gràcies.

Suspenem la sessió fins a dos quarts de quatre. Moltes gràcies.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i deu minuts i es reprèn a dos quarts de quatre de la tarda i dos minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de la vicepresidenta segona, el secretari primer, la secretària segona i el secretari tercer. Assisteixen la Mesa el lletrat major i el lletrat Antoni Bayona Rocamora.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera de Drets Socials.

La presidenta

Bona tarda.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'enfortiment i la transformació del sistema sanitari

302-00069/13

Reprenem la sessió en el setzè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'enfortiment i la transformació del sistema sanitari, que va plantejar el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. I té la paraula, per fer-ne l'exposició, la diputada senyora Assumpta Escarp.

Assumpta Escarp Gibert

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, bona tarda. De fet, quan vam plantejar aquesta interpellació... Perdó, començaré per una altra cosa. Començaré disculpant el conseller Argimon, que aquesta tarda no pot estar aquí present –m'ho ha comunicat. No voldria que ningú pensés que no em vol escoltar, cosa que no poso en dubte, sinó que senzillament no podia, i, per tant, el disculpo.

Però és veritat que quan vam presentar aquesta interpellació, que parlava molt del dia a dia i del funcionament dels serveis sanitaris, estàvem en un moment en que jo no m'imaginava que..., sabíem que pujàvem, eh?, però quinze dies més tard... He vist les dades d'aquest dematí, no?, que teníem un nombre rècord de contagis..., doncs realment la situació és preocupant. I, per tant, volia també fer esment una mica del tema aquest.

Igual que hem comentat també aquest dematí la pressió que ja està tenint l'atenció primària o que ja fa dies que té l'atenció primària, i l'esperança una mica que hem posat tots, també, en la vacunació, tant dels infants com de les terceres dosis.

Bàsicament a la interpellació vam plantejar –i la moció va per aquí–..., es tractava d'abordar aquest funcionament diari del sistema de salut de Catalunya, on cada vegada s'estava fent més difícil tota l'accessibilitat al sistema. Un dia a dia que, dèiem, patien els professionals, patia la ciutadania –quan escrivis a La Meva Salut i et contesten: «No ens és possible atendre la vostra visita presencial.» I, per tant, teníem la sensació que moltes vegades..., o que estem abocant a abandonar el sistema públic franges importants de la població, que acaben en el sistema d'assegurança privada,

buscant la rapidesa o la resposta, eh?, perquè moltes vegades això és el que no els hi podem oferir des del sistema públic.

Per tant, una de les coses que nosaltres hem plantejat en aquesta moció és recuperar les visites presencials, però, sobretot, reforçar molt l'atenció primària. Com vostès saben, al primer punt d'aquesta moció nosaltres hem plantejat recuperar aquella moció que vam..., o aquella proposta de resolució que el vuitanta-cinc per cent d'aquest Parlament va votar al voltant de vint-i-sis punts que intentaven definir allò..., actuacions immediates, també futur, però també governança del sistema post-covid. I, per tant, el reforç de l'atenció primària, el vint-i-cinc per cent del pressupost que reclamem tots de manera diferent, però..., també estava en aquella moció dels vint-i-sis punts.

Parlant del vint-i-cinc per cent i del pressupost de l'atenció primària, m'ha cridat l'atenció que en els pressupostos hi ha una esmena del Govern que no sé si és gràcies a la CUP o gràcies als comuns, que dota de 500 milions nous la primària. Però clar, no són nous, els treuen de la despesa hospitalària.

Clar, a mi també em sorprèn, perquè una de les coses que s'abordava també a la moció és que els centres hospitalaris tinguessin mecanismes per reduir les llistes d'espera, per poder abordar un pla de xoc, també, de les unitats específiques de diagnòstic i tractament de les persones que pateixen postcovid. De fet, nosaltres el que dèiem és, aquells 500 milions que estan sense destí, passar-los a l'atenció primària, però bé, l'esmena l'han feta vostès i aquí està, i ja està.

Per tant, el plantejament és treballar sobre la base de l'acord, d'aquell acord de vint-i-sis punts; incorporar-hi també alguns temes que crèiem importants, com, per exemple, el que jo vaig dir a la interpellació..., aquella imatge de Salt, no?, de professionals que se senten agredits. Si millorem la presencialitat, possiblement també millorarem la relació amb la ciutadania, i, per tant..., tenir cura d'abaixar la pressió i de saber quines mesures podem prendre en aquells centres que tenen una incidència de factors de risc més important.

I cuidar la gent més vulnerable. I aquí vull agrair una apreciació de la diputada Irene Negre, que després faré referència a les esmenes, perquè no tota la gent gran és vulnerable ni tots els vulnerables són grans. I, per tant, li agraeixo molt l'apreciació sobre..., que no afegim més patiment a la gent vulnerable i amb bretxa digital, que no només perd oportunitats i no tothom té un net perquè li arreglin... I, per tant, cal millorar l'accessibilitat i usabilitat dels sistemes digitals i fer-los accessibles a tothom.

També vam veure ahir, en temes de salut mental, la importància de les desigualtats, i, sobretot, la importància de facilitar l'accés a lo que poden ser tots els serveis del sistema sanitari.

Jo ho deixo aquí, presidenta. I després em posicionaré sobre les esmenes presentades.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies. Té ara la paraula, en primer lloc, per defensar les esmenes proposades, la diputada Irene Negre, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Irene Negre i Estorach

Moltes gràcies, presidenta. Diputats i diputades... Abans de tot, voldria fer una prèvia mostrant el meu suport al secretari tercer de la Mesa, el diputat Pau Juvillà. Com veiem, Pedro Sánchez ens va prometre «*reencuentro y concordia*» i era aigua xirla, com diem a l'Ebre. *(Alguns aplaudiments.)* El que ens ha portat és repressió i més repressió.

També vull donar-li les gràcies a la presidenta Borràs per la defensa que fa dels drets de tots los diputats i diputades d'aquesta cambra, aguantant amb educació la manca de respecte i insults rebuts per part d'aquells que són experts en muntar *pollos* i crear discòrdia. Els diputats i diputades hem de ser dignes del càrrec que ostentem i hem de ser respectuosos i educats.

Dit això, entro al tema que ens ocupa. Agrair a la diputada Escarp la seva predisposició, com sempre, acceptant esmenes i transaccionant per tal d'assolir una moció que doni un bon resultat i que siga real.

El Departament de Salut sempre ha vetllat per una adequada accessibilitat dels usuaris als serveis assistencials. A Catalunya hi ha 947 municipis, 841 dels quals compten amb un dispositiu d'atenció primària. Hi ha 792 consultoris locals, 53 dels quals estaven operatius abans de la pandèmia i encara no han reobert. D'aquests 53, 2 estan provisionalment tancats per obres o per trasllat. Dos terços dels consultoris locals es troben en municipis de menys de mil habitants, i més del cinquanta per cent dels consultoris locals es troben a menys de vint minuts del seu CAP de referència.

També cal fer èmfasi en que els únics centres assistencials que no han estat reoberts actualment són consultoris locals en els quals no podem habilitar els dos circuits –covid i no covid– per atendre amb seguretat les persones.

Des del Departament de Salut es vetlla pels professionals que treballen en aquest món i fan del sistema sanitari de Catalunya un sistema públic de salut integrat, centrat en la persona i obert a la seva participació. El conseller Argimon ja ha explicat en aquest Ple que valorarien la possibilitat de crear un òrgan que vetlli pels professionals de la salut, recollint la proposta del Col·legi de Metges de Barcelona.

En esclatar la pandèmia es van activar mecanismes de col·laboració i coordinació amb els ajuntaments que estan funcionant correctament, i cal seguir apostant per a continuar funcionant d'aquesta manera.

Pel que fa als certificats covid, cal dir que s'han descarregat 5,3 milions de certificats des del passat 21 de novembre fins al 9 de desembre. També, que es garanteix absolutament la protecció de dades i es vetllarà, com sempre s'ha fet, per donar resposta a les necessitats de tots i cadascun dels usuaris. També es garantirà un sistema de suport a aquelles persones més vulnerables.

I, dit tot això, no puc acabar la meua intervenció sense demanar, una vegada més, al Grup del PSC i als comuns, ja que governen junts a Madrid, que intercedeixin per acabar amb l'espoli fiscal. Perquè totes aquestes demandes de salut –totes– impliquen recursos econòmics, i malgrat que s'està fent una gestió excel·lent des del Departament de Salut, amb els aproximats 18.000 milions d'euros d'espoli fiscal, quantes coses no podríem millorar.

I, a més, facin pressió per tal que el fons covid proposat pel Junts per Catalunya als pressupostos de l'Estat en esmena i aprovat al Congrés dels Diputats sigui efectiu i que el «Gobierno progresista» faci el que ha aprovat i compleixi pagant els 1.600 milions d'euros que li pertoquen a Catalunya.

Per la salut, per la llengua, per la cultura, per l'ensenyament, pels drets socials, urgeix la independència. Mos tenen com a súbdits, i no passaran. El poble ha votat independència. Unim forces, diputats i diputades independentistes. El temps és or, i ovella que bela, perd mos.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament té la paraula, en nom del Grup d'Esquerra Republicana... *(Veus de fons.)* Ah, tenia apuntat... *(Veus de fons.)* D'acord. *(Veus de fons.)* Doncs tenia apuntat el Juli Fernández. Farà la intervenció la diputada senyora Ángeles Llive.

Ángeles Llive Cruz

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, bona tarda a tothom. Primer de tot, agrair al PSC la predisposició a transaccionar alguns punts i acceptar les esmenes. Ens volem reafirmar en el compromís que vam adquirir al debat de política general amb l'aprovació de la proposta de resolució transaccionada en l'àmbit de la salut. De fet, va en la mateixa línia del pla d'enfortiment a l'atenció primària: sí a la governança compartida; sí al consens amb les professionals; sí a les propostes i accions que vinguin directament dels col·lectius afectats per les nostres decisions. Això és també la transformació democràtica.

Per tant, la nostra aposta va directament relacionada amb el Fòrum de Diàleg Professional iniciat l'any 2018. Ja tenim l'òrgan, ja tenim l'estructura per prendre decisions. Per això apostem per la reactivació d'aquest espai, per la represa de la fase dos, que consisteix en fer operatives les grans línies de treball pactades en el seu moment. Aquesta és la nostra taula de diàleg, amb els valors que la subscriuen: transparència, rigor i responsabilitat.

Totes i tots sabeu que, per Esquerra Republicana, la igualtat d'oportunitats territorial és un pilar bàsic de la nostra acció política. Tothom ha de poder escollir on viure, sense que això li provoqui resultats negatius en el seu projecte vital. Tothom ha de viure on vulgui, sense que l'accés als serveis es vegi limitat. Això impacta directament en el sistema sanitari.

També hi votem a favor amb absolut convenciment que és una de les claus del repte garantir el mateix accés independentment de la vila o ciutat on es resideixi. Aquesta voluntat es demostra quan la contrastem amb dades: actualment tenim oberts en un 90,1 per cent els consultoris locals, i els que no ho estan és perquè en pràcticament en tots els casos no tenen possibilitat de crear circuits diferenciats de no covid i de covid. Hem posat la seguretat de les persones que accedeixen al nostre sistema sanitari davant de tot, sí, i ho tornarem a fer.

Em vull aturar un moment per tornar a fer un enorme reconeixement a totes les persones que treballen en l'àmbit de la salut –a totes. Si aquestes persones treballen a gust i en bones condicions, l'atenció a la ciutadania millora indiscutiblement. I, per tant, és un repte importantíssim actuar i fer que estiguin més bé, més reconegudes, més empoderades. I això és, sense cap dubte, justícia social.

No podem evitar preguntar-nos on està la responsabilitat del PSC quan exigeix qüestions, que nosaltres també defensem, amb un infrafinançament crònic per part de l'Estat espanyol. La manera d'avançar i fer front a la greu situació que estem vivint és assumint responsabilitats per part de totes les institucions competents. Els ajuntaments ho fan, el Govern i el conseller ho fan. I l'Estat espanyol? Seguirem esperant?

Fem just aquesta intervenció enmig d'un monogràfic de salut mental, conscients de que ha esdevingut un element clau en els últims temps. Plena atenció, en aquest sentit, a les professionals que ho estan patint, des de ja fa molt de temps, des de la primera línia. Per això hi posem recursos, per això planifiquem accions, però en necessitem més.

També vull aprofitar la meua intervenció per adreçar un agraïment a tot el món local. Gràcies a la seva implicació i treball hem pogut aplicar la majoria de mesures. Així ho vaig poder constatar com a regidora de Salut al govern municipal de Caldes de Montbui quan va esclatar la pandèmia. A la moció s'especifica la necessitat de coordinació amb el món local. No hi puc estar més d'acord. Des dels municipis hem tingut comunicació directa amb els CAPs i la resta de centres sanitaris, afrontant la pandèmia de la covid-19.

Acabo. La tecnologia ha jugat un paper fonamental en els darreres mesos i l'entenen com un element clau per seguir millorant i explorant mesures que facin més accessible l'eina a totes. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps*

d'intervenció.) S'ha acabat el temps... (L'oradora riu.) Sí a posar els recursos per assegurar el sistema sanitari que volem: públic, universal i de qualitat.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Després del torn de defensa de les esmenes presentades, té ara la paraula, per fixar la seva posició, en nom del Grup Parlamentari de VOX, la diputada senyora María Elisa García.

María Elisa García Fuster

Gracias, señora presidente. Señores del PSC, menuda moción nos han presentado ustedes. No plagiaré una de esas frases..., las más repetidas en este Parlament cada vez que se presenta una iniciativa con este contenido, la que habla del brindis al sol. Todo un cúmulo de propuestas, algunas ya votadas, otras de sentido común y otras sencillamente utópicas en el momento en el que nos encontramos, de escasez de recursos y de personal sanitario gracias a las prioridades separatistas del Govern, porque dinero sí hay, pero para sanidad..., eso no tanto.

Pero vamos por partes. Respecto a la resolución 120/XIV, ya saben que votamos a favor de muchas propuestas y otras nos parecieron bastante descafeinadas, pese a que se aprobaron. Descafeinadas..., donde se intentaba retrasar la puesta en marcha de la iniciativa, donde el Govern –incluso el PSC dándole apoyo– se escudaba en la pandemia para no restablecer determinados servicios.

Abrir un diálogo y canales de comunicación con los ayuntamientos. Señores diputados que repiten legislatura una y otra vez y que han formado parte del Govern, ¿cómo pueden justificar que no exista ya un canal de comunicación y debate eficiente para la resolución de problemas en un ámbito tan importante para la población catalana como es la salud? No pueden justificarlo. Y, mientras tanto, la sanidad se desangra.

Reabrir los centros de atención primaria y recuperar la actividad asistencial. Esta nos hace especial gracia, señora Escarp, porque su grupo votó en contra cuando VOX la presentó en la Comisión de Asuntos Institucionales. Podríamos haber ganado unos meses en esta iniciativa, pero a ustedes, señores del PSC, la salud de los catalanes les importa tanto como al Govern, es decir, nada. Aún no han entendido que la salud es lo primero y que debería pasar por encima de su sectarismo. Afortunadamente para los ciudadanos, en VOX tenemos claro y votaremos a favor de cualquier iniciativa que, a nuestro juicio, mejore la vida de los catalanes, aunque la presente el partido palmero del Govern en el que se han convertido ustedes. *(Remor de veus.)*

Protección a sanitarios. Miren, desde mi formación condenamos cualquier tipo de agresión a profesionales sanitarios por parte de pacientes o familiares. Pero, de la misma manera, condenamos con aun más crudeza la situación de abuso y desamparo en la que se han encontrado los profesionales sanitarios por parte de la Administración pública, puesto que se trata de la propia Generalitat abusando del colectivo profesional, un colectivo tan necesario e importante como vulnerable por atender a convicciones morales a costa de su capacidad de sacrificio y entrega, que les ha llevado a soportar las consecuencias de una gestión y una dejación de funciones por parte del Govern.

Y, por último, la utopía. Ampliar los centros de atención primaria con más personal –que no sabemos de dónde van a sacar– que se ocupe de ayudar a las personas mayores para introducir las en el entramado digital de la Generalitat –La Meva Salut–, mal diseñado, con una evolución pésima y unos resultados subóptimos que demuestran estar perfectamente alineados con los niveles de incompetencia del Govern.

Señores del PSC, en este contexto en el que nos encontramos, con el Gobierno a la deriva, más preocupado de las pesquisas internas que del bienestar de los cata-

lanes, ¿creen que hay alguna posibilidad de que se lleve a cabo alguna de estas propuestas?

Y, por favor, señora Escarp, no utilice ese mantra que usted lleva aquí tiempo utilizando, diciendo que defiende a la sanidad catalana y a los sanitarios. Si su grupo o cualquier otro que ha formado parte de este Govern lo hubiese defendido, ahora mismo ni la sanidad catalana ni los profesionales sanitarios estarían en la situación en la que están.

Nuestro grupo votará a favor de muchas de sus iniciativas, pero la verdad es que sin ninguna esperanza.

Muchas gracias.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, i en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular, té la paraula la diputada senyora Eulàlia Reguant.

Eulàlia Reguant i Cura

Bona tarda. Gràcies, presidenta. Quan llegiem la moció..., jo crec que tothom pot convenir que majoritàriament compartim tots els punts, que és..., com sempre ens passa, que parlem de transformació del sistema sanitari, però que aquí pocs elements hi ha de transformació del sistema sanitari, més enllà de la necessitat d'establir un debat amb tots els actors implicats sobre com abordem, no?, el sistema sanitari que tenim.

Un sistema sanitari que s'arrossega de fa molts anys, un sistema sanitari que prové del fals consens establert ja fa anys, quan es va aprovar la LOSC en aquest país, i que ha facilitat un sistema publicoprivat, o de concertació, o de gestió mixta.

Un sistema que ha prioritzat sempre l'atenció hospitalària per sobre de l'atenció primària i comunitària, i en que ara, no?, després d'una pandèmia i de veure com ha funcionat el sistema sanitari i, sobretot, la necessitat de detectar casos o l'abordatge integral de la salut de les persones, ens adonem –o sembla que hi ha qui se n'adonna– que l'atenció primària i comunitària realment ha d'estar al centre, i, per tant, que cal una reformulació absoluta del sistema sanitari en que estigui realment al centre l'atenció primària i comunitària, però que també abordi aquest entramat publicoprivat que dificulta la fiscalització, però que alhora ha estat també la porta d'entrada de molts o masses casos de corrupció, i, per tant, també de desconfiança de molta de la població cap a la gestió pública, però alhora, també, cap al propi sistema sanitari.

Per tant, un dels principals elements en la situació actual en que estem ara, que deia la diputada Escarp, on estem veient que la situació dels contagis ara bàsicament es viu amb la pressió a l'atenció primària, és no cometre els errors com en anteriors onades, que l'atenció primària feia els crits d'alerta del que estava passant però que no es reaccionava políticament fins que la pressió estava als hospitals.

I, per tant, ara l'atenció primària està dient: «Tenim un problema amb els contagis.» Doncs, per tant, actuem ja, no? I, per tant, posem les eines a l'abast dels professionals sanitaris, sobretot de l'atenció primària, per donar resposta a aquesta situació, i alhora posem-hi les eines perquè es recuperi la presencialitat, perquè els CAPs reobrin i que, per tant, es pugui fer la feina en molt millors condicions.

Perquè, en el fons, imatges com la que explicava el dia de la interpellació la diputada Escarp, i com vam veure tots a TV3, de Salt, tampoc són noves, no? O també hem de poder interpretar que responen a un clima creat a partir de decisions polítiques, de tancaments de CAPs i de posar barreres perquè la població pugui accedir al seu metge o a una atenció en la salut. I, per tant, això el que genera és cada cop més dificultat per entendre què està passant i per què la gent, no?, no és atesa en el moment que ho necessita.

Per tant, per això és necessari reobrir centres d'atenció primària, però també donar eines. I, sobretot, no caure tampoc en estigmatitzar. Perquè TV3 parlava de

l'exemple de Salt, però això passa a altres llocs, i curiosament sempre parlem de Salt, quan parlem d'aquest tipus d'esdeveniments o d'accions, i, per tant, estigmatitzant un sector de la població de manera molt clara.

I, com jo deia, el clima creat respon a decisions polítiques preses. I una també que ens hauríem de plantejar –i demà a la interpellació que li farem al conseller en podrem parlar més– té a veure amb com el Departament de Salut, en determinats moments o amb determinades accions, sembla que delegui la seva responsabilitat en la garantia de drets als professionals, generant més divisió entre professionals i usuàries. I em refereixo a enquestes de satisfacció que fan, que semblen més l'enquesta de satisfacció quan un va a un hotel a passar la nit que no quan un va a un centre d'atenció primària, on, entre d'altres, se li pregunta si «tornaria a venir a aquest centre», quan amb aquest tipus de preguntes el que es fa és llançar-la als professionals i no assumir-la com a departament o com a Institut Català de Salut –deu preguntes que, com deia, semblen més preguntes fetes d'una relació clientelar que no de qui ha de garantir drets a la població.

Per tant, en aquest sentit, el departament té una responsabilitat i l'ha d'assumir, i no la pot delegar en els treballadors, generant eines que el que fan és dividir entre treballadors i usuàries.

Per acabar, la salut és una de les principals preocupacions de la població en aquests moments, i l'atenció primària n'és la principal porta d'accés, sobretot per als col·lectius més vulnerables. És necessari continuar dotant-la dels recursos indispensables.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula ara el diputat senyor David Cid, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

David Cid Colomer

Gràcies, presidenta. Jo crec que és un debat, sobre el sistema sanitari català, que n'hem parlat a bastament, i jo crec que també la nostra posició ha quedat clara. És a dir, nosaltres situem clarament que hi ha tres reptes que té el sistema sanitari català: un té a veure amb el model i el model de gestió; un, evidentment, té a veure també amb els recursos, i l'altre també té a veure amb les polítiques concretes que es decideixen sobre el departament, no?

La diputada de Junts per Catalunya, la senyora Negre, parlava sobre els recursos que necessita, en aquest cas, el Departament de Salut. I nosaltres hi estem d'acord, segurament necessita més recursos, però potser la primera cosa perquè tingui més recursos és que..., aquells recursos que arriben, no bloquejar-los. Perquè, clar, això és contradictori amb presentar un veto a l'acord dels pressupostos generals de l'Estat. Perquè arriben més de 500 milions d'euros més per l'IVA, la disposició addicional tercera, més de 1.600 milions finançats pel dèficit, i després, clar, no deixa de ser un contrasentit que vostès plantegin esmenes, quan en realitat el que volen és vetar els pressupostos.

I, a més a més, jo els hi diré –i els hi dic amb tota tranquil·litat i, a més, és que ho penso així, ho he dit diverses vegades–..., miri, la persona de Catalunya que més volia que s'aproveïssin els pressupostos generals de l'Estat, sap qui és? El conseller d'Economia, el senyor Giró, perquè, si no, els números del pressupost de la Generalitat, que hem acordat i que hem negociat i que nosaltres n'estem satisfets... També tinc la sensació que a vegades –no ho sé, depèn del dia–..., no sé si estan contents o no estan contents sobre que tinguem pressupostos. Nosaltres estem molt contents i contents que Catalunya tingui pressupostos, i, a més, crec que hem tancat un bon acord, també treballat amb el Departament d'Economia, i estem molt satisfets de l'acord a que hem arribat, no?

I també en parlava la senyora Escarp: al final, també, quan parlem de més recursos de la primària, d'algun lloc han de sortir. I, al final, el que diu és que ens hem d'acostar a aquest vint-i-cinc per cent; no que hi hagin més recursos, que també, per al Departament de Salut, sinó que el vint-i-cinc per cent del pressupost s'ha d'acostar a..., no?, o s'ha d'acostar per arribar a aquest vint-i-cinc per cent del pressupost global de Salut que sigui destinat a la primària.

I és veritat. Segurament no hi arribem, però sí que hem aconseguit que hi hagin diners de l'hospitalària que vagin a la primària, per exemple, per posar en marxa el dentista públic o també perquè hi hagin més recursos perquè aquelles treballadores i treballadors de la neteja que no van cobrar la paga de gratificació covid, malgrat que van ser personal essencial, la puguin cobrar. I jo crec que això és una bona notícia; probablement no és suficient, però és més que res.

Ho dic perquè vostès estaven disposats a votar el pressupost a canvi de res, eh?, i, per tant... Bé, també segurament les lliçons sobre el que puguin incorporar en el pressupost, doncs... Quan algú està disposat –li vaig dir també a la Comissió de Salut que vam fer–..., quan vostès estan disposats a votar el pressupost gratis, doncs..., segurament si haguéssim pressionat tots i totes haguéssim aconseguit més coses que no quan dius que vols votar el pressupost a canvi de res, no?

Jo crec que la gent necessita certeses i fiabilitat. I a nosaltres també ens preocupa..., i entrant en d'altres..., hem parlat dels recursos i hem de parlar de gestió. Jo crec que segurament algunes de les situacions que hem viscut darrerament no generen certesa i fiabilitat. I crec que, per exemple, amb el pressupost covid no hem tingut aquesta..., amb la gestió del pressupost covid no hem tingut aquesta certesa i fiabilitat. Jo crec que el que ha passat... Jo crec que era previsible que hi hagués un volum de descàrregues com el que hi va haver, i jo crec que les coses..., de fet, jo crec que el mateix conseller ha reconegut que es podien fer millor, no?

I avui també l'hi traslladàvem. Jo crec que no n'hi ha prou, amb recomanacions, o crec que hem de ser més clars amb allò que traslladem a la ciutadania, per exemple, quan hi han situacions de contactes estrets. Crec que hi ha molt cansament pandèmic, i ara mateix hi ha una certa dispersió sobre què passa si ets un contacte estret, no?, en funció de quina variant, si hi ha d'haver quarantena o no hi ha d'haver quarantena... Jo crec que necessitem major certesa, major fiabilitat, i donar missatges clars a la ciutadania, i no recomanacions que, al final, també crec que lògicament, fruit d'aquest cansament pandèmic..., moltes vegades aquestes recomanacions cauen *en saco roto*, no?, que diria la meva àvia.

I, després, hi han dos elements, per nosaltres, de la moció, que hi votarem a favor. També crec que és una moció de mínims o que situa elements que són essencials, no? Primer, recuperar aquesta presencialitat als centres d'atenció primària. Evidentment, si la situació pandèmica ho permet, però crec que la primària no pot tancar-se o no la podem..., o la ciutadania no pot tindre la sensació que és una gimcana, accedir al seu metge o la seva metgessa de capçalera. I això està passant, i pot provocar situacions complexes com les que hem viscut a Salt i a altres municipis.

I, l'altre, sobretot, que hi ha molta gent, des d'un punt de vista, no?..., que té situacions de vulnerabilitat, ja sigui econòmica, ja sigui fins i tot d'accés a les noves tecnologies..., que té dificultats, doncs, per accedir al sistema públic de salut. I, per tant, hem de trobar la manera de fer compatible i de garantir aquest accés a l'atenció primària, que és el cor del sistema i que és fonamental que sigui així.

Moltes gràcies. I, com deia, donarem suport a la moció.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula ara la senyora diputada Anna Grau.

Anna Grau Arias

Bona tarda. Gràcies. Bé, ahir mateix, en aquesta tribuna, jo els vaig donar la meua paraula i la paraula de tot el Grup de Ciutadans que per nosaltres la gent sempre seria el primer i que per nosaltres no quedaria per intentar solucionar els problemes més sagnants que pateix aquesta terra. És per això que ja els anuncio que votarem a favor d'aquesta moció, tot i que no ens fa especial il·lusió. Ens sembla justeta, ens sembla insuficient, ens sembla decebedora, i, com s'ha dit aquí, ens sembla també un programa de mínims.

S'ha de dir que quan el Grup Socialistes parla de sanitat, en principi no ens..., sembla que podem estar d'acord en moltes coses, però ens agrada bastant més el que diuen que el que fan, i, sobretot, ens agrada més el que diuen abans que després d'acceptar esmenes, doncs, dels grups del Govern, que sistemàticament tiren aigua al vi, rebaixen totes les iniciatives, fien les solucions molt més endavant, i, bé, els recursos no apareixen per enlloc.

Es podria pensar que en això hi ha una infatigable bona fe, un intent, doncs, per part del Grup Socialistes de gestionar el mentrestant, de solucionar el dia a dia, en un tema tan alarmant com és la sanitat. Però, clar, quan llavors veus el que tens al davant i veus algunes intervencions que se senten aquí, dius: «Home, jo no sé d'on treuen vostès la fe en que als grups del Govern els importi un rave la sanitat catalana.» Aquí el company dels comuns ja recordava, encertadament, que, home, té nassos passar-se tot el dia reclamant els diners i llavors bloquejar..., o sigui, fer passar al davant l'agenda independentista –com sempre, la maleïda agenda independentista– abans que els interessos de la gent, i, si cal, vetar uns pressupostos per raons ideològiques, encara que objectivament hi hagin uns diners que fan molta falta per a la sanitat catalana. Però..., *en fin*.

A la diputada Irene Negre –que me voy a dirigir a ella en su lengua catalana favorita, el español–..., creo que nos ha dado un magnífico ejemplo de infraparlamentarismo y de por dónde van los tiros. A ver, creo que es evidente –ha quedado claro aquí– que el independentismo es una enfermedad, es una enfermedad política que está acabando con Cataluña. A ustedes no les gusta Cataluña y no les gusta gobernarla. Lo que quieren es cargársela. Y ustedes son más felices..., serían mucho más felices con un nuevo 155, o incluso si prosperaran algunas ideas de abolir la autonomía catalana, porque entonces ustedes se verían liberados de la pesada carga de intentar gobernar, de intentar sacar adelante esta tierra, de intentar arreglar los problemas.

Cuando ustedes vienen a un debate sobre salud a decir «No pasarán» y a decir que la independencia es la solución de todas estas mamarrachadas que se deben a su mala gestión, muy anterior a la covid, porque ustedes empezaron a recortar cruelmente en el año 2012 y les dio igual dejar a mucha gente a los pies de los caballos, que, como se les ha recordado aquí, el que puede se va a la privada y el que no se muere de asco... En fin, entonces, como les ha dicho el presidente de mi grupo parlamentario esta mañana, y les recuerdo yo esta tarde, si ustedes se ponen así, pues habrá que poner un espíritu de Ermua en cada escuela, en cada hospital, en cada sesión de este Parlamento y en cada esquina de esta tierra; un espíritu de Ermua para que todo catalán al que le quede un punto de decencia, de sentimiento colectivo, de preocupación por el futuro de este país, busque el reencuentro y nos ayude a desalojarles cuanto antes y a acabar con su desgobierno. Este país no levantará cabeza, ni Cataluña, ni España, ni nadie, mientras ustedes sigan en el poder.

Gràcies.

La presidenta

I, finalment, en nom del Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Sí; moltes gràcies, presidenta. Vull agrair també al grup proposant aquesta moció. A mi no em sembla incompleta. Sí que és veritat que em sembla que hi ha coses que són irrealitzables, sobretot perquè és que les demanem des de fa moltíssim temps. I jo no sé si li passa també a la resta de diputats aquí presents, però jo tinc la sensació de que tota l'estona estem parlant i estem reivindicant les mateixes demandes. No només en aquest àmbit, també en d'altres, però potser en aquest, doncs, la situació és més urgent i més sagnant.

I, de fet, la pròpia diputada Escarp feia esment aquí a la moció..., recull unes propostes que es van presentar en el debat d'orientació de política general, que també venien d'altres legislatures, propostes que també hem debatut i hem votat i aprovat en la Comissió de Salut, que hem discutit també amb el conseller Argimon en aquelles ocasions, doncs, que n'hem tingut l'oportunitat a la Comissió de Salut, ara, fa no res, amb el tema dels pressupostos, però que sembla que no podem arreglar. Per què? Perquè no tenim recursos. És així. I tenim uns pressupostos, i, tot i que és veritat que han augmentat, són uns pressupostos que tenen una alta dependència d'altres administracions, amb fons que venen o bé de la Unió Europea o bé que venen del Congrés.

Per tant, a mi em preocupa... –venen de l'Estat. Em preocupa aquest tema, perquè, si amb aquesta situació que estem vivint de pandèmia són incapaços de destinar recursos propis a pal·liar tots els efectes i deficiències que tenim a la sanitat pública catalana, doncs, no sé com ens ho farem després, sincerament.

Hi ha coses aquí que recull aquesta moció que porten la *coletilla*, no?, de la covid. Per exemple, en el punt número 3, vostès han acceptat una esmena, han fet una transaccional amb l'esmena d'Esquerra Republicana i Junts per Catalunya que afegeix..., quan parla de reobrir els centres i tornar a establir els horaris que teníem abans de la pandèmia, doncs, parla precisament d'això, no?, que cal recuperar aquells serveis i aquells consultoris que es van tancar arran de la pandèmia. D'acord.

Jo pregunto: què passa amb els que ja estaven tancats d'abans? Perquè tenim una situació de retallades que encara no hem pogut recuperar. I, per exemple, tenim poblacions on no tenen CUAP, on no es poden desplaçar, no tenen el CAP obert les vint-i-quatre hores... Això encara s'agreuja més si parlem, per exemple, de persones amb mobilitat reduïda, que no es poden desplaçar al centre d'atenció primària que tenen més proper. I, per tant, nosaltres el que demanem és no només estar pendents d'allò que es va tancar arran de la covid, sinó també intentar recuperar aquells serveis que teníem abans de la pandèmia i abans de les retallades –tornar a recuperar-los.

És importantíssim, el tema de la presencialitat; ho hem parlat moltíssimes vegades a la Comissió de Salut. Avui dia..., és veritat, ara estem a punt d'endinsar-nos en la sisena onada, si és que no estem dins ja, perquè les dades d'avui són molt preocupants, i, de fet, hem tingut reunió amb el conseller per explicar-nos-ho. Deia que estem en una situació molt crítica, i, per tant, és veritat que les recomanacions són no adreçar-se al centre d'atenció primària i fer-ho tot mitjançant, doncs, altres canals, com poden ser la web de La Meva Salut o bé atenció telefònica.

Però sí que és cert que a vegades això queda curt, sobretot en persones, hi insisteixo, que tenen dificultats per poder accedir a aquests serveis de manera telemàtica, a persones grans que potser hi tenen accés però no saben ben bé com funciona... I, per tant, jo crec que és important poder recuperar aquella presencialitat també en moments com aquest, en el que estem dins de la sisena onada, però hem d'intentar, d'alguna manera, doncs, fer unes prioritats.

I, per tant, aquesta gent que necessita la presencialitat i que necessita que els prestadors de serveis sanitaris siguin més propers, doncs..., hauríem de pensar com fer-ho perquè puguin disposar d'aquest servei. Insisteixo que costa molt en poblacions petites, amb gent gran, amb gent que té problemes de mobilitat reduïda. I és un

tema que n'hem parlat moltíssim, a bastament, però que no li trobem solució. I, per tant, jo des d'aquí faig una crida al conseller Argimon, tot i que no hi pot ser per temes professionals, però, evidentment, em consta que segurament seguirà després la intervenció.

Deia que tenim aquests problemes que són estructurals, que els arrosseguem des de fa més de deu anys, i la prova d'això són, per exemple, totes les vagues que vam tenir en l'anterior legislatura, precovid. Trabajadores de la atención primaria, médicos de familia, pediatras, trabajadores del SEM, Metropolitana Norte, rebelión de la atención primaria... Es decir, hemos sufrido muchísimas huelgas por parte de los trabajadores, que no pueden más. Hay un punto de la moción que pide precisamente acabar con la temporalidad y con la precariedad. Y me parece que es esencial, porque muchas veces, y sobre todo en los últimos tiempos, recordamos y agradecemos y felicitamos el trabajo de los sanitarios, que están ahí en primera línea, pero no basta solamente con el reconocimiento y con el agradecimiento y con las palabras. Y, por tanto, necesitamos hechos.

Yo creo que están viviendo una situación grave, muy grave. Y, por tanto, es importantísimo también, sobre todo teniendo en cuenta esa campaña de vacunación de la gripe, de la que también se habla en esta moción, que estamos ya en marcha y que, por tanto, necesitamos redoblar esfuerzos..., por eso yo el otro día también le decía al *conseller* Argimon que necesitamos darles la bienvenida a todos aquellos profesionales sanitarios que vengan de otros rincones de España precisamente para cubrir esos déficits que tenemos en Cataluña.

Gracias.

La presidenta

I, finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Assumpta Escarp.

Assumpta Escarp Gibert

Gràcies, presidenta. En primer lloc, agrair a la diputada Irene Negre, als grups parlamentaris d'Esquerra Republicana i Junts per Catalunya la bona disposició en les esmenes que han presentat, i, per tant, poder arribar de nou a un text de consens.

Anem bé; anem bé, si a VOX no li agrada la nostra moció. Anem bé. I l'hi diu... (*Alguns aplaudiments.*) No... I l'hi diré, senyora García Fuster. Miri, «palmera» no –«palmera» no–; en tot cas, una senyora del PSC orgullosa de ser dona i orgullosa de ser socialista. L'hi dic perquè... (*Aplaudiments.*) L'hi dic perquè els acabaments amb a a mi m'agraden, igual que a moltes dones d'aquest Ple. Però, en tot cas, és la seva opció.

Això és una moció. Pot ser justa, no justa... Agraeixo els posicionaments també favorables per part d'alguns grups. Hi ha hagut algun moment que semblava un concurs de qui la deia més grossa. No. És una moció que intenta de nou reivindicar unes polítiques de salut que han de formar part del consens social, professional i polític. I això és l'opció que nosaltres defensem, que vam defensar i que continuarem defensant.

És molt important tenir les infraestructures, senyora Negre, això és veritat, però ens fan falta també els professionals a dintre, que aquests professionals estiguin ben pagats i, en tot cas, recuperar la presencialitat i que el ciutadà també se senti atès –i això és important.

Parla vostè de l'infrafinançament, però..., perquè una cosa és l'infrafinançament, que jo sempre li he dit que ho compartíem, i l'altra són les voluntats polítiques i la voluntat política del Govern de la Generalitat de disposar i de posar a Salut un percentatge més elevat del pressupost de la Generalitat. I això depèn estrictament d'un govern independentista, perquè el Govern progressista n'ha posat 3.000 per lluitar contra la covid en aquest país; per tant... Jo crec que no cal posar adjectius als go-

verns. En tot cas, calen voluntats polítiques, i no sembla que la salut en algun moment sigui la prioritat d'aquest Govern.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el següent punt de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la preservació de drets en el marc de les institucions europees

302-00073/13

El dissetè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la preservació de drets en el marc de les institucions europees. L'ha presentat el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. I, per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Francesc de Dalmaes.

Francesc de Dalmaes i Thió

Gràcies, presidenta. Ja que aquesta moció parla de la perspectiva europea dels drets humans, voldria començar amb una prèvia, que és condemnant i lamentant l'assassinat de Garibe Gezer, fa només sis dies, en una presó turca. És una presa política kurda que portava mesos sent torturada, sent vexada, sent violada, i que, finalment, fa sis dies va aparèixer morta. Es pot fer alguna cosa més que denunciar i condemnar aquest assassinat, i és no donar estabilitat a cap govern ni donar suport a cap govern que es consideri amic del Govern turc. L'Assemblea de Dones de l'HDP ha dit que l'únic culpable d'aquesta mort era el Govern d'Erdogan, i, per tant, el nostre homenatge, la victòria. Biji Kurdistan! *(Aplaudiments.)*

Dit això, sobre el futur de la llengua a Europa, a mi m'agradaria començar dient que des de Junts per Catalunya ens dol i gairebé ens martiritza com utilitzem la llengua en aquest hemicicle alguns grups parlamentaris. Ens dol molt segurament per una qüestió molt subjectiva, perquè és la llengua materna, és la llengua pròpia; però no n'hi ha prou amb que sigui això, hi ha alguna cosa més, podem fer algun pas més per tal que el nostre sigui un discurs més complex i més elaborat.

A mi m'agrada explicar que quan jo era petit em «frapava» molt una experiència de la meva mare. La meva mare és nascuda l'any 30, i ella explicava que quan va començar l'escola, l'escola franquista..., té molt clavada la violència física que va patir el segon dia d'escola, perquè, quan li van preguntar qui era el pare de Jesús, va dir «Sant Josep» i li va caure una bufetada. Va tornar a dir «Sant Josep», li va caure una altra bufetada, i senzillament ella té el record de que va tornar a casa i no entenia per què l'havien agredit. Perquè ella ho havia après a casa, i, per tant, quan li havien dit que era «San José»..., senzillament no tenia aquest coneixement.

I, a partir d'aquesta experiència tan traumàtica, amb la imposició lingüística..., potser ma mare hauria pogut tenir una altra relació amb les llengües, i, en canvi, és una persona que s'estima profundament les llengües. És una persona que ens ha ensenyat a apreciar la literatura espanyola en espanyol, evidentment, però la francesa en francès, la italiana en italià i, evidentment, la catalana en català. I, per tant, tenim molt interioritzat que estimar una llengua és estimar-les totes, però que també odiar-ne una és odiar-les totes.

I quan deia que ens martiritzen alguns discursos que hem sentit aquí..., és que m'esgarrija pensar quin model d'escola deu tenir al cap, si la forma com la defensa no us permetria mantenir-vos a cap classe ni d'ESO ni de primària d'aquest país, que us haurien expulsat a la segona intervenció que heu fet. Quin model d'escola po-

deu proposar, si per defensar-lo heu d'utilitzar el discurs de l'odi, el discurs del re-
buig a una llengua?

I també és la meua mare, eh?, que diu que tots portem un poeta a dins, i que Auden
diu allò de que «els poetes no són més que les persones que s'estimen les paraules bo-
jament». I si estem d'acord que, efectivament, tots portem un poeta dins, seria molt
interessant que intentéssim estimar-nos les llengües, i totes les llengües.

I com que la política o la fas o te la fan, que deia Joan Fuster, avui precisament
el que diem és quina política podem fer. Doncs, per exemple, defensar la carta eu-
ropea de les llengües, que és el que estem dient avui. I el que estem proposant no és
altra cosa que denunciar que quan l'Estat espanyol defensa una sentència contra la
immersió està incomplint els tractats internacionals que ha defensat. I que defensar
l'oficialitat..., és a dir, que ens puguem expressar en català a les institucions europees
—en català, estem parlant, eh?, una llengua europea amb més de 10 milions de par-
lants—..., no estem demanant una cosa extraordinària, com recorda sovint el que va
ser eurodiputat Tremosa i diputat ara aquí al Parlament; és només qüestió de volun-
tat política, que podia passar aquest divendres en el Consell de Ministres, i no passa,
i ho seguirem exigint, i avui ho tornarà a exigir el Parlament de Catalunya. I, al ma-
teix temps, denunciarem aquesta actitud obstructionista que fins a setze vegades ha
fet que els governs espanyols de tot color hagin impedit que la llengua sigui oficial,
i el mateix pel que fa a la normativa europea, pel que fa a les plataformes.

I ja que nosaltres, des de Junts per Catalunya, pretenem sempre que els drets són
tots per a tothom i a tot arreu, ens felicitem que aquesta vegada també la societat
civil organitzada hagi estat amatent, i, per tant, tot allò que defensem a Europa, tot
allò que defensem per al Kurdistan, doncs, evidentment, ho defensem per a Catalu-
nya. I ens agrada que aquest dissabte ens mobilitzem —el 18— i siguem molts per la
llengua.

Però no n'hi ha prou —no n'hi ha prou. Aquest Parlament i aquest Govern han
de fer molt més del que fan per tal que els mestres, els professors, tota la comunitat
educativa, facin el que millor fan, que és educar els nostres fills en el futur, i que en
el proper hemicicle, en l'hemicicle d'aquest Parlament d'aquí molts anys, no es tor-
nin a sentir les bestieses que ens ha tocat sentir durant aquests dos dies.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula ara, per defensar les esmenes presentades, en nom del Grup Parla-
mentari de Ciutadans, el diputat senyor Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats... Senyor Dalmases, bé, per no
volar sentir bestieses..., comparar la situació de Catalunya amb la del Kurdistan,
déu-n'hi-do, s'ha quedat vostè a gust, eh? Però, vaja, més enllà d'això, que és una co-
sa relativament habitual en el món de l'àmbit nacionalista, li vull recordar algunes
coses sobre la qüestió lingüística.

Deia vostè l'altre dia en la seva interpellació una cosa que demostra fins a quin punt
vostès desconeixen completament la història, desconeixen completament quina ha
estat la història d'Espanya. Això l'hi dic..., ja sigui en català, en castellà o en la llen-
gua que sigui, perquè vostè parlava l'altre dia de «la història d'Espanya és la història
de la lluita contra la llengua catalana des del mateix 1714, amb el *conde-duque de*
Olivares, que va ser l'encarregat d'aplicar el Decret de Nova Planta». Vaja, jo crec que
això és la demostració que vostè és l'alumne avantatjat de l'Institut Nova Història.
Vaja, és que és... Senyor Dalmases, és que és la transcripció que es va fer al Parla-
ment, i, per tant, és exactament el que va dir vostè. El senyor *conde-duque de* *Oli-
vares*, que va morir el 1645, va aplicar el Decret de Nova Planta, que és de principis del

segle XVIII –1713, 1714–; per tant... Bé, és una cosa que denota fins a quin punt desco-neixen vostès la història d'Espanya i la història de Catalunya.

Desde este punto de vista, yo creo que es importante decir hasta qué punto los catalanes han sido fundamentales en la creación de la historia y de la nación española, a diferencia de lo que decía el otro día el diputado Castillo, que decía que España no existía como nación. Bien, yo le recordaría grandes personajes históricos como Antoni de Capmany, Llàtzer de Dou y otros catalanes que han sido fundamentales en la conformación de la historia nacional de España, de la nación española, por no hablar de mitos, por supuesto, como el del Timbaler del Bruc o como el de Agustina de Saragossa –Agustina de Aragón–, mal llamada..., bueno, llamada «Agustina de Aragón», pero, en todo caso, catalana de nacimiento.

Y le recordaría también cuestiones que son importantes. Ha habido grandes catalanes, como Bonaventura Carles Aribau, como Milà i Fontanals, como otros grandes próceres de la cultura catalana, que han sido los conformadores de la nación española –sí, también– con la lengua común, que es el español, del conjunto de los ciudadanos de España.

A este respecto, cuando ustedes hablan de la carta de las lenguas regionales y minoritarias, a mí me gustaría decirles que hay pocos estados que respeten tanto su pluralidad lingüística como España. De hecho, hay otros países, como Francia..., que ustedes últimamente, además, por alguna extraña razón..., el señor Puigdemont y otros ínclitos nacionalistas se han despertado y parece que quieren poner como ejemplo a Francia. Lógicamente, Francia no solo no ha ratificado la carta de lenguas europeas minoritarias, de lenguas regionales o minoritarias, sino que, por supuesto, no puede haberlo hecho de ninguna manera, porque el carácter de oficialidad que tienen las lenguas españolas –sí, lenguas españolas– diferentes del castellano en España –como, por ejemplo, el catalán, el vasco o el gallego–..., ese reconocimiento no existe en ningún otro país de nuestro entorno democrático.

Por tanto, hay que reconocer... Por eso les decíamos nosotros en nuestra enmienda que constatamos nuestra extrañeza, nuestra perplejidad, ante el hecho de que estados con presencia social de otras lenguas diferentes de la oficial –como Lituania, Letonia y Estonia, con porcentajes de hablantes autóctonos de ruso que llegan casi a la mitad de la población– no hayan firmado esa carta, y que otros –como Francia, por ejemplo– la hayan firmado, pero no ratificado.

Por eso decimos que el marco constitucional, de la Constitución española de 1978, es el mejor marco para el reconocimiento de una nación plurilingüe, de una nación que tiene diversas lenguas, que tiene una riqueza que yo no me cansaré nunca de poner de manifiesto, de poner de relieve, que es la riqueza de tener una lengua común, que ustedes detestan, pero que, en todo caso, para nosotros es una gran riqueza.

Los españoles sí tenemos una lengua común, que es la lengua española, que es la lengua castellana. Señora Palacín, se puede llamar de cualquiera de las dos formas, «castellana» o «española», pero en todo caso es una riqueza a la que hemos colaborado, por cierto, todos, también los catalanes, ciudadanos catalanes. El propio Antoni de Capmany, a quien citaba antes, un liberal, liberal conservador de principios del siglo XIX, y uno de los grandes padres de la Constitución de Cádiz, fue uno de los grandes literatos, historiadores y promotores de esa unidad lingüística de España basada en la lengua española.

¿Que después la riqueza de nuestro país ha perdurado y España es hoy un país con una enorme riqueza y diversidad lingüística? Efectivamente. De la qual molts dels ciutadans de Catalunya ens en vanem; alguns altres... Per exemple, senyor Dalmaes, si vostè diu que estima tant les llengües i que hi conviu amb tota normalitat, jo a vostè i a cap diputat dels partits separatistes els he vist mai, mai de la vida, fer una sola intervenció en la llengua dels seus conciutadans. Jo les hi faré sempre, per afecte, per sentiment i per voluntat de convivència amb els meus conciutadans. Vos-

tès no, i els hi sembla el més normal del món. Per nosaltres el normal és la convivència entre català i castellà, les dues llengües dels ciutadans de Catalunya.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor David Pérez.

David Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores, senyors diputats... Anunciem, d'entrada, el vot favorable als punts 1, 4, 6 i 8 d'aquesta moció. Fem una lectura constructiva d'aquests, tot i que pensem que es refereixen fonamentalment als llocs on el català es pugui utilitzar. I votarem en contra –i, si li sembla, presidenta, ja li anuncio, per tant, votació separada– dels punts 2, 3, 5, 7 i 9, per diferents motius.

Deixi'm, primer de tot, aclarir que aquesta moció ja... Si m'ho permet, senyor Dalmases..., uns atacs, uns retrets permanents al Govern espanyol que no són així, que no és just; que no són veritat, moltes de les coses que diu la moció; que no és cert, el que diu la moció.

Un aclariment: l'Estat espanyol o el Govern d'Espanya el que ha fet durant molt de temps és defensar la llengua espanyola, el castellà, i les diferents llengües del nostre país. I és en aquest sentit que el Tractat de la Unió recull, en el seu article 55, que les llengües oficials són les que són. Però, malgrat això, el Govern del senyor Zapatero el 2005 va aconseguir que el Consell adoptés unes conclusions destinades a permetre la utilització d'altres llengües en determinats supòsits dins de la Unió Europea. I vostè ho coneix, i ha estat el Govern espanyol, el Govern del senyor José Luis Rodríguez Zapatero.

En aquest sentit, per exemple, i en virtut d'altres acords administratius, els ciutadans i ciutadanes catalans es poden dirigir al Consell, a la Comissió, al Tribunal de Justícia, al Comitè de les Regions, al Comitè Econòmic i Social Europeu i al Defensor del Poble en qualsevol de les llengües oficials –per tant, en català. I, a més a més, poden rebre resposta en aquesta llengua. Això va ser en virtut de l'acord, com li deia, amb el Govern espanyol, el Govern del senyor Zapatero.

A més a més, hem aconseguit que en el Consell els representants d'Espanya puguin utilitzar qualsevol de les llengües cooficials, inclosa la catalana. I vostè ho sap, i ha estat el Govern espanyol, el que ho ha aconseguit. I, per tant, els membres del Comitè de les Regions poden, en aquest moment, utilitzar el català en el decurs d'un ple.

I Espanya ha promogut un acord similar amb el Parlament Europeu, que a hores d'ara –i vostè ho sap, en dues ocasions, anys 2005 i 2009– encara no ens n'hem sortit. Però aquest és el camí, si m'ho permet, senyor Dalmases –aquest és el camí–: a poc a poc, anar donant passos per aconseguir, per exemple, que el català també pugui ser llengua d'ús en el Parlament Europeu. I jo crec que això ho podem aconseguir. I jo crec que aquest hauria de ser l'esperit de la moció, un esperit constructiu.

Vostè deia: «La meua llengua materna és el català.» No existeix el concepte, suposo, «llengua paterna». La meua llengua paterna és el castellà; la meua llengua materna és el català. La meua llengua materna és el català; la meua família..., de Barcelona, de València; els meus cognoms catalans: Albou, Solsona..., eh?

Jo entenc el plurilingüisme segurament de manera diferent de la seva. No hi ha d'haver cap atac a l'espanyol, no és necessari, no fa falta. I ens podem posar d'acord en aquest Parlament en temes que podrien avançar perquè en el Parlament Europeu el català fos llengua d'ús. Ho podem fer. Aquest no és el camí: el camí dels atacs i els retrets no és el camí.

Em quedo, en qualsevol cas, amb la part positiva de la seva moció. Votarem a favor, hi insisteixo, dels punts 1, 4, 6 i 8. I pensem que aquest hauria de ser el clima

constructiu d'un debat, com ja s'ha dit, que segurament el que més necessita és serenitat, calma i deixar-nos de retrets permanents que no porten enlloc.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor diputat. Seguidament, en nom del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el diputat senyor Alberto Tarradas.

Alberto Tarradas Paneque

Moltes gràcies, presidenta. Bona tarda a tots, senyors diputats. Después de dedicar el Pleno anterior a las interpelaciones al Gobierno, muchísimas de ellas en relación con la lengua catalana y el uso político que hace la Generalidad con las dos lenguas comunes, una de las dos lenguas comunes de todos los catalanes..., y hoy, pues, el Grupo de Junts nos trae una moción en esa misma línea, ¿no?, seguir y aumentar la imposición del catalán ya no solo en los colegios, no solo en la vida cotidiana de los catalanes, sino, además, en las relaciones internacionales, en las instituciones europeas.

Bien, pero, antes de esto, sí que me gustaría..., antes de entrar en materia, pues, manifestar desde esta tribuna todo el apoyo y cariño de mi persona y del Grupo Parlamentario de VOX a la familia de Canet, a todas las familias que están pasando por esa situación, que están viviendo el acoso y la persecución del separatismo en su cara más ruin, en su verdadera cara.

Y la verdad, señores diputados, es que, cuando pensaba que ustedes ya no podían caer más bajo, se han superado –se han superado. Son ustedes tan tristes –tan tristes– que arremeten con violencia contra un niño de cinco años y contra su familia por pedir el veinticinco por ciento de las horas lectivas en español –el veinticinco por ciento, señores, el veinticinco–, una de cada cuatro horas –tres en catalán, una en español. Y encima nos dicen que tanto la familia de Canet como VOX odiamos el catalán. Es que francamente es incomprensible.

Y, como he dicho en otras intervenciones –y creo que igual hace falta recordar este concepto–, la verdadera riqueza de España reside en cada una de sus singularidades. Y, desde luego, el catalán es una de esas singularidades que cabe defender y preservar. Perquè ningú pot dir que defensa Espanya o ningú pot definir-se a si mateix com a patriota si no defensa totes aquestes singularitats de la nostra nació. Perquè Espanya, gràcies a Déu, és rica en patrimoni cultural i lingüístic, i els patriotes estarem sempre disposats a defensar-la, perquè defensar la catalanitat és defensar Espanya, i defensar Espanya és defensar la catalanitat.

Ahora bien, señores separatistas, la moción que hoy nos traen..., pues, no buscan, una vez más, defender el catalán; lo que buscan es avanzar en ese proyecto rupturista usando la lengua catalana, la lengua de todos los catalanes, como un arma política, imponerla a la fuerza en todos los ámbitos para convertirla en la lengua única.

Y ahora pretenden, además, inmiscuir la en la Unión Europea, como si esta ya no tuviera suficientes problemas para ponerse de acuerdo entre veintisiete estados miembros. Ustedes... No sé, ¿entenderían que...? ¿Creen que un francés o un polaco entendería que los diputados españoles en la eurocámara se dirigieran en catalán, en gallego, en vascuence, en aranés...? La verdad, tenemos una lengua común, que es el español, y esa es la que debemos usar también en las relaciones internacionales, en las instituciones europeas. Y, además, es la lengua que habla gran parte..., una parte muy importante de la población mundial.

Con esta moción también pretenden atacar la sentencia del Tribunal Supremo; con ella, la legalidad vigente dada por la Constitución, además de imponer a las empresas, como ya hemos escuchado tantas veces..., a las empresas privadas, productoras, obligarlas a producir también en catalán. Obligar a Netflix a doblar las series en

catalán, porque, claro..., amb *El joc del calamar* i amb la sèrie traduïda al català ja s'arreglen tots els problemes que travessem. En fin.

Por ese motivo vamos a votar en contra de esta moción, porque el catalán no es una herramienta suya para hacer política y usarla para dividir a la población. Porque, a diferencia de ustedes, a nosotros no nos mueve el odio hacia ninguna lengua; a ustedes, en cambio, les mueve un odio profundo a España, a la lengua española, hasta tal punto de fomentar el *apartheid* a las familias que libre y legalmente deciden educar a sus hijos en el bilingüismo y en su lengua materna.

Señores diputados, la familia de Canet guía el camino, y nosotros estaremos a su lado, al lado de la libertad.

Muchas gracias.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

A continuació, i en nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula el diputat senyor Carles Riera.

Carles Riera Albert

Gràcies, presidenta. Bé, abans d'entrar en la moció, i a propòsit d'algunes de les coses que hem escoltat en aquests darrers minuts..., mirin, aquí la llengua catalana a l'escola, el català, la normalització lingüística, no s'ha imposat; s'ha aplicat per consens, per un ampli consens i per una gran majoria social, i s'ha aplicat per grans majories al Parlament. Aquí l'únic que s'està aplicant per la força, per la força de les togues, és la imposició de percentatges de castellà a l'escola catalana.

Per tant, no ens equivoquem. El català mai s'ha imposat. El català és fruit de grans consensos socials i de majories polítiques que vostès estan intentant trencar. Hi insisteixo, aquí l'únic que s'imposa per la força, per la força de les togues, per la força de la dreta i l'extrema dreta «compinxada» amb la judicatura del règim, és la llengua castellana. No s'equivoquin.

I, en segon lloc, suposo que els grups polítics que defensen aquests percentatges de castellà a l'escola catalana, per la mateixa lògica i amb el mateix argumentari defensaran quotes de català a la Unió Europea i a les institucions europees. Els esperem a l'hora de votar a favor de resolucions que vagin en aquest sentit.

Bé, i entrant ja, ara sí..., amb relació a la moció que ens ocupa, volia fer una breu referència històrica. Estrasburg, 1987. Cinc-centes cinquanta persones es van tornar a manifestar el dia 11 d'octubre del 87 a Estrasburg amb el Tren de les Nacions. Els «expedicionaris» –diu el diari *Avui* en aquella època– van ser rebuts per l'alcalde i van entregar al president de l'eurocambra –llavors era Henry Plumb– cent mil signatures –cent mil signatures– recollides per la crida a favor del reconeixement de les cultures minoritzades a Europa i perquè el català fos la desena llengua en convertir-se en oficial a la Unió Europea –ara n'hi ha vint-i-tres, però encara no es pot parlar en català en el Ple del Parlament Europeu.

Entre les signatures –atenció–, hi havia les de Narcís Serra, Pasqual Maragall i Joaquim Nadal. I, a la vegada, també s'hi podien trobar la de Xavier Rubert de Ventós, del PSC; Carles Gasòliba, CDC; Antoni Gutiérrez Díaz, PSUC, i Concepció Ferrer, d'Unió Democràtica de Catalunya. Entre d'altres, d'acord?

Bé. Des d'aleshores fins ara han passat trenta-cinc anys, i, sincerament, no ens consta que de la majoria de partits polítics que en aquell moment van donar suport a aquesta iniciativa s'hagin fet grans esforços per tal de portar la presència oficial del català al Parlament Europeu; la presència oficial del català al Parlament, no el català perquè s'utilitzi en les postals de Nadal, entenguem-nos, eh?, l'oficialitat del català a Europa, com correspon a una llengua normal.

Bé, doncs des d'aleshores aquell consens encara no s'ha materialitzat, i en gran mesura és perquè sabíem i sabem que l'Estat espanyol no està per la labor, no està per la causa de que, efectivament, el català sigui llengua oficial a Europa. Per tant,

siguem pragmàtics, siguem pragmàtiques, com ho són les relacions internacionals, com ho és la diplomàcia internacional, i assumim que només amb la independència i la república podrem aconseguir realment el nostre reconeixement internacional i que el català sigui una llengua oficial, en igualtat de condicions, a totes les institucions i a tots els organismes internacionals multilaterals.

Té sentit seguir insistint, demanant i reivindicant? Òbviament. Però, de la mateixa manera que les institucions internacionals actuen amb pragmatisme, actuem també nosaltres amb pragmatisme i no oblidem la major, sens dubte.

D'altra banda, també els hi hem de dir –els hi hem dit diverses vegades–..., nosaltres tampoc estem d'acord en generar ni grans confiança ni grans expectatives en aquestes institucions. La Unió Europea un gran exemple de respecte pels drets humans, civils i polítics no ho és. Només cal veure la seva política exterior, les seves intervencions bèl·liques a l'exterior. Només cal veure la seva política de fronteres: la política de fronteres d'Europa és un drama, una tragèdia que demostra els greus dèficits democràtics de l'actual Unió Europea.

Per tant, nosaltres, endavant en reivindicar el català com a llengua europea, endavant en continuar treballant i lluitant per aconseguir, amb les pròpies forces, la nostra independència i la nostra república; només serà aleshores quan realment rebrem el reconeixement adequat.

I també refermar, com hem fet sempre, que per nosaltres la independència també ha de ser un instrument per tal d'esdevenir un actor internacional de ple dret, en plena igualtat, per transformar les relacions internacionals, perquè no concebem una Unió Europea ni un projecte europeu que no sigui dels pobles i nacions, moltes d'elles avui sense estat, en pla d'igualtat, i sense una Unió Europea o un projecte europeu de la igualtat, de la justícia i dels drets humans, civils i polítics per a tothom.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula ara la diputada senyora Susanna Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades... Crec que portem en el Ple d'avui més de sis hores parlant del debat del català i el castellà –com a mínim. Suposo que, de cara enfora, segurament donem la mateixa sensació d'esgotament que segurament tenim molts de nosaltres sobre aquest debat, així que jo pensava ara utilitzar aquesta ocasió, que també parla dels drets de les llengües d'Europa, justament per ampliar una miqueta el focus i anar a parlar del que suposa la diversitat de les llengües al món, la riquesa que suposa per a tot el món que hi hagi més de set mil llengües que es parlen al món.

Només a Catalunya són més de tres-centes, vull dir que hi han molts nens i nenes que, a banda de parlar el català i/o el castellà i l'anglès i el francès, parlen com a mínim 296 llengües més, entre tots ells. Per tant, crec que és important posar el focus en que les llengües no són només una eina de comunicació, sinó que, a més a més, són una manera d'entendre el món; formen part de la cosmovisió de les persones, de la manera d'entendre aquest món, de la manera de relacionar-se; són el reflex de l'herència social, cultural i històrica, de tot el que ha passat en una zona, però també de tots els intercanvis culturals que hi ha hagut i de tot el que ha alimentat la riquesa d'aquests pobles.

Jo..., no sé si ho saben, però part de la meua vida professional i activista ha estat a l'Equador. A l'Equador treballàvem el tema de drets col·lectius i drets de les llengües dels pobles indígenes, i l'any 2001 vaig participar en el grup de treball que va aconseguir el reconeixement de la UNESCO de la llengua i les tradicions orals del poble indígena *zápara* com a patrimoni oral i immaterial de la humanitat –és la pri-

mera vegada que la UNESCO feia aquest reconeixement de patrimonis orals i immaterials. Una llengua que la parlaven cinc persones, en aquell moment; ara ja, de les cinc que la parlaven, només en queden tres de vives, perquè totes eren..., cinc persones grans. I eren cinc-centes persones, les que hi havien vivint-hi, entre la selva de l'Equador i del Perú. Per tant, una llengua en autèntic perill d'extinció, que va ser reconeguda per la UNESCO per la riquesa que suposava.

Anys després, ja des de l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament, vam engegar un projecte de cooperació directa entre el Govern de la Generalitat de Catalunya i el Govern de l'Equador, a través del Ministeri d'Educació, per al rescat i per a l'educació en llengües indígenes de l'Amazònia, que justament passava per formar docents en llengües indígenes, perquè hi havien parlants però no hi havien docents, i, per tant, no es podia fer aquesta docència en llengües indígenes.

Una de les coses que fèiem era portar persones del Departament d'Educació de la Generalitat de Catalunya a explicar com havia estat el procés de normalització de l'ús del català després de la dictadura, el procés d'institucionalització del català i el procés d'immersió lingüística a les escoles, i com s'havia aconseguit passar d'una llengua que es parlava a casa i en espais prohibits a ser una llengua institucional i reconeguda públicament i políticament. I el que sempre se'ns retornava des d'allà era admiració, admiració per aquest procés, perquè hi havia hagut la valentia d'unes institucions, la valentia d'uns partits polítics i la valentia d'una societat per recuperar aquesta llengua que formava part del seu territori, de la seva manera de ser i de la seva manera d'entendre el món.

El projecte Sasiku, que així és com es deia, també va ser molt criticat en el seu moment per una visita que va fer el llavors conseller Carod-Rovira, perquè se li va criticar que estava malbaratant 1 milió d'euros en quatre anys en la defensa de llengües minoritàries –els mateixos que ara qüestionen la immersió lingüística a Catalunya. Doncs, la veritat..., dels millors diners que segurament ha invertit la cooperació catalana en molts anys, perquè justament invertir en la defensa de les llengües és invertir en la defensa dels drets de les persones, i són drets humans bàsics.

I, tot això, per contextualitzar una mica, per anar una mica més enllà i per dir que sí, que endavant, que tot el reconeixement de les llengües, tot el suport institucional, tota l'oficialitat són necessaris, i que aquí ens hi trobaran, a nosaltres, tant aquí com als ajuntaments, al Govern de l'Estat, al Congrés i al Parlament Europeu, reclamant major presència i el reconeixement de l'oficialitat del català. Que, a més a més, és la novena llengua més parlada a la Unió Europea, molt per davant de moltes de les que sí que són reconegudes oficialment.

Però sí que volia fer una reflexió, també, i és que crec que hem de defensar i hem d'estar orgullosos del que hem aconseguit i pensar que ho tenen molt difícil per posar-ho en risc. És cert que hi han amenaces, és cert que estan havent-hi atacs, sobretot promoguts per la partidització del debat –i avui ho hem pogut veure molt–, però hi han coses que s'han aconseguit i que estan molt consolidades i que costarà molt tirar-les enrere. I això és el que també sortim a defensar el dissabte.

I, llegint la carta europea de les llengües regionals o minoritàries..., dir que no s'acompleix, en el cas de l'Estat espanyol –amb perdó, eh?, però...–, és no haver-se-la llegit bé. Perquè, de fet, aquesta carta és bastant mínima pel que fa al reconeixement de drets de les llengües en el sistema educatiu. I és que ho podríem llegir, però els hi demano que ho llegeixin, perquè..., bàsicament, el que fa és dir que s'ha de garantir que es podran estudiar algunes hores i que alguns estudiants ho poden fer. El que tenim a Catalunya va molt més enllà del que diu aquesta carta –va molt més enllà. Per tant, no podem dir que no s'està complint aquesta carta. S'està complint i s'està anant molt més enllà. I podem donar moltes lliçons de com a Catalunya s'està respectant i s'està garantint l'ús social i educatiu del català.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula ara el diputat senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Gràcies, presidenta. Bé, he sentit l'emocionada reivindicació que el senyor Riera, de la CUP, ha fet de les majories i dels consensos històrics parlamentaris al voltant de la llengua. El problema és que fa només dos mesos, el mateix senyor Riera –ho acabo de comprovar– deia que ell, com a diputat, i la CUP venien a trencar els consensos (*l'orador riu*) i les grans majories capitalistes del Parlament que impediien a les classes populars de Catalunya empoderar-se –frase textual. És a dir, senyors de la CUP, s'han de posar d'acord amb vostès mateixos: o són capitalistes del consens parlamentari i del sistema, o són antisistema. Aviam si encara tindrà raó quan parlo de la vessant *pija* amagada cupaire que tenen vostès amb les sabatilles esportives i totes aquestes coses que explico sovint.

Sí que és veritat –sí que és veritat– que té vostè una raó fonamental i que no l'hi nego pas. I ha dit una veritat; se li ha escapat, potser no era la seva intenció. Ha dit textualment que la moció rebrà una resposta decebedora per part de la Unió Europea. I en això té tota la raó del món. Sap per què? Perquè la Unió Europea, que és efectivament un club d'estats, en el seu esperit fundacional, el que fa és posar la persona per davant del col·lectiu. I, per tant, són els drets lingüístics de les persones i no dels territoris allò que la Unió Europea defensa. Precisament per aquesta raó, el Consell d'Europa, la Comissió Europea, els pilars de la Unió Europea, defensaran la causa d'aquelles persones a Catalunya que defensen el dret de rebre ensenyament bilingüe, perquè són els drets lingüístics de les persones. I això referma una cosa que he dit abans, i és que la immersió lingüística només és legal a Catalunya. I ja no ho és; ho era.

De fet, com deia abans, a totes les comunitats europees on es produeix confluència lingüística, ja sigui el País Basc, Flandes, Suïssa, Irlanda, s'apliquen dos models: o bé les dues línies separades, o bé el bilingüisme. Però no s'aplica el que s'aplica aquí. Per això, efectivament, rebran una resposta negativa de la Unió Europea, que vostè, de manera, en fi, premonitòria, acaba de definir.

I això acaba amb la història eterna d'aquest procés aquí. I és que, què passa, que a tot Europa són feixistes? Són fatxes, tots? Són fatxes a Suïssa, són fatxes a França, són fatxes a Holanda... Tothom és fatxa menys vostès? Jo diria que no, eh? Jo, de fet, diria que és a l'inrevés: els fatxes són vostès. Són els únics que defensen un model d'imposició per al conjunt de la població. Per això rebran una, en fi, resposta negativa per part de la Unió Europea que han avançat de manera brillant. És veritat. Com deia, *usted lo sabe y yo lo sé*.

Gràcies.

La presidenta

I finalment, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada senyora Meritxell Serret.

Meritxell Serret i Aleu

Gràcies, presidenta. Em toca agrair als companys de Junts per Catalunya la iniciativa i l'oportunitat d'aquesta moció, i ja diem que hi donem el nostre suport.

I quan parlem de com afrontar o reivindicar el reconeixement del català a nivell europeu, crec que ens correspon recordar quins són els principis fundacionals de la pròpia Unió Europea, i que ens parlen de democràcia, d'igualtat, de respecte dels drets humans, de respecte a les identitats nacionals, de cooperació, solidaritat, transparència i proximitat. És en base a aquests principis que la societat catalana, i sobretot Esquerra Republicana i el moviment independentista en general, refermem l'europeisme de la nostra societat i la pròpia voluntat de tenir aquesta veu pròpia a la Unió Europea.

Perquè estem molt d'acord en que la diversitat cultural és riquesa, i, de fet, és una de les grans fortaleces de la Unió Europea, però quan hem de recordar i parlem de per què no s'ha reconegut aquesta oficialitat del català a la Unió Europea, ens toca reconèixer que no tothom milita ni amb aquests principis fundacionals ni amb la idea de que la diversitat és riquesa. Perquè la llengua catalana, el català, és la llengua d'una comunitat lingüística de més de deu milions d'europes, i que no la volem considerar, ni la podem considerar, com una llengua minoritària sinó minoritzada. Minoritzada, perquè és la dotzena llengua més parlada, però no és oficial encara, i perquè l'oficialitat i el reconeixement del català depèn del Govern espanyol, que l'ha bloquejat ja fins a setze vegades.

I mentrestant –mentrestant–, altres llengües menys parlades o similarment parlades són ja oficials. El 1973 ho va ser el danès; el 1981, el grec; el 95, el finès; el 2004, l'eslovac, l'estonià, l'eslovè, el letó, el lituà, el maltès; el 2007, l'irlandès; el 2007 també, el búlgar; el 2013, el croat. Però hem vist com, el 2006, l'Estat espanyol va negar l'oficialitat i en va restringir fins i tot l'estatus, i el 2011, tant el PP com el PSOE van tornar a vetar al Congrés el reconeixement de l'oficialitat del català. Aquí ens toca lamentar, lamentar el rebuig del PSOE-PSC al que és l'oficialitat del català, amagat sempre –ho hem vist també avui– darrere aquesta suposada neutralitat; que per nosaltres és perillosa, perquè ho hem vist en la història: quan es tracta de drets i llibertats, ser neutrals comporta validar la seva limitació.

I vam veure, el 2011, que el PSC deia «ara no toca» quan volíem oficialitzar el català. I ara ens diuen que no assistiran a la manifestació. I, per nosaltres, no assistir a la manifestació del proper dissabte també és donar validesa als arguments que ataquen el català com a motor de la cohesió social. I per això els demanem que rectifiquin de manera desacomplexada davant el nacionalisme espanyol excoent que també hem pogut veure avui aquí. Perquè toca, perquè toca trobar ja aquesta voluntat política. Perquè no hi ha cap altra llengua parlada, tan parlada com el català, que no sigui oficial a la Unió Europea. Sabem que això difícilment arribarà, i per això els independentistes continuem i continuarem reivindicant, també, per al català la necessitat d'un estat propi.

I volem el català, perquè els ciutadans catalans tenen dificultats i se'ls limita els seus drets: perquè no hi ha cap document oficial que estigui escrit en català, perquè adreçar-se a les autoritats i institucions europees és molt difícil i no hi ha mai la garantia d'una resposta en català, perquè els representants polítics també tenim limitada la nostra expressió en català –només quan es demana expressament i ni així està garantida la traducció–, i ho hem pogut fer potser al Comitè de les Regions, però no on toca, que és al Parlament, Comissió i Consell. A més, hi ha uns procediments bàsics administratius sense transcendència jurisdiccional. I sobretot, també, ho hem vist quan s'exclou el català en l'etiquetatge, perquè només es garanteix l'etiquetatge a la Unió Europea en llengües que siguin oficials.

En resum, és molt evident que l'oficialitat del català afectaria positivament el conjunt de la ciutadania, el conjunt de catalanoparlants, aquests deu milions, perquè és un reconeixement i una garantia, l'exercici dels seus drets i de la seva ciutadania europea. Continuarem en aquesta lluita, en aquesta lluita per promoure el català respecte als drets. Teixirem aquesta aliança de tots els demòcrates, perquè, per coherència amb els principis fundacionals, aquests deu milions de catalans no continuem sent discriminats, perquè el català no sigui sistemàticament una llengua minoritzada.

Per això, animem a tothom a participar a la manifestació d'aquest dissabte de Som Escola, perquè som catalanoparlants, som demòcrates i som militants en la defensa i la promoció dels drets i llibertats fonamentals.

(Aplaudiments.)

La presidenta

I, finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Francesc de Dalmaes.

Francesc de Dalmaes i Thió

Gràcies, presidenta. Ho he fet molt malament, perquè jo precisament he volgut que la intervenció fos alabar el que significa el plurilingüisme, la diversitat, que forma part del lema europeu, i dos dels intervinents han parlat de l'odi que tenia cap a les llengües. Per tant, no..., ho he fet fatal, perquè si vostès han entès això, ho he fet molt malament.

Dit això, més concretament, el PSC m'ha fet una resposta de manual. Ens ha agradat molt la forma i l'hi agraïm molt, però el fons no, que és que ens diguin «a poc a poc». Miri, l'Estat espanyol va ingressar a la Unió Europea el 1985 –trenta-sis anys. Que trenta-sis anys després ens diguin «a poc a poc», bé, sona una mica a això, no?, a aquest discurs que ja tenim interioritzat del que es pot fer i del que no volen fer, sobretot del que no volen fer.

Amb la CUP, som on som sempre. Nosaltres no és que creguem que Europa és la solució, sinó que construint una Europa diferent trobarem les solucions i, per això, som euroexigents.

Els que han dit..., els que valoren les llengües pel nombre de parlants els dono una mala notícia: vagin aprenent xinès mandarí, perquè és com s'hauran de relacionar. És la llengua més parlada del món; per tant, si el rànking va de llengua més parlada, vagin practicant ortografia i gramàtica. *(Alguns aplaudiments.)*

I amb els comuns compartim aquesta idea de la cosmovisió que representa cada llengua. No m'he fet..., perquè com que ho he dit algunes vegades no he volgut tornar a parlar de l'ecolingüística, però me l'heu fet recordar molt amb la vostra intervenció.

I jo no he dit que l'Estat espanyol –que sí que ho fa, en moltes ocasions– incompleixi la Carta europea de les llengües. El que he dit és que acceptar aquesta sentència i defensar l'aplicació d'aquesta sentència, com han fet ministres a Madrid, sí que contradiu els compromisos internacionals de l'Estat espanyol.

El Partit Popular té tota la raó, hi ha una Unió Europea que no ens agrada, que és aquesta que és una llengua, que és homogènia, que és només dels estats; en aquesta no ens hi trobaran. Per tant, nosaltres parlem d'una transformació europea. Volem una altra llengua.

I a Esquerra, moltes moltes gràcies, ens trobareu en aquesta aliança internacional per fer del català una llengua oficial de la Unió Europea i una llengua reconeguda i coneguda arreu del món, en el concert de totes les llengües del món que ens expliquen com som i, sobretot, com volem ser.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Acabat, doncs, el debat, els faig avinent que procedirem seguidament a la votació dels punts 13 al 17 de l'ordre del dia, que corresponen a les mocions que s'han substantiat en el dia d'avui.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el compliment de la sentència del Tribunal Suprem en matèria de política lingüística als centres educatius (continuació)

302-00067/13

Començarem amb la moció número 13, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el compliment de la sentència del Tribunal Suprem en matèria de política lingüística als centres educatius.

Votem tota la moció, només és un punt.

Comença la votació.

La moció no s'aprova, amb 48 vots a favor, 78 vots en contra i una abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el model escolar i la immersió lingüística (continuació)

302-00070/13

Votem ara la moció número 14, subsegüent a la interpellació al Govern sobre el model escolar i la immersió lingüística.

Votarem els punts 1, 2 i 11.

Comença la votació.

Aquests punts han obtingut 117 vots a favor i 11 vots en contra.

Votem ara el punt número 3.

Comença la votació.

El punt número 3 ha obtingut 111 vots a favor, 11 vots en contra i 6 abstencions.

Votem ara els punts 4 i 7.

Comença la votació.

Aquests punts han obtingut 79 vots a favor, 17 vots en contra i 32 abstencions.

Votem ara el punt número 8.

Comença la votació.

El punt número 8 ha quedat aprovat amb 79 vots a favor i 49 vots en contra.

Votem ara el punt número 9.

Comença la votació.

El punt número 9 ha quedat aprovat amb 111 vots a favor, 11 vots en contra i 6 abstencions.

Votem ara els punts 5, 6 i 10.

Comença la votació.

Aquests punts han obtingut 111 vots a favor i 17 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'aplicació de la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya que estableix que almenys el vint-i-cinc per cent de les classes dels centres educatius s'han d'impartir en castellà (continuació)

302-00072/13

Passem a votar la moció número 15, subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'aplicació de la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya que estableix que el vint-i-cinc per cent de les classes dels centres educatius siguin impartides en castellà.

Votarem primer els punts número 1, 4,5, 8, 14 i 15.

Comença la votació.

Aquests punts han obtingut 17 vots a favor, 79 vots en contra i 32 abstencions.

Votem ara el punt número 10.

Comença la votació.

El punt número 10 no ha quedat aprovat, amb 17 vots a favor, 110 vots en contra i una persona que no vota.

I finalment votem la resta de punts de la moció.

Comença la votació.

La resta de punts han obtingut 49 vots a favor i 79 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'enfortiment i la transformació del sistema sanitari (continuació)

302-00069/13

Votem ara la moció número 16, subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'enfortiment i la transformació del sistema sanitari.

Votem el punt número 1.

Comença la votació.

El punt número 1 ha quedat aprovat amb 110 vots a favor i 18 vots en contra.

Votem ara el punt número 2.

Comença la votació.

El punt número 2 ha quedat aprovat amb 119 vots a favor i 9 abstencions.

Votem ara el punt número 5.

Comença la votació.

El punt número 5 ha quedat aprovat amb 119 vots a favor i 9 abstencions.

Votem el punt número 6.

Comença la votació.

El punt número 6 ha obtingut 66 vots a favor, 1 vot en contra i 61 abstencions.

Finalment votem la resta de punts de la moció.

Comença la votació

La resta de punts de la moció han quedat aprovats amb 127 vots a favor.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la preservació de drets en el marc de les institucions europees (continuació)

302-00073/13

I finalment votem la moció número 17, subsegüent a la interpellació al Govern sobre la preservació de drets en el marc de les institucions europees.

Votem ara el punt número 1.

Comença la votació.

El punt número 1 ha quedat aprovat amb 117 vots a favor i 11 vots en contra.

Votem ara els punts números 2 i 5.

Comença la votació.

Els punts 2 i 5 han quedat aprovats amb 71 vots a favor i 49 vots en contra, 8 abstencions.

Votem ara els punts 3, 7 i 9.

Comença la votació.

Aquests punts també han quedat aprovats amb 79 vots a favor i 49 vots en contra.

Votem ara els punts números 4 i 6.

Comença la votació.

Aquests punts també han quedat aprovats amb 111 vots a favor i 17 vots en contra.

I finalment votem el punt número 8.

Comença la votació.

I el punt número 8 també ha quedat aprovat amb 111 vots a favor, 11 vots en contra i 6 abstencions.

Passem al cinquè punt de l'ordre del dia, la interpелlació al Govern sobre la situació de les persones sense llar; presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Té la paraula, per fer l'exposició de la interpелlació, la diputada senyora Beatriz Silva.

(Pausa llarga. *Veus de fons.*) No hi ha la consellera, efectivament. Anem una mica abans del temps..., però ara em sembla que l'estem anant a buscar.

(Pausa llarga.)

Ja ha arribat. (*Veus de fons.*) És que hem rebaixat una mica el temps a les votacions.

Doncs té la paraula, senyora Beatriz Silva.

Beatriz Silva Gallardo

Gracias, presidenta. Buenas tardes, *consellera*. Diputados, diputadas, mañana se cumplirán dieciséis años del asesinato de Rosario Endrinal, una mujer sin techo de cincuenta años que dormía en un cajero de la ciudad de Barcelona y que fue quemada viva por tres jóvenes mientras dormía. Las cámaras registraron el crimen y las imágenes provocaron, durante semanas, que los medios de comunicación y la opinión pública debatieran sobre las consecuencias del sinhogarismo, la forma más extrema de pobreza y exclusión social que existe en nuestra sociedad.

Han pasado dieciséis años y el impacto que causó este crimen ha servido muy poco para abordar la situación de las personas que se ven obligadas a vivir en la calle o en infraviviendas que no reúnen las condiciones mínimas.

Hace dos semanas lamentábamos en este hemiciclo la muerte de una familia en un incendio que se había producido en el local que les servía de vivienda en la plaza Tetuán. Dos eran menores: un niño de tres años y su hermana de cuatro meses. Como muchos otros niños y niñas y muchas otras personas en Cataluña, vivían privados de los derechos más básicos, sin acceso a servicios indispensables como el agua o la electricidad.

La muerte es el rostro más duro del sinhogarismo, un proceso de vulneración de derechos que se inicia cuando se priva a una persona de la vivienda, y que continúa con otros derechos básicos como son el acceso a la salud, al trabajo, a la integridad física o a vivir en sociedad.

Para las personas que duermen en la calle, la posibilidad de morir de frío o a manos de un desconocido es una amenaza constante. Durante el confinamiento, cuatro personas sin techo fueron asesinadas mientras dormían en las calles de Barcelona, y regularmente nos encontramos con noticias que nos explican que les atacan o incluso intentan quemarles vivos, como sucedió con Rosario Endrinal el 16 de diciembre de 2005.

Con esta interpелación, desde el Grupo Socialistes i Units per Avançar queremos conocer qué medidas está adoptando el Gobierno de Cataluña para evitar que situaciones como las vividas en la plaza Tetuán se repitan, pero también qué piensa hacer para rescatar a las personas que están durmiendo en la calle o a la intemperie, y para evitar que las que están al límite se encuentren, en los próximos meses, en situaciones tan dramáticas como estas.

Lo que dicen las entidades que les atienden es que la emergencia sanitaria, pero sobre todo la crisis económica y social que se ha derivado de ella, han venido a acelerar los procesos de exclusión. Nos dicen también que, a pesar de que el número de personas sin techo se ha duplicado en la última década, Cataluña ha hecho muy poco para abordar esta problemática y que el sinhogarismo sigue siendo invisible en las políticas públicas y en los presupuestos de la Generalitat de Catalunya.

En el último Pleno, *consellera*, usted mencionó recursos por varios millones de euros para abordar el sinhogarismo en los presupuestos de 2022, y su anuncio me

sorprendió, porque lo primero que yo hice, cuando se presentaron estos presupuestos, fue buscar las partidas destinadas a abordar la situación de las personas sin hogar, sobre todo las que están en la calle, y me fue imposible encontrar una sola partida concreta en el proyecto o en la memoria económica.

En las mil páginas del proyecto de presupuestos solo aparece la palabra «*sensellarisme*» una vez, y es dentro de la partida «Otros programas sociales», donde no se especifica la cuantía ni a qué van destinados estos recursos, ni si una parte de estos recursos contempla a las personas sin techo, que son las grandes olvidadas.

Desde hace años, la atención a las personas sin techo recae completamente en las entidades y en los ayuntamientos, porque la Generalitat, que es quien tiene las competencias de vivienda y de acompañamiento para abordar una problemática tan compleja, se ha desentendido completamente de la situación de estas personas. El Ayuntamiento de Barcelona, que es el que lleva el peso más grande, destina más de 35 millones de euros al año para atender a estas personas, y solo desde hace un par de años el Govern contribuye con cien mil euros a estos programas.

Por esta razón yo deduje, al ver los presupuestos de 2022, que estos recursos para sinhogarismo, englobados en la partida «Otros programas sociales», son estos mismos cien mil euros que se aportan a los programas del Ayuntamiento de Barcelona, pero que es una cifra podríamos decir testimonial, frente al gasto que están asumiendo este y otros gobiernos locales. Por eso me gustaría que nos explicara aquí las cifras que usted dio a conocer en el Pleno, porque no solo no encontramos estas partidas en los presupuestos, es que el documento de presentación de los presupuestos de 2022, que tiene cien páginas, no menciona ni una sola vez –ni una sola vez– la palabra «*sensellarisme*».

Cuesta pensar que esta cuestión es una prioridad para este Govern cuando ni siquiera es posible encontrarla en la presentación de los presupuestos. Sobre todo, me gustaría saber qué partidas y qué programas tiene previsto destinar el Govern de Catalunya a abordar la situación de las personas sin techo, las que duermen en la calle o a la intemperie. ¿Existe al menos un programa específico desde el Departamento de Drets Socials que esté abordando la situación de las personas sin techo, *consellera*? ¿Uno solo?

Usted también mencionó la necesidad de priorizar el modelo de «*Housing first*», una propuesta que el Grupo Parlamentario Socialistes i Units per Avançar comparte. Pero yo no veo en ninguna parte una partida para hacer realidad las viviendas que necesitan un abordaje integral como este, ni tampoco veo partidas para hacer frente al acompañamiento que necesitan estas personas ni para prevenir a otras que queden al descubierto.

Si estos presupuestos tienen previsto hacer realidad viviendas para impulsar el modelo «*Housing first*», me gustaría que me dijera cuántas son y cuándo estarán disponibles.

Creo que usted es consciente también de que uno de los colectivos más perjudicados por la actual crisis sanitaria, económica y social es el de las mujeres. Desde el comienzo de la pandemia, el número de mujeres atendidas en una de las entidades de referencia de Barcelona para personas sin techo, la fundación Assís, ha crecido un setenta y siete por ciento. Se trata, en su gran mayoría, de mujeres que se encontraban al límite, que evitaban la calle pasando la noche en una pensión o en casa de algún desconocido y que ahora han visto desvanecerse todas sus estrategias de supervivencia. Lo que dicen las entidades que las atienden es que la covid no ha creado una situación nueva, lo que ha hecho es acelerar el sinhogarismo femenino que permanecía oculto.

Si la principal causa por la que los hombres acaban en la calle es la falta de empleo, en el caso de las mujeres es la violencia. Según constataba en 2019 un estudio de dos grupos de investigación de la Universidad de Barcelona, la violencia es lo que conecta las historias de las mujeres sin hogar, antes y durante su vida en la calle.

Dos tercios de ellas han experimentado violencia por parte de su pareja y la mitad abusos sexuales en la infancia o en la vida adulta. La violencia es también el desencadenante para que abandonen su domicilio y cuando llegan a la calle se encuentran con la amenaza constante de los abusos sexuales, pero también físicos. La paliza que recibió Rosario Endrinal, antes de que le prendieran fuego, es una situación habitual con la que se enfrentan las mujeres que viven en la calle.

Consellera, ¿que está siendo su Gobierno por estas mujeres? A mí me consta que las únicas iniciativas que existen para abordar la situación de las mujeres sin hogar son las que sacan adelante fundaciones como Assís, que puso en marcha hace poco el centro La Violeta, que ha conseguido, en pocos meses, evitar que acaben en la calle varias mujeres que estaban en riesgo y que han normalizado ahora sus vidas.

El Parlament de Catalunya aprobó en la pasada legislatura varias resoluciones presentadas por mi grupo parlamentario que instaban al Govern a crear recursos residenciales y de acompañamiento específico para mujeres, pero también sistemas de detección precoz. Sé que ninguna de estas medidas se ha hecho realidad, porque recibo los controles de cumplimiento del Govern. Y me gustaría saber qué tiene pensado hacer ahora usted.

En el mismo sentido, me gustaría que nos explicara qué está pasando con las familias y las personas que no están durmiendo en la calle, pero malviven en naves o infraviviendas que no reúnen las condiciones. ¿Qué está pasando con esta otra cara del sinhogarismo, cuyas consecuencias vimos hace dos semanas en la plaza Tetuán? El Ayuntamiento de Barcelona dice que solo en Barcelona hay 209 niños y niñas y 656 personas adultas en condiciones similares a las de esta familia. ¿Sabemos cuántas familias, cuántos niños y niñas están en esta situación en toda Cataluña, *consellera*? ¿Qué está haciendo su Govern por estas familias, pero sobre todo por los niños y las niñas que se encuentran en situaciones como las de esta familia? Usted sabe que ayer la Taula del Tercer Sector anunció que se necesitan al menos mil cuatrocientas viviendas para dar respuesta a las necesidades de las personas y las familias más vulnerables. ¿Hay un calendario para hacer posible esta petición?

En el último Pleno usted anunció que muy pronto se aprobará el *marc d'acció per a l'abordatge del sensellarisme a Catalunya*. Pero el director de Arrels recordó, a raíz de su anuncio, que desde 2017 los gobiernos de Catalunya, que han estado formados por las mismas formaciones que ahora, han dicho dos o tres veces que aprobarían la estrategia *d'abordatge del sensellarisme* y no han llegado nunca a hacerlo. De hecho, el *model d'atenció a persones sense llar*, elaborado en 2010 por el Govern *d'entesa*, acabó en el fondo de un cajón y no se ha vuelto a saber nunca nada más de él.

No se trata, *consellera*, que cuando ocurre una tragedia como esta se hagan anuncios que no llegan nunca a hacerse realidad. Lo que Cataluña necesita es convertir el combate contra el sinhogarismo en una prioridad, y para esto tiene que formar parte, primero, de la agenda política y de los presupuestos de la Generalitat de Cataluña. El sinhogarismo tiene que dejar de ser invisible.

Tengo otras cosas que me gustaría comentar con usted, pero lo haré durante el turno de réplica. Pero me gustaría..., si nos puede contestar a las que le he hecho hasta ahora: qué presupuesto y programas para personas sin techo tienen previstos estos presupuestos, qué presupuesto y programas tiene para familias que están viviendo en infraviviendas y qué presupuesto y programas tiene para mujeres.

Muchas gracias.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Té la paraula la consellera de Drets Socials, la senyora Violant Cervera.

La consellera de Drets Socials (Violant Cervera i Gòdia)

Moltes gràcies, presidenta. Senyora diputada, en primer lloc, doncs, li agraeixo aquesta interpellació; entre altres coses, perquè així, com que veig que no va quedar gaire clar en el passat Ple en dos minuts i mig poder explicar quines eren les actuacions o les línies d'actuació del Govern en matèria de sensellarisme, jo crec que amb aquesta interpellació i segur que, després, amb les següents mocions que es presentaran a conseqüència de la interpellació en podrem parlar.

D'entrada, només una prèvia: jo no conto mai mentides. En tot cas, el que faig..., a vegades em puc equivocar, de vegades no es pot concretar, però quan jo faig alguna afirmació normalment és, primera, perquè me la crec; segona, perquè la tinc projectada. De vegades no es poden arribar a complir, però per definició jo no conto mentides i intento, quan faig afirmacions, tenir la certesa de que les puc arribar a complir.

Vostè parlava i comenta que en els pressupostos, doncs, no es contemplen les partides dedicades al sensellarisme. Jo el que li vull dir és que quan tens un pressupost de 4.000 milions d'euros amb diferents eines d'actuació, de vegades potser sí que és veritat que és difícil poder detectar en quina de les partides s'inclou una actuació en concret. En primer lloc –només dir-ho, perquè jo crec que això ho sabem tots, però va bé també de recordar-ho–, les matèries dels serveis bàsics són competència de la Generalitat, però també dels ajuntaments. I li dic que són dels ajuntaments i, per aquest motiu, l'eina principal que té la Generalitat per poder treballar en aquesta matèria en concret, que és dels serveis socials, és a través del contracte programa, que és el que estem treballant amb els ajuntaments. I un dels números que els vaig dir en la passada pregunta eren els 12 milions d'euros que contempla el contracte programa per poder ajudar els ajuntaments a lluitar contra aquest sensellarisme.

També els hi comentava que sí que és veritat que des de l'any 2016 el Govern de la Generalitat es va instar a sí mateix a poder fer un marc d'acció integral de l'abordatge del sensellarisme. Hi van estar treballant durant certs anys, doncs, en aquest marc d'acció. La pandèmia és veritat que ho va aturar. Quan nosaltres vam arribar al Govern vam reprendre els treballs i aquests treballs estan acabats; estan acabats i estan seguint els tràmits que es necessiten per poder portar un marc d'aquestes característiques..., que és aquest (*La consellera mostra a la cambra un document*), fins i tot el tinc tot ratlladet –és aquest–, que passarem, doncs, per govern.

I aquest marc és el que ens ha de servir per poder treballar conjuntament l'Administració de la Generalitat, els ajuntaments –l'Administració local– i també les entitats, que, com vostè recordava, Arrels des de fa molts anys treballen i lluiten contra el sensellarisme. I aquest marc ens ha de permetre poder treballar d'una manera coordinada en els diferents àmbits institucionals o de les entitats, però també a través de tots els departaments de la Generalitat implicats en aquest tema.

Com també sap vostè, el tema del sensellarisme no és només una problemàtica de subministraments bàsics; és també una problemàtica d'habitatge, és una problemàtica d'acompanyament social, és una problemàtica educativa, és una problemàtica també de treball. Per això, és important que aquest marc reguli la forma com ens hem d'organitzar dintre del Govern de la Generalitat per poder treballar en aquesta línia.

I com bé diu vostè i també diu el marc, la idea és poder treballar en la metodologia de treball del «*Housing first*». I aquesta serà la idea. El fet de que el Departament de Drets Socials en aquests moments, doncs, tingui també les competències d'habitatge, jo crec que és una bona notícia per poder centrar els esforços en aquesta matèria, en la matèria de l'habitatge. Però vostè sap que especialment en les persones que viuen al carrer, sense llar, no és només un tema d'habitatge, sinó que també és un tema d'acompanyament.

En aquest marc d'actuació, quan es fa referència, doncs, a les persones que tenim sense llar a Catalunya, es fan diferents classificacions, i entre elles..., i, a més, l'estu-

di aquest es fa a través d'enquestes que es fan en diferents ajuntaments. Una de les dades que reflecteix i que dona el propi estudi és que el sensellarisme fonamentalment està situat en les grans ciutats, en les ciutats de més de vint mil habitants. Però de sensellarisme n'hi ha de diferents graus. El grau més sever, que és el de les persones sense sostre, arriba..., hi tenim a Catalunya, segons aquest estudi, unes 5.700 persones, que, evidentment, necessiten unes actuacions determinades de sense llar. I després n'hi ha unes 4.400 que tenen habitatges, però que són habitatges en condicions..., no bones condicions, eh?, o bé perquè viuen també en albergs. I després hi ha un volum molt gran de persones, al voltant de les cinquanta mil, que viuen en situacions complexes –habitatges a punt de ser desnonats, habitatges en males condicions.

Per tant, quan li donava l'altre dia els números –i intento fer un punt de repàs perquè justament he agafat la pregunta de l'altre dia– els hi deia: el contracte programa preveu 12 milions d'euros per lluitar contra el sensellarisme, que van directament dirigits als municipis; però dintre d'aquest contracte programa també hi ha 5,2 milions per a urgència social; 5,8 milions per a urgència energètica, tenint en compte que hi ha diferents nivells de sensellarisme; 8 milions d'euros que també tenim per a pobresa energètica, i 120 milions d'euros que es dediquen a ajuts a lloguer social, que dintre del marc estratègic, hi insisteixo, hi ha la globalitat del sensellarisme. Sensellarisme estricte de les persones que viuen al carrer, doncs, 12 milions d'euros.

Però, a banda d'aquests diners, hi ha les diferents convocatòries de subvencions. I, dintre de les diferents convocatòries de subvencions, en l'exercici, per exemple, del 20-21 es van destinar més de 10 milions d'euros per a les entitats que ajuden en els subministraments bàsics, per exemple. Però també hi ha 3,5 milions d'euros per a programes adreçats a cobrir les necessitats bàsiques de famílies i persones que es troben en situació de vulnerabilitat, o 1 milió d'euros per al procés de recuperació de l'autonomia personal i de vincles socials, o 2 milions d'euros per facilitar l'empoderament de persones que es troben en situació de pobresa.

Què li vull dir amb això? Que en les polítiques de sensellarisme, si el que volem és que siguin transversals..., no trobarà un epígraf en concret. En aquest cas l'hi podem dir: hi ha un epígraf en concret, que no està en els pressupostos perquè està dintre de les partides del contracte programa, que és de 12 milions d'euros específics per a sensellarisme i que no els van veure al pressupost perquè estan dintre del bloc dels diners que destinarem al contracte programa. I els diners que destinarem dintre de les polítiques d'habitatge, doncs, evidentment aniran a persones que no tinguin llar o a altres persones.

Quina és la nostra voluntat? Evidentment, poder continuar ajudant les entitats per poder posar a disposició pisos socials per poder ajudar aquestes persones que no tenen llar i poder aconseguir més pisos, que indirectament la quantitat de diners també està dintre del pressupost d'habitatge, per poder comprar pisos a través del tanteig i retracte.

Per tant, la lluita contra el sensellarisme, quan tindrem aprovada l'estratègia, serà global, no només del nostre departament, sinó que, a més a més, hi aniran implicades les competències i les partides que ens puguin arribar..., que puguem arribar a coordinar-nos amb la resta dels departaments de la Generalitat.

No sé si he acabat de respondre-li algunes de les preguntes. Podria dir-li que la fitxa concreta del sensellarisme, la fitxa 48 dintre del contracte programa... Però, vaja, jo crec que això seria també entrar en molts dels detalls. I, a més a més, hi insisteixo, el marc d'actuació contra el sensellarisme encara no l'hem passat pel Govern. Per tant, quan l'hauem passat pel Govern, evidentment, farem la presentació que correspongui. Estic segura, doncs, que el podrem analitzar conjuntament. I, a més a més, estem oberts a qualsevol altra aportació o idea per millorar el que tots considerem que és una de les nostres xacres. Vull dir, no volem tenir, evidentment, persones al carrer, però no només persones al carrer, sinó persones que visquin en

infrahabitatges o persones que estiguin en processos de desnonament, que tots estan englobats dintre d'aquesta estratègia contra el sensellarisme.

La presidenta

Gràcies, consellera. Té la paraula, en el torn de rèplica, la diputada senyora Beatriz Silva.

Beatriz Silva Gallardo

Gracias, presidenta. *Consellera*, yo no he dicho que usted diga mentiras, solo que realmente nos gustaría tener concreciones, porque realmente no se desprenden del proyecto de presupuesto y tampoco se desprenden de la intervención que usted ha hecho ahora.

Nos sorprende que, por ejemplo, no haya citado la renta garantizada de ciudadanía para luchar contra el «sensellarismo» y nos gustaría que en su réplica pudiera concretar, por ejemplo, algunas de las cosas que le pregunté sobre el «*Housing first*», si realmente va a haber al menos una vivienda destinada a personas sin techo, porque es algo que las entidades vienen reclamando desde hace una década.

En mi anterior intervención le planteaba la necesidad de que el sinhogarismo deje de ser invisible. Y ¿por qué se lo digo? Mire, le doy algunos ejemplos. Durante el confinamiento, el Govern no tuvo en cuenta a las personas sin techo, que eran las que se encontraban más expuestas al virus. No tenían donde confinarse, no podían seguir las recomendaciones de higiene, por ejemplo, respecto al lavado de manos porque no tienen acceso a servicios sanitarios, no podían aislarse porque para eso se necesita tener una vivienda. Se cerraron los bares y otros lugares donde podían acceder a recursos sanitarios, pero también para conseguir alimentos. Y fueron las entidades privadas las que tuvieron que reaccionar para darles ayuda. La parroquia de Santa Anna fue uno de los pocos recursos que siguió prestando ayuda, entregando comida a través de las rejas para poder cumplir las normas sanitarias.

Comenzó la vacunación y nadie pensó, desde el Govern, que estas personas tenían que ser prioridad a la hora de vacunarse, porque estaban totalmente expuestas al virus y porque su salud es mucho más precaria que la del resto de la población por sus condiciones de vida, porque vivir en la calle resta hasta treinta años de vida a una persona.

Las personas sin techo y las personas sin hogar no pueden depender de la buena voluntad de las entidades ni de la beneficencia. Tienen unos derechos que tienen que ser cubiertos con políticas públicas, que se financian con los impuestos que paga la ciudadanía. Y eso es lo que reclamamos desde el Grupo Parlamentario Socialistas i Units per Avançar: que se reconozcan los derechos de estas personas y que se comiencen a desplegar políticas públicas para ellas. Por ejemplo, activar el artículo 7.3 de la renta garantizada de ciudadanía, que permite, con un informe de servicios sociales, que las personas sin techo lo reciban. ¿Por qué no se ha hecho esto hasta ahora, *consellera*?

La situación de las personas sin techo y sin hogar en Cataluña no se corresponde con el nivel de riqueza de Cataluña, que es equivalente al de un país desarrollado de la Europa occidental. Cataluña dispondrá en 2022 de un presupuesto de más de 38.000 millones de euros, 5.618 millones de euros más que en 2020. En 2020 recibió 3.225 millones de euros extraordinarios en transferencias del Estado para hacer frente a los efectos de la covid, y en 2021 ha recibido 2.161. Es difícil entender por qué no se ha invertido parte de estos recursos en abordar la situación de las personas sin techo y las que viven en infraviviendas, o por qué no se está recurriendo a los fondos Next Generation para poner en marcha, por ejemplo, el modelo «*Housing first*», que ustedes dicen ahora que les gustaría impulsar. Su *conselleria* ha anunciado que se desplegará el modelo Barnahus de *cases d'infants* en toda Cataluña, algo que hace un año y medio ustedes decían que no sería posible en varios años, pero ahora los fondos europeos lo han hecho posible. ¿Por qué no se ha pensado en las

personas sin techo para hacer uso de estos fondos que tienen como prioridad luchar contra la pobreza y la exclusión social? Las personas sin techo son las más pobres y las más excluidas de nuestra sociedad.

Hay otra cosa muy importante de la que no hemos hablado hoy y es el combate de la aporofobia. Y quiero saber qué se está haciendo por esto. En mi intervención anterior comenté que la muerte a manos de un desconocido o por las condiciones de extrema precariedad es un riesgo constante para las personas sin hogar. Hay una parte de la sociedad que no solo las responsabiliza de su situación, también las agrede. El cuarenta y siete por ciento de las personas que duermen en la calle reconoce haber sufrido delitos de odio, como insultos o golpes, pero el ochenta y cinco por ciento no denuncia por miedo a las represalias o por las barreras de la Administración, que no da respuesta a su situación.

En todos estos años no hemos visto nunca una campaña de la Generalitat de Catalunya para combatir la aporofobia y sensibilizar a la sociedad sobre este problema. ¿Usted tiene previsto hacer algo? Estos días han comenzado a bajar las temperaturas y nos encontraremos muy pronto ante la puesta en marcha de la operación Frío para evitar que las personas que duermen en la calle mueran por causa de las bajas temperaturas. Entonces y ahora emerge el mismo mensaje desde las entidades: necesitamos respuestas estructurales. Nos dicen que no estamos abordando adecuadamente el sinhogarismo, y tienen razón. ¿Cuándo llegarán estas soluciones estructurales? *Consellera*, los cinco minutos que le quedan, ¿podría hacer un esfuerzo por clarificar todas estas cuestiones?

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

I té la paraula ara, en el torn de rèplica, la consellera de Drets Socials.

La consellera de Drets Socials

Moltes gràcies, presidenta. Sí, intentaré respondre, tot i que no ha escoltat massa el que he intentat explicar-li abans, on li comentava que les partides que nosaltres dedicarem al sensellarisme no són partides estanques en una línia determinada, sinó que són partides transversals, a més a més, que es treballen a través de molta..., de diferents direccions generals, per entendre'ns, només parlant del nostre departament.

Em comentava que les entitats han fet un gran esforç en el tema de donar subministraments bàsics a les famílies i a les persones que tenien dificultats, i jo no ho poso en dubte. És veritat, les entitats han fet un gran esforç; que també l'ha fet el Govern de la Generalitat. La Generalitat de Catalunya, durant aquesta pandèmia, ha finançat les entitats amb 10 milions d'euros per a subministraments justament a les persones que més ho necessitaven. Per tant, és veritat, les entitats ho han fet, en molt bona part, gràcies als diners que els dona la Generalitat, com no pot ser d'una altra manera, eh? Però, per tant, 10 milions d'euros que han anat a parar a les entitats per poder donar aquests subministraments.

Parlava de les vacunes. Sí que es van arribar a donar vacunes. En el moment en què des de les instàncies sanitàries es va permetre que les edats de..., les vacunes poguessin anar a les persones que tenien una edat determinada... I les persones sense llar, tot i estar en situació de vulnerabilitat, tenien una edat determinada. Recordem el que passava l'any 20. I jo ho recordo perfectament, perquè jo, que soc de Lleida..., hi havia una gran campanya dels pagesos, especialment del Baix Segrià, que demanaven que als temporers se'ls vacunés. Se'ls va acabar vacunant. No es va acabar vacunant només a ells, sinó... És veritat que és perquè l'edat en aquell moment ho permetia. Per tant, sí que es van vacunar. I recordo que es va vacunar amb la vacuna que tenia una única dosi justament per la dificultat, després, de poder buscar aquestes persones i poder-los-hi donar la segona dosi. Per tant, sí que es va buscar de

vacunar. I, a més a més, la Generalitat va establir, en el període justament de la covid, espais –i ho puc recordar també, perquè els tinc més presents–..., jo què sé, eh?, l'alberg de Bellpuig, per exemple. Eren espais que dedicàvem a les persones que tenien dificultats de fer els seus propis aïllaments perquè tenien la covid, i eren espais dedicats perquè aquestes persones poguessin fer els aïllaments. Per tant, també es va pensar en les persones que tenien dificultats.

Em parlava dels fons europeus. Aquest és un altre dels temes pels quals vostè no ho veu dintre del pressupost. Espero que ara al final, perquè ja estem a punt de signar el conveni..., signarem el conveni amb el Ministerio de Derechos Sociales, on ens ve una partida de 400 milions d'euros, dels quals 200 milions d'euros van destinats a equipaments. Equipaments de quin tipus? De gent gran, de persones amb discapacitat, de sensellarisme i també de persones que tenen problemes de malaltia mental, per poder fer equipaments justament dedicats a això. Però això serà convocatòria pública. Vull dir, jo li puc dir que hi ha 200 milions dedicats a això. Quants d'aquests 200 milions aniran dedicats a fer algun tipus de convocatòria per a persones sense llar? Doncs no ho sé, dependrà de la convocatòria, de les entitats que s'hi presentin o dels ajuntaments que s'hi presentin i de la resolució d'aquesta convocatòria. Per tant, els fons europeus sí que preveuen –i a començaments d'any en tindrem les bases– la possibilitat d'equipaments per a persones sense llar.

Sobre els Barnahus? Doncs sí, és veritat. Els Barnahus, que és un projecte pilot que ha funcionat i ha funcionat molt bé a Tarragona, els fons europeus ens permeten la distribució d'aquests Barnahus per tot el territori. Ho farem i ho tenim projectat. Això sí que l'hi puc anunciar, perquè com que és «Equipaments de la Generalitat», doncs aquests no van en convocatòria pública i, per tant, són equipaments que els hi fem... I aquesta sí que li he dit d'una manera categòrica: farem equipaments sobre els Barnahus. No li puc dir de lo altre perquè depèn de la convocatòria.

I la resposta és estructural. Sí. Nosaltres, des del departament, intentarem que tots aquests fons europeus serveixin perquè les respostes siguin estructurals. I, a més a més, és que tampoc no ens permet que no sigui així. I els fons europeus, com vostès saben, tenen unes línies molt marcades de les quals no ens podem sortir. Una altra part dels fons europeus que poden servir per al sensellarisme és que hi haurà una partida de 40 milions d'euros dedicada a fer projectes pilot de *servicios sociales*..., de *innovación en servicios sociales*. I aquí també hi poden entrar projectes com, per exemple, el «*Housing first*», o projectes de sensellarisme o projectes d'acció comunitària.

Per tant, espero que, al llarg de la legislatura, al llarg de l'any..., al llarg de l'any que ve, no caldrà esperar massa, podrem arribar a concretar totes aquestes qüestions que vostè ara, doncs, em planteja.

Moltíssimes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, consellera.

Interpellació al Govern sobre la situació de la joventut

300-00091/13

Passem al sisè punt de l'ordre del dia, la interpellació al Govern sobre la situació de la joventut; presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Té la paraula, per fer l'exposició de la interpellació, el diputat senyor David González.

David González Chanca

Gràcies, presidenta. Honorable consellera, diputats i diputades, molt bona tarda a tots i a totes. Vull començar la meua interpellació fent un exercici d'autocrítica prò-

pia i individual, de la meua persona com a diputat, però també, si m'ho permeten, col·lectiva, de tots els grups parlamentaris que estem representats en aquesta cambra. I és que, una vegada hem parlat amb entitats juvenils, amb altres diputats i diputades d'altres grups, hem arribat a la conclusió que és que en aquest Parlament s'ha parlat poc de joventut en el que portem d'aquest mandat.

Sovint, de vegades, les qüestions que són més transversals, les qüestions que són més interdepartamentals, que no depenen únicament d'un propi departament, sinó que interpel·len diferents departaments per part del Govern, solen ser també les més oblidades. Aquest és un vici que, com a representants polítics, no ens podem permetre. Per tant, part de la motivació, senyora consellera, de realitzar aquesta interpell·lació és corregir aquest dèficit d'hores no dedicades a parlar de polítiques de joventut i també a augmentar-ne la qualitat a l'hora d'entomar aquests debats.

Consellera, la primera pregunta que li volem fer és quin nivell d'importància dona, el Govern del qual vostè forma part, al desplegament de noves polítiques de joventut per revertir la situació actual a Catalunya. Quina prioritat li dona vostè també, com a consellera, amb una conselleria més gran que abraça diferents temàtiques.

S'ha dit moltes vegades, durant les darreres setmanes –perquè era el moment i és veritat–, que el pressupost és l'eina més fonamental i més important que pot tenir qualsevol govern democràtic; és cert. Doncs bé, malgrat que el pressupost de la Generalitat per a l'any 2022 té un increment rècord gràcies a la inversió de les aportacions del Govern d'Espanya, de les aportacions dels fons Next Generation, podem fer un exercici de política comparada per veure que el Govern espanyol augmenta un setze per cent les polítiques en l'àmbit de la joventut i el Govern de Catalunya només ho fa un dos per cent. Un pressupost que és 4,6 milions menys que el pressupostat l'any 2010.

Què ens ve a dir amb aquestes dades, senyora consellera? No som la població jove un col·lectiu suficientment important per al Govern de la Generalitat? Jo espero, desitjo i entenc que sí, i que, a més, és aquesta la seva voluntat i és com ho pensa, però permeti'ns que, de la mateixa manera que jo ho poso en dubte, molts altres joves per tot Catalunya també ho fan, en veure aquesta falta d'interès i d'inversió. Interès i inversió que els i les joves necessiten en el moment actual en el que ens trobem, en un moment que es troben abandonats completament enfront de la gran quantitat de problemes que tenen al davant.

Un dels principals problemes que té el jovent a Catalunya és la dificultat que suposa emancipar-se. Si a aquest problema més sumem la preocupant xifra de precarietat laboral juvenil a Catalunya, emancipar-se es converteix en una missió gairebé inassolible per als i les joves de Catalunya. Les polítiques de joventut i les polítiques d'emancipació orientades a l'accés a l'habitatge són uns dels nostres eixos d'acció principal, i malauradament no sembla que siguin aquests mateixos eixos els que tenen el Govern d'Esquerra Republicana i de Junts per Catalunya.

Una vegada més, malauradament, hem de parlar d'un nou rècord esgarriós que segurament coneix perfectament, consellera: la taxa d'emancipació entre els joves de setze a vint-i-nou anys se situa en mínims històrics i cau fins al 15,5 per cent. És la xifra més baixa de tot el segle, i és, aquesta xifra, la meitat que hi havia l'any 2007; molt i molt preocupant, això.

A més, la franja en què hi ha més possibilitats d'emancipació, que evidentment és a una edat més avançada, dels vint-i-cinc als vint-i-nou anys, cada vegada representa una part més petita del total de la població jove. I això es tradueix en que aquesta taxa caigui progressivament i que previsiblement encara ho faci uns quants anys més, especialment si el context laboral i les polítiques d'habitatge continuen sense ser gens favorables.

El problema..., aquesta situació que estem descrivint segurament seria hereva també, molt similar a la situació pre pandèmica. Però, com a tot a la vida, va arribar la covid-19, va arribar la pandèmia i ho ha trastocat tot. Desgraciadament, la pandè-

mia de la covid-19 ha reduït en quinze punts percentuals el plantejament d'emancipar-se per part dels i les joves. No es poden desenvolupar ni arrelar projectes de vida sense garantir, primer de tot, un lloc on viure dignament.

Des del Govern d'Espanya, s'ha fet un pas cap endavant –s'ha fet un primer pas, però és un primer pas– respecte al problema d'emancipació juvenil, ja que el passat mes d'octubre el president del Govern, Pedro Sánchez, va anunciar la creació d'un *bono joven de vivienda* que proporcionarà 250 euros mensuals a joves entre divuit i trenta-cinc anys, amb l'objectiu d'aconseguir una recuperació justa i reduir l'alta edat d'emancipació de tot el país. Mentrestant, el Govern d'Esquerra i Junts realitzen uns pressupostos, que els estem veient actualment, amb una inversió en polítiques joves del tot insuficient.

La problemàtica de l'emancipació es reforça i s'intensifica si es tenen en compte els quatre grans problemes que es troben els joves en l'àmbit de l'ocupació, del mercat de treball. Els intento resumir i sintetitzar molt breument.

El primer de tot, l'atur juvenil. Començarem per una bona notícia, perquè no tot deu ser dolent. Aquí sabem, i ens n'alegrem, que la taxa d'ocupació ha augmentat, com a mínim, fins al 48,6 per cent, segons l'informe trimestral de l'Observatori Català de Joventut. Però hem de lamentar que encara es troben en una situació d'atur gairebé més de 130.000 joves a Catalunya.

En segon lloc, la dificultat a l'accés del mercat de treball el que genera és una frustració en molts joves i s'ha arribat a una xifra, l'any 2020, del 18,2 per cent dels joves catalans que decideixen ni estudiar ni treballar, una xifra que és més elevada que la mitjana espanyola.

El tercer dels grans problemes que es troben els i les joves en l'àmbit de l'ocupació i del treball és precisament quin és el tipus de treball que domina actualment el mercat laboral. Si és difícil poder accedir al mercat, una vegada són a dins el que es troben és un treball precari, un treball molt i molt precari. Més de la meitat dels contractes joves a menors de trenta anys són a temps parcial, concretament el 53,4 per cent, que és la xifra més alta de la darrera dècada. Aquesta xifra confirma que la contractació temporal s'ha consolidat com una forma de contractació habitual entre els joves a Catalunya.

I, finalment, el quart dels problemes és el número tan baix de joves autoocupats que tenim, però sobretot i, si m'ho permeten, amb una perspectiva de gènere important, són les joves autònomes al nostre país, que tan sols representen el trenta-sis per cent del total de joves autònoms. La joventut catalana reivindica amb fermesa el dret a tenir els mecanismes necessaris per a construir amb autonomia i amb independència, per a ells i per a elles, el seu projecte de vida.

Per anar acabant, no ens podem oblidar d'una de les problemàtiques que més afectada s'ha vist a causa de la pandèmia de la covid-19, i que aquesta setmana, en aquest Ple n'hem parlat més d'una vegada al Ple monogràfic de salut mental, com és la salut mental dels i les joves de Catalunya.

Els trastorns mentals representen actualment el setze per cent de la càrrega mundial de malalties i lesions a les persones d'edats compreses entre els deu i els dinou anys. La pandèmia ha marcat un increment sobretot pel que fa a les persones d'entre divuit i trenta-quatre anys –és a dir, les persones més joves–, que han estat les que han tingut més atacs d'ansietat i més símptomes de depressió, amb totes les conseqüències que això genera i que sabem que són suficientment fatídiques.

El Govern d'Espanya, una vegada més, ha deixat enrere el silenci que estigmatitzava les malalties de salut mental, ha fet un primer pas una vegada més, les ha col·locat en el debat públic i ha passat a l'acció. Ha creat el pla 2021-2024 de salut mental i covid-19, que comptarà, com a mínim, amb una dotació econòmica de 100 milions d'euros.

Mentrestant, i reconeixent que l'activitat que tenim aquesta setmana aquí en aquest Parlament, el Ple monogràfic, ha estat una demanda per part del Govern, tam-

bé sol·licitada i proposada per part d'altres grups parlamentaris... Sabem que això és un primer pas, sabem que en aquest Ple monogràfic tindrem l'oportunitat de veure altres propostes de resolució que presentaran tots els grups, però volem saber quin serà el guió del Govern. Ens agradaria preguntar, senyora consellera, què té –concretament vostè des de la conselleria de Joventut, des de les polítiques de joventut– pensat el Govern en matèria de prevenció, detecció i actuació de salut mental jove.

Vaig terminant, a l'espera de que amb la seva resposta pugui donar resposta al conjunt de preguntes que li he formulat. M'agradaria concloure que aquest és un moment decisiu per a tots i per a totes, de la mateixa manera que ho estem vivint, però que agafem la perspectiva generacional que és tan necessària, no? És un moment per ser ambiciosos i ambicioses. És el moment per buscar nous horitzons. És el moment per construir el camí i per aconseguir un model de societat més progressista, igualitària i plena d'oportunitats, ara i per al futur. És el moment per una Catalunya dels joves i una Catalunya per als joves. Una Catalunya per a tots i per a totes. Això és el que hem de fer i això és el que proposem treballar d'ara endavant.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula la consellera de Drets Socials, senyora Violant Cervera.

La consellera de Drets Socials

Moltes gràcies, presidenta. Senyores diputades, diputats... Diputat, també li agraïxo, en certa manera, la seva interpellació. De fet, tant la interpellació anterior sobre el sensellarisme com aquesta interpellació sobre el jovent, sobre les polítiques i la situació dels joves a Catalunya, doncs, és evident que són molt oportunes. El sensellarisme, per la situació en la que vivim i, com recordàvem anteriorment, situació també..., què implica l'hivern per a aquestes persones. I també el tema de la joventut, de la qual n'he parlat diverses vegades, que crec que aquesta és la tercera interpellació que em fan en aquest Parlament per parlar de polítiques de joventut.

Preguntava quin era el capteniment del Govern en temes de matèria de joventut. Jo crec que –com n'estic convençuda, de tots els governs– la nostra voluntat i el nostre nivell d'importància és tan alt com vostè mateix es pugui arribar a imaginar. Tots els governs, el nostre també, el que volen és poder treballar per als joves i poder dir que els joves, doncs, viuen amb plenitud, tant quan són joves adolescents com també quan volen emancipar-se.

Vostè ha recordat –i com ho he fet també en altres interpellacions, les dades les coneixem– quines són les dades de jovent, de joves a Catalunya; també quines són les dades d'emancipació; també les circumstàncies de la seva precarietat laboral. I és evident que tots compartim que aquest és un dels nostres grans reptes, és un dels nostres grans reptes com a país. I nosaltres des del Govern, de fet, hi treballarem. Hi treballarem, i és bo que els debats siguin compartits i siguin compartits per tots els grups de la cambra. I ho farem en diversos fòrums i amb diverses actuacions; no només avui a través d'aquesta moció, sinó que, com vostè ha dit, els grups de la cambra van aprovar la possibilitat de fer un ple monogràfic per poder debatre les problemàtiques de joventut, però també en altres espais de participació.

També dir-los que l'any que ve, que és l'Any Internacional de la Joventut, al febrer es farà el Congrés de Joventut. Per tant, serà un bon espai no només per poder debatre els grups parlamentaris, sinó també per poder debatre amb les entitats, i especialment amb el Consell Nacional de la Joventut, quines han de ser aquestes polítiques de joventut que hem de treballar a continuació.

La taxa d'emancipació, vostè ho recordava, és baixíssima –un quinze per cent–, la més baixa de tot el segle. També és veritat que la pandèmia tampoc no ha ajudat. I és veritat que si la pandèmia ha passat factura a tots els estadis de la nostra societat, és evident –i ho hem vist, ho estem veient amb els nivells de suïcidi juvenil–,

doncs, que està afectant especialment les persones més joves. I avui, aquesta setmana, estem fent un ple monogràfic per debatre sobre les malalties mentals, i tots sabem que segur que sortiran propostes per poder treballar justament també per a les persones més joves.

Dintre de les àrees del nostre departament, i vostè també ho sap, una de les secretaries és la Secretaria d'Infància, Adolescència i Joventut, on hi ha les polítiques d'infància i també les polítiques de joventut. El pressupost de joventut aquest any creix en 4,8 milions d'euros i el de l'agència creix en 2 milions d'euros. Els fons europeus, com també comentava, també preveuen partides i possibilitats de creixement en matèries de joventut. En matèries de joventut, la Generalitat, com vostè sap, té tots els albergs de la Generalitat i, per tant, treballarem també en aquesta línia; no només a través dels albergs, sinó també a través de les polítiques del lleure, que serveixen també, en certa manera, per poder ajudar aquests joves a poder tenir un lleure més lliure.

Vostè abans estava comentant que els pressupostos de la Generalitat creixerien gràcies a les aportacions dels fons europeus. Recordo que els fons europeus no són de l'Estat, sinó que són d'Europa. I a més a més parlava sobre les aportacions de l'Estat. També, només recordar-l'hi: les aportacions no són de l'Estat; les aportacions que ens arriben són dels ciutadans, dels ciutadans de Catalunya, i per desgràcia, evidentment, tampoc no ens arriben totes.

Per tant, els pressupostos aniran dirigits justament també en poder treballar en aquestes polítiques de joventut. En la passada intervenció que vam tenir també en aquest Parlament per parlar de les polítiques de joventut, intentava explicar-los que des del departament el que fem bàsicament és la coordinació de les polítiques de joventut, coordinacions transversals que es fan a través de les eines i dels instruments transversals que tenim a través del Govern.

En la següent part de la meua intervenció, li detallaré –i el que ja sabem– què és el que fan els altres departaments en matèries de joventut. La problemàtica que tenen alguns departaments en concret, que el que fan és coordinar aquestes matèries transversals, és que és difícil destinar o destriar, en un mateix pressupost, quin és el pressupost que s'hi destina des de Salut, o bé des d'Educació, que bàsicament és tot el pressupost, o bé des de qualsevol dels àmbits d'actuació, o bé des d'Universitats, que també és la majoria del seu pressupost. I tots aquests diners, clar, no estan encasellats en un concepte que diu «Joventut», perquè, de fet, és difícil destriar quants diners del Departament de Salut es dediquen a la joventut. I per això hi ha la dificultat aquesta. Clar, llavors, l'únic programa que tenim és el que es destina al pressupost de Drets Socials en matèria de Joventut, que el que li deia, doncs, és això: treballar en matèries de coordinació, bàsicament, entre els diferents departaments.

Una altra de les eines que té el Departament de Drets Socials per poder treballar i que també és una eina que serveix per coordinar-nos entre els diferents departaments i el Consell Nacional de la Joventut, és el pla nacional de la joventut de Catalunya. Un pla nacional que va acabar l'any 2020 i que hem prorrogat perquè la seva redacció pugui adaptar-se a les necessitats que en aquests moments tenim.

Com també li comentava, l'any que ve, al febrer, realitzarem el Congrés de la Joventut de Catalunya, on cristallitzarem les conclusions d'aquesta feina feta ja durant aquest període, per parlar de quines han de ser les polítiques de joventut de Catalunya.

I, bé, més o menys, anirem fent això. En qualsevol cas, en el contingut de la següent part de la intervenció li acabaré de detallar què és el que fa el Govern de la Generalitat en matèria de joventut.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

En el torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor David González.

David González Chanca

Gràcies, presidenta. Senyora consellera, primer de tot un incís: no he dit «aportacions de l'Estat», he dit «aportacions del Govern d'Espanya». Soc molt conscient que les inversions, els recursos provenen dels ciutadans de Catalunya i que no són recursos de l'Estat, són recursos dels ciutadans de Catalunya, com també el Govern d'Espanya és el Govern dels ciutadans de Catalunya.

Parlem poc de joventut, l'hi havia dit al principi. Agraeixo que part del que vostè estava comentant crec que anava en la línia d'aquesta filosofia, no? Per tant, l'auto-crítica que estava realitzant és precisament perquè la Comissió de Joventut ha trigat molt a constituir-se, ha trigat molt a començar a funcionar, i ha trigat bastant a que acabem d'entendre quin és l'esquema que volem que finalment acabi donant resposta a les problemàtiques de la joventut.

Hem sigut coneixedors, senyora consellera, que, per motius d'agenda que entenem perfectament i que existeixen, no podrà acompanyar-nos i no podrà fer la compareixença a la primera Comissió de Joventut que tenim pensada per a la setmana vinent. És una llàstima, l'hi haig de dir. Per part del nostre grup, tota la disposició a adaptar-nos a la seva agenda el millor possible, perquè creiem que és important que a la Comissió de Joventut, a la primera Comissió de Joventut que portem a terme, hi pugui comparèixer la consellera de Joventut de Catalunya.

També ha comentat un tema que és molt important, i és la qüestió de la demanda que hem fet la immensa majoria de grups parlamentaris per realitzar un ple monogràfic per abordar la situació de la joventut. És una demanda compartida, sol·licitada també per part del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya. I a nosaltres ens hagués agradat que fins i tot s'hagués pogut materialitzar en aquest primer trimestre o en aquest darrer trimestre de l'any 2021. Sabem que ara no és així. Sabem que ens haurem d'esperar, en principi, a propostes d'altres grups, que ens han dit que ens haurem d'esperar que sigui a mitjans del 2022. Esperarem, però pensem que no respon a la urgència que ens està demanant la joventut actualment.

Li he parlat molt de moltes qüestions relacionades amb el Govern d'Espanya. També li podria parlar d'altres relacionades amb altres comunitats autònomes, per exemple la Comunitat Valenciana. La Comunitat Valenciana, amb el seu president Ximo Puig, va anunciar a mitjans d'aquest any, precisament, un macropla per abordar totes les qüestions de joventut, dotat amb 1.700 milions d'euros de manera plurianual. Estic d'acord que segurament hi ha moltes coses que el Govern de la Generalitat està realitzant. També estarem d'acord que hi ha moltes coses que no estan realitzant i que podríem estar realitzant. Per tant, necessitem un pla d'actuació. Necessitem una planificació mínima que ens ajudi a respondre, i a l'oposició ens ajudi a fiscalitzar, exactament, si els objectius que ens posem s'acompleixen o no, i que puguem, constructivament, fer altres propostes.

Vostè és la consellera responsable de polítiques de joventut; això està clar. I, evidentment, moltes de les qüestions que hem comentat, i que ha dit que es reservava ara per a la seva darrera intervenció, no tenen a veure concretament amb la seva conselleria, sinó que depenen estructuralment d'altres conselleries del Govern. Perfecte. Però esperàvem, com a mínim, una resposta –una, com a mínim– a alguns dels plantejaments i les preguntes que estàvem realitzant. És que no podem entendre que no s'hagi respost cap dels plantejaments que li hem fet. I si la resposta és que, evidentment, potser no coneix tècnicament el funcionament d'altres conselleries, ens agradaria que ens expliqués quin és el plantejament que té, de funcionar amb una estructura concreta, perquè el seu Govern pugui donar resposta a l'àmbit de joventut. Perquè pensem que serà vostè qui estarà al capdavant d'aquesta qüestió, encara que sigui amb Ocupació, encara que sigui amb Salut. Ja sabem que hi han altres temàtiques i ja sabem que hi ha altres partides, però això com a mínim sí que ho volíem aconseguir.

Miri, ens agradaria ser constructius, com dic. Ens agradaria, des del nostre grup, pensar en proposar diferents propostes de resolució, diferents programes, diferents

qüestions que s'han d'abordar no únicament en la següent moció, no únicament al Ple monogràfic que acabarem executant aquest divendres sobre el debat de salut mental, sinó que tenim moltes més qüestions. En l'àmbit de Salut –ja ho sap i ho podrà veure–, hem proposat des del Grup Socialistes i Units per Avançar disposar d'una plataforma per donar assessoria i consultoria a tots els joves en l'àmbit de la salut mental, amb un telèfon disponible. En l'àmbit de l'habitatge –i l'hi hem reclamat moltes vegades–, el que fa falta és la creació de parcs d'habitatges públics municipals amb un percentatge reservat per als joves, per als i les joves de cada municipi. I en l'àmbit de l'ocupació, necessitem que la Garantia Juvenil veritablement acabi funcionant com una eina útil.

I, en aquest sentit –i acabo, senyora presidenta–, hem de tenir molt en compte què estem fent amb els referents juvenils a Catalunya. Hem de tenir molt en compte quina és la problemàtica. Estem passant un moment on ara mateix quaranta persones que estan treballant en l'àmbit de la Garantia Juvenil se n'aniran al carrer. Hi han unes demandes sindicals molt importants, no únicament pel que correspon a cada treballador o treballadora, sinó pel que correspon al conjunt d'aquest programa. Hem de donar respostes a molts problemes que tenim. Posem-nos-hi a treballar.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

I, finalment, té la paraula la consellera de Drets Socials en el torn de rèplica.

La consellera de Drets Socials

Moltíssimes gràcies, presidenta. Sí, jo també soc una persona de consensos, i, a més a més, estic segura que –segur, eh?– en la moció que presentaran en el proper Ple, doncs, segur que podrem posar-nos d'acord, igual com també segur que podrem posar-nos d'acord en algunes de les matèries i de les prioritats que creiem que poden ajudar els joves a emancipar-se. I estic segura que vostès comparteixen amb mi la dificultat que suposa poder fer també polítiques reals per ajudar en l'emancipació dels joves.

Només fer algunes pinzellades de..., com li deia, de què és el que hem estat fent com a govern de la Generalitat, almenys durant aquest període. En polítiques d'habitatge. La població jove és un dels principals destinataris dels recursos dedicats als ajuts a pagaments de lloguers. Del 2016 al 2020, les persones entre divuit i trenta-cinc anys, que suposen el disset per cent de la població, amb més d'1,3 milions de persones, han rebut entre el divuit i el vint-i-cinc per cent dels ajuts dels programes de lloguer; al voltant del quinze per cent de les prestacions econòmiques, especialment d'urgència; entre el tretze i el setze per cent dels ajuts a residents del parc públic. Per tant, els joves són una prioritat.

La població jove representant a Catalunya, a banda de les prestacions i d'aquest disset per cent que representa la població d'entre divuit i trenta-cinc anys, també es beneficia d'un important nombre d'ajuts a habitatges de la Generalitat, ja que suposa el trenta-u i el trenta-cinc per cent dels habitatges adjudicats cada any per la Generalitat, dels anys 2016 i 2020. Per tant, també la majoria de les adjudicacions dels habitatges van dedicades a la població jove.

La Generalitat també és un referent en la matèria de mediació i de lloguer, i la xarxa, justament, de mediació de lloguer també està a disposició dels joves en aquesta matèria.

Vostè em parlava de que li agradaria que hi pogués haver un parc d'habitatge públic municipal dedicat també a joves. Dels ajuts europeus, vull recordar que 160 milions d'euros aniran destinats a la construcció d'habitatge en sòl públic dedicat a lloguer social. La nostra intenció és que una part d'aquest habitatge també pugui estar dedicat a les persones més joves.

Feia referència també vostè, justament, als referents d'ocupació juvenil. Com bé diu la paraula, és ocupació. Per tant, abans, el Departament d'Ocupació estava dintre del Departament d'Afers Socials i Famílies. En aquests moments està en un al-

tre departament, està en el Departament de Treball. I, per tant aquests referents han anat a parar, en aquest pressupost 22, doncs, al Departament de Treball, amb el compromís que el 23 recuperariem el programa.

És veritat també –i això jo crec que vostè ho sap i, en certa manera, ho ha insinuat– que aquestes persones formaven part d'uns programes. I els programes –no és que ho digui ni el Departament de Treball ni tan sols el SOC–..., no poden allargar la seva estada, dintre d'aquests programes, més dels tres anys, doncs, que ja porten complerts. Però la voluntat és poder continuar treballant en aquests programes d'ocupació juvenil.

Altres actuacions que es duen a terme des d'altres departaments de la Generalitat. Des del Departament de Treball: programa d'autoocupació per a joves –fa poc es va publicar l'ordre de bases i properament en sortirà la convocatòria–; un nou programa operatiu 21-27 de Garantia Juvenil; programes en el marc de la Garantia Juvenil i de suport a la contractació juvenil; projectes singulars; projectes a mida de les entitats per fer-los adaptar a joves diversos.

En matèria de salut, doncs, el que ja hem comentat, que és el programa de benestar emocional i salut mental per a tot l'alumnat dintre les escoles; identificar l'estat emocional dels alumnes en els centres ordinaris; impulsar els espais d'escolta i de vincle per als alumnes; el pla de formació del benestar emocional i salut mental per a tot el professorat; reforçar els equips d'assessorament i de psicòlegs.

En matèria d'educació: el pla d'educació digital per assegurar que els alumnes siguin digitalment competents. El programa Coeduca't, amb perspectiva de gènere i educació afectivosexual.

També des del Departament de Salut, doncs, s'ha presentat el pla de prevenció del suïcidi de Catalunya 2021-2025. O des del Departament d'Acció Climàtica, Alimentació i Acció Rural, el projecte Odisseu, pel retorn i la inserció laboral dels joves en el món rural; o el projecte Planter, que és una oficina virtual que ajuda les persones joves a incorporar-se en el sector agroalimentari. O des del Departament d'Universitats, que el decret de preus públics universitaris fa una reducció de fins al quaranta per cent en els màsters oficials, rebaixa que s'afegeix a la rebaixa del trenta per cent aplicada en el curs 2020-2021. O des del Departament de Vicepresidència i Polítiques Digitals, campanya d'internet segura, per arribar al públic més jove. O des del Departament de Cultura, bonificacions diverses per a les persones joves. O des del Departament de Drets Socials, a banda del que li he comentat en matèries d'habitatge, doncs, les matèries, evidentment, de coordinació i d'educació en el lleure, que es fan des de la Direcció General de Joventut.

Per tant, les polítiques de joventut estan presents en totes les àrees del Govern, i el que hem de fer a través, doncs, dels congressos diversos i dels plens monogràfics, en tot cas, si cal, ampliar-les i que siguin realment útils per al que tots volem, que és l'emancipació dels joves.

Moltíssimes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Molt bé, doncs moltes gràcies.

Suspenem la sessió fins demà al dematí a les nou. Gràcies.

La sessió se suspèn a les sis de la tarda i dotze minuts.